

WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINH0105

Câu
đi đi bên
tiết canh
thanh mỗ
minh của
LARZA tôi

Mục lục

[Chương Mở Đầu](#)

[Chương 1: Tôi Yêu Heartbeat Của Tôi, Cậu Có Hiểu Không?](#)

[Chương 2: Trộn Chocolate, Thêm Thịt Bò Lại Lỡ Tay Cho Kẹo Ngọt](#)

[Chương 3: Thắp Nhang Cho Tôi Với, Tôi Có Chuyện Muốn Nói Với Cậu](#)

[Chương 4: Việc Viếng Thăm](#)

[Chương 5: Đợi Lâu Lâu Sẽ Có Miếng Thịt Heo Ngon Ngon](#)

[Chương 6: Sự Tinh Cờ](#)

[Chương 7: Nguyên Nhân](#)

[Chương 8: Việc Theo Chân Thật Vui, Phải Bám Theo Mà Đối Phương Không](#)

[Biết](#)

[Chương 9: Lời Rủ Rê](#)

[Chương 10: Quyết Định](#)

[Chương 11: Ngày Đầu Tiên](#)

[Chương 12: Sự Thay Đổi](#)

[Chương 13: Quá Khứ](#)

[Chương 14: Thế Giới Bên Ngoài](#)

[Chương 15: Tiệm Đồ Ngọt](#)

[Chương 16: Ý Nghĩa Của Câu Hỏi](#)

[Chương 17: Một Tuần Lễ](#)

[Chương 18: Ngổ Cụt](#)

[Chương 19: Chuyện Surprise](#)

[Chương 20: Lời Thú Nhận](#)

[Chương 21: Gắn Bó](#)

[Chương 22: Lời Thành Cầu](#)

[Chương 23: Ngừng Thời Gian](#)

[Chương 24: Tin Tưởng](#)

[Chương 25: Câu Hỏi Và Đáp Án \(End\)](#)

[Ngoại Truyện](#)

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương Mở Đầu

Đã hơn 10 năm từ ngày tôi rời xa thế giới này.

Đó là khoảng thời gian vừa dài vừa ngắn đến mức phải giật mình. Nếu đem so thời gian tôi sống trong một cơ thể khỏe mạnh thì có lẽ còn ít hơn thời gian tôi chết đi.

Kể từ ngày mở mắt ra nhìn thế giới này, tôi bẩm sinh đã có một trái tim khiếm khuyết.

Cho dù ít nhiều không khỏi tủi thân khi sinh ra trong một cơ thể yếu ớt hơn những người khác và đôi khi phải ra vào bệnh viện thường xuyên đến mức không thể tham gia vào hoạt động khác, bố mẹ vẫn luôn khuyến khích giúp tôi có thêm động lực để tiếp tục cuộc sống.

Nhưng vào ngày sau khi tôi mua đồ xong, đang rảo bước ra khỏi công ty thì căn bệnh đau tim đột ngột tái phát không hề báo trước.

Đó là cảm giác đau đớn như thể trái tim bị bóp nát rồi vỡ vụn thành trăm nghìn mảnh. Giây phút ấy tôi cố hết sức bình sinh phát ra tiếng cầu cứu những người xung quanh.

Nhưng xui xẻo làm sao, không một ai đi ngang qua con đường này.

Cuối cùng tôi bất tỉnh trước nỗi đau đớn quá sức chịu đựng. Lúc mở mắt thì đã thấy mình ở nghĩa địa này rồi.

Ban đầu tôi còn tưởng mình đang mơ. Nhưng không. Tôi nhìn thấy những người người thân thích đang chôn cơ thể tôi xuống một cái hố.

Tôi cố gắng gào thét để báo cho họ biết rằng tôi vẫn ở đây, nhưng không một ai nhìn thấy.

Và vì vừa tỉnh dậy nên tôi vẫn còn mơ hồ với chuyện đã xảy ra khiến đầu óc tôi không đủ tỉnh táo. Tôi nhéo má rồi tự nhủ cho giấc mơ này hãy mau chóng kết thúc đi.

Nhưng cho dù đã đợi cho giấc mơ này trôi qua không biết bao nhiêu ngày thì nó vẫn không có vẻ gì là sẽ chấm dứt.

Và điều đó khiến tôi hiểu ra rằng bản thân đã rời xa khỏi thế gian này.

Sau khi lấy lại bình tĩnh và nhận thức rõ bản thân đã chết, tôi khóc than suốt mấy ngày liền. Mãi đến khi chấp nhận được hiện thực phũ phàng này, tôi mới bắt đầu cảm thấy khá hơn và tự an ủi mình rằng làm một linh hồn cũng không hẳn là tệ.

Ít nhất việc làm một linh hồn có thể cho phép tôi đi chơi đây đó mà không bị ràng buộc. Lúc còn sống, tôi không thể đi chơi xa dù chỉ là một chút.

Dù thi thoảng có hơi lạ lẫm khi chỉ có mình tôi là hồn ma vất vưởng trong khi xung quanh đều đã mờ yên mả đẹp, nhưng rồi thời gian trôi qua lâu tôi cũng bắt đầu không còn nghi ngờ hay vướng mắc gì nữa.

Đôi khi thần chết đã quên bắt linh hồn này cũng nên!

Với lại chết rồi thì không cần phải ăn. Cho dù vẫn có cảm giác đói như lúc là người nhưng cũng có họ hàng này kia đến Thanh minh nên tôi chẳng bao giờ thiếu đồ ăn.

Nhưng niềm hạnh phúc không tồn tại lâu.

Sau năm thứ 3, toàn bộ họ hàng không một ai đến cúng bái trước mộ của tôi nữa. Tôi lờ mờ hiểu ra rằng bọn họ đã quên phắt đi chuyện của tôi sau khi được phân chia tài sản.

Từ việc đang hạnh phúc vui vẻ, nó nhanh chóng biến thành nỗi đau. Tôi từng thấy rất phấn khích với những điều chưa bao giờ được làm hồi còn sống. Giờ phút này đây tôi bắt đầu nhớ việc được trò chuyện cùng người khác, được đọc sách, được nằm nhà chơi game hưởng máy lạnh.

Nhưng tôi không thể nào làm những việc đó nữa.

.....

.....

Chúc...Chúc chúc.

Trong lúc đang nhắm mắt nghĩ xem ngày mai sẽ làm gì, tôi chợt nghe thấy tiếng huyền não và âm thanh đào đất phát ra từ mộ phần bên cạnh.

Tôi mở mắt, ngồi dậy quan sát một đám người đang nói chuyện với nhau.

Dường như bọn họ đang tranh cãi về việc nên dùng vật liệu hay làm bia mộ theo kiểu nào. Thấy vậy tôi chẳng thèm quan tâm nữa, lại nằm xuống rồi suy nghĩ xem ngày mai sẽ làm gì tiếp theo.

Nhưng vào lúc tôi đang tập trung suy nghĩ, giọng nói của người nào nó vang lên.

"Bố ơi, tại sao ngôi mộ bên cạnh lại có màu nâu mà không phải màu xanh giống những ngôi mộ khác?"

Hừm...

Đây là đang nhắc đến tôi phải không?

Tôi lập tức bật dậy nhìn người đang nói năng nhỏ nhẹ kia. Nó không thể là ngôi mộ nào khác vì xung quanh đây chỉ có mỗi mộ của tôi là không có người thăm nom chăm sóc.

Tôi nhìn thấy một cậu nhóc khoảng 10 tuổi đang nói chuyện với bố bằng chất giọng trong trẻo. Thấy vậy trái tim tôi liền mềm nhũn. Mỗi lần nhìn những đứa trẻ vui tươi hoạt bát đều khiến tôi nhớ đến mình lúc 10 tuổi mỗi ngày đều phải nhìn thế giới bên ngoài qua ô cửa sổ bệnh viện.

"Nó có màu nâu là tại vì người thân không trả tiền chăm sóc nên không có người tưới nước cho." Người có lẽ là bố của cậu nhóc trả lời rồi ẵm đứa con trong vòng tay một cách cứng chiều. Nghe vậy đứa nhóc liền lộ ra nét mặt lo lắng.

"Vậy nghĩa là đã lâu không có ai cúng bái cho người ta phải không ạ?"

"Có lẽ là vậy." Người bố đáp lời trước khi xoa mái đầu của đứa con một cách thương yêu rồi đặt đứa nhỏ xuống đất. Ngay lập tức thằng bé chạy đến mộ của tôi rồi quay về phía người bố.

"Bố có nhang không ạ?" Thằng nhóc nói bằng giọng trong trẻo. Gương mặt của nó trông vui vẻ như thể vừa nghĩ ra điều gì đó. "Anh ấy nhìn có vẻ đói. Chắc là lâu rồi chưa ăn gì."

Tôi, người đang lảng tai hóng hớt nghe đến đây liền bật cười thành tiếng.

Không phải tôi cười vì buồn cười với những điều nó nói mà là vì sự dễ thương của nó.

Có vẻ như bố của thằng bé cũng bật cười.

"Bố, con nghiêm túc đó!" Thằng bé nhú mày rồi lăm bắm, giọng không mấy hài lòng khi thấy người bố cười khúc khích như thể chuyện nó vừa nói vô cùng hài hước.

"Nào nào, đừng giận bố nhé." Bố nó an ủi dù giọng nói vẫn mang theo ý cười trước khi móc ra được ba cây nhang từ trong túi, kiểm thêm cái ly nhựa nữa rồi múc ít đất bỏ vào, sau đó chậm chậm cắm nhang xuống. "Nhưng gọi anh như vậy không tốt lắm đâu. Người ta có lẽ còn nhiều tuổi hơn cả bố nữa đó."

"Không đâu ạ." Thằng nhóc nói trong lúc đưa tay nhận lấy ly nhựa đặt trước mặt của tôi. "Trên mặt có ghi anh ấy chết lúc 25 tuổi mà."

Tôi im lặng.

Tuổi đời đúng là ngắn thật đấy.

Nghĩ vậy tâm trạng tôi liền trùng xuống. Nếu tính luôn cả lúc mất thì tôi đã có mặt trên đời này 35 năm rồi.

"Chắc là người ta gặp tai nạn chẳng?" Bố của đứa trẻ nói bằng giọng dịu dàng trước khi rút hộp quẹt ra châm lửa 3 cây nhang cắm trong ly nhựa. "Thế con có thức ăn hay bánh kẹo gì cúng cho người ta không?"

Nói đến đây gương mặt của đứa nhỏ trông gấp gáp hơn. Nó lục lọi trong túi của mình trước khi rút ra thứ gì đó đưa cho bố của mình xem. "Cái này được không ạ?"

Tôi cố hết sức ngược mặt lên nhìn xem đó là cái gì nhưng không tài nào nhìn thấy dù chỉ là một chút. Đúng điên.

"Cũng được." Dáng vẻ của người bố như thể đang cố hết sức để nín cười. Có thể là vì sợ đứa con sẽ phật lòng thêm lần nữa. "Nhanh lên con. Chúng ta phải đi rồi. Mau lạy rồi nói tạm biệt anh ấy đi."

Đứa nhỏ vâng lời trước khi đặt món đồ trong nắm tay xuống thay đồ cúng, sau đó liền chạy theo bố leo lên xe ngay lập tức.

Tôi nhìn bố con họ xe lái ra khỏi đó cho đến khi khuất tầm mắt, sau đó mới từ từ chú ý đến món đồ mà đối phương cúng cho.

Nhưng vừa nhìn thấy món đồ trong nắm tay đó, tôi liền nở ngay một nụ cười.

...3 cục kẹo...

[Hết chương mở đầu]

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tôi Yêu Heartbeat Của Tôi, Cậu Có Hiểu Không?

Từ đó, cảm giác buồn chán với việc phải trở thành một linh hồn đột nhiên biến mất. Từ việc tôi phải nằm nghĩ xem ngày mai sẽ làm gì trở thành việc tôi nằm nghĩ xem bao giờ mới lại đến mùa Thanh minh.

Tôi nhìn 3 cục kẹo Heartbeat trong lòng bàn tay song không hề có cảm giác muốn ăn. Ngược lại, 3 cục kẹo này làm tôi nhớ đến giọng nói của thằng nhóc trò chuyện lú lo trước mộ tôi hôm đó.

Trong lúc đang suy nghĩ và đợi chờ xem bao giờ mới tới tiết Thanh minh tiếp theo, tiếng của bà bác làm công việc dọn dẹp nghĩa địa này vang lên.

"Trời nóng ời là nóng." Bà bác cảm rằm với giọng bực bội khi đang tưới nước và dọn dẹp những ngôi mộ xung quanh. Nghe đối phương than phiền như vậy, tôi liền nhú mày.

Hồ, chế à. Nếu chế mà nóng thì chắc là tôi bị thiêu chết luôn quá?

Tôi nhìn những ngôi mộ bên cạnh được lau chùi sạch sẽ và nhổ cỏ, quay về nhìn ngôi mộ thảm thương của mình bị cỏ dại lấp kín, kiểu như nếu um tùm hơn thế này thì chỉ có thể là rừng rậm nhiệt đới mà thôi.

Sau khi dọn dẹp xong, bà bác xẹt ngang qua mộ của tôi để dọn dẹp tiếp một ngôi mộ khác.

"Ơ, kẹo Heartbeat của ai thế này?"

Hỡi.

Trong lúc tâm hồn đang treo ngược cành cây, tiếng của bà bác kéo tâm trí tôi lại. Tôi quay phắt sang nhìn người đang chạm tay vào 3 cục kẹo của tôi.

"Đúng lúc đang thèm ăn đồ ngọt. Nhìn có vẻ là còn mới, ăn vào chắc không sao."

Khoannnnn!!! Bà bác định làm gì!

Tôi trừng mắt nhìn bà bác đang cầm kẹo lên rồi nhanh chóng lao người ra giành lại ngay lập tức. Nhưng dù có cố gắng giành hay giật kẹo bao nhiêu, nó lại xuyên qua người tôi bấy nhiêu.

Trong lúc bà bác đang bóc kẹo, tôi nhìn bà ta với ánh mắt căm phẫn như thể chỉ muốn nhai luôn đầu ngay lúc này. Nhưng đột nhiên bà bác ngừng lại rồi nhìn xuống mộ của tôi.

Tôi liền thở phào nhẹ nhõm khi bỗng dưng đối phương lại đổi ý, dù là vì chuyện gì đi nữa. Nếu là nhờ Phật tổ thì con xin cảm ơn Người, hay nếu là vì bà bác chợt nhớ ra mình bị bệnh tiểu đường trước khi ăn cướp cục kẹo thì cũng kệ đi.

Nhưng bỗng nhiên bà bác chấp tay lại vái tôi.

"Xin phép ăn nhé. Cảm ơn cậu nhiều."

Không đượcccccccc!!

Tôi quắc mắt nhìn người đang bóc kẹo mà không hề đợi nghe câu trả lời từ tôi. Nếu bà bác đã tự biên tự diễn như vậy thì còn hỏi tôi làm gì?

Sau khi bỏ kẹo vào miệng, bà bác rời đi với tâm trạng vui vẻ. Một cục kẹo trong lòng bàn tay biến mất, cùng với đó là cảm giác hụt hẫng vì bị giành đồ ăn. Ôi, đồ cúng bị giật ngay trước mắt.

Tôi cố gắng nhìn thế giới bằng con mắt tích cực hơn. Ít ra thì bà bác chỉ lấy một cục, dù tương lai có lấy thêm hay không thì không biết.

Tôi bó gối nhìn ngôi mộ là người thân của cậu bé đó rồi nhìn sang hướng bà bác đang cúi húi dọn dẹp tiếp các ngôi mộ. Nhìn cảnh tượng đó tôi liền thở dài, lòng thầm mong đừng có thêm thế lực đen tối nào đến cuỗm hết kẹo của tôi.

Sau khi dọn dẹp xong các ngôi mộ, bà bác lại quay sang nhìn về phía ngôi mộ của tôi.

Tôi lập tức xanh mặt, dù ngay từ đầu mặt tôi đã không có màu sắc gì. Miệng cố gắng lẩm bẫm bất kể câu thần chú nào đó, miễn có thể đuổi đối phương đi thật xa.

Nhưng bỗng dưng bà bác bước tới trước mộ của tôi.

Lạc trôi à?

Nếu tôi có thể nói chuyện với đối phương, có lẽ tôi đã nhát ma cho bà bác giật mình khóc thét rồi bỏ chạy mất dép rồi.

Tạm biệt nhé...Heartbeat.

Trong lúc tôi đang nói lời tạm biệt và trần trối với thêm một cục kẹo nữa thì bà bác dừng lại.

Rồi ngồi xuống trước mộ để nhổ cỏ.

Ế...Ơ.

Tôi chớp mắt nhìn người đang dùng lưỡi liềm lia bớt cỏ dại mọc trước mộ. Hình như bà bác sợ tôi hiện hồn trong giấc mơ trách phạt tội ăn trộm kẹo nên mới ngồi dọn dẹp mộ cho tôi.

Tôi thở dài lần thứ 2 trong ngày rồi nhìn người đang cặm cụi dọn dẹp.

Thôi bỏ đi...Không lấy đi hết là được.

Mà dù có ăn đi nữa thì cũng chẳng ảnh hưởng đến tôi.

Tôi ngồi nhìn bà bác đang nhổ đám cỏ um tùm trong mớ suy nghĩ lộn xộn về nhiều thứ, nhận ra thì tôi đã thiếp đi từ lúc nào.

.....

.....

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, một mùa Thanh minh lại đến.

Tôi nhìn từng dòng người đưa nhau đi thắp nhang cúng bái trong sự háo hức. Mới đầu tôi cũng không hứng thú với tiết Thanh minh lắm vì thi thoảng còn tổ chức đốt pháo. Tiếng động ồn ào đánh thức tôi khỏi giấc ngủ, là một chuyện gây bực mình không kém.

Đốt làm cái gì cơ chứ?...Dù có đốt thì cũng chẳng ma quỷ phương nào thèm tới, chỉ có tôi thức giấc đây này.

Tôi cứ đợi và đợi, cuối cùng cũng đợi được đến ngày gia đình đó đi thắp nhang.

Đứa nhóc đó bước tới trước mộ của tôi.

Tôi nhìn thằng bé dường như đã cao hơn so với năm ngoái với tâm trạng háo hức. Tuy vậy cảm xúc vui sướng cũng nhanh chóng tan biến khi tôi nhìn thấy sắc mặt của đối phương có vẻ thất vọng một cách khó hiểu.

Có chuyện gì không hay đã xảy ra sao...?

Tôi lập tức cảm giác nhận nhạo khắp người. Dù có muốn mở miệng hỏi đối phương nhiều đến đâu thì có lẽ người đứng trước mặt cũng không đời nào nghe thấy.

"Anh không thích ăn kẹo Heartbeat sao? Cho nên mới không ăn cục nào hết."

Tôi đang mang một bụng lo lắng suýt nữa thì phì cười sau khi biết được lý do làm cho nét mặt của đối phương đăm chiêu như vậy. Chắc chết quá. Dù tôi có thật sự ăn được hết đồng kẹo đi chăng nữa thì kẹo vẫn ở nguyên trên kệ chứ có mất đi đâu.

Khi mà đồ vật ở thế giới thực và thế giới của hồn ma bị tách biệt thì đồ cúng làm sao mà mất đi được?

"Anh thích ăn gì không? Em sẽ mang đến cho."

Tôi nhìn người vừa ngẩng mặt lên nhìn như đang chờ đợi câu trả lời. Tôi nở nụ cười cứng chiều rồi trả lời bằng giọng nói hòa lẫn tâm trạng vui vẻ.

Dù biết đối phương sẽ không có ngày nghe được những điều tôi nói.

"Nếu là đồ ngọt thì anh thích chocolate. Tuy nhiên nếu là đồ mặn thì anh ăn gì cũng được, chỉ đặc biệt thích ăn thịt hơn thôi."

Tôi lí nhí trả lời như thế để cho một mình bản thân nghe, không hề mong thằng nhóc sẽ nghe được những lời tôi nói vì dù thế nào người ở thế giới bên kia cũng không cách nào hiểu được.

Thằng nhóc im lặng một lát. Ánh mắt cún con ngược lên nhìn như thể đang chờ đợi câu trả lời nhưng chỉ có sự im lặng. Dáng vẻ đối phương

dường như thất vọng vì không nhận được bất cứ câu trả lời nào.

Ôi...Muốn ôm ấp vỗ về ghê.

Thật sự thì tôi không phải người thích nuôi động vật. Nhưng khi nhìn ánh mắt nũng nịu đó, tôi thiếu điều chỉ muốn chạy lại ôm đối phương rồi xoa đầu vỗ về mà thôi.

Thằng nhóc quay sang nói gì đó với bố trước khi chạy về xe, sau đó quay lại cùng 1 hộp đồ.

Tôi nhú mày tò mò quan sát hộp giấy trong tay đối phương. Thằng bé đặt hộp giấy lên bệ thấp hương trước khi thả 3 nén nhang như mọi lần.

Sau đó thằng bé vẫy tay chào tạm biệt với nụ cười già từ. Tôi nhìn thằng bé rời xa khỏi tầm mắt trước khi quay xuống nhìn món đồ trong tay nó.

Tôi mở chiếc hộp ra.

Trước khi mở to mắt hết cỡ khi nhìn thấy đồ vật bên trong đó.

Bánh tart chocolate...?

Tôi cố gắng nghĩ ra thật nhiều khả năng trong khi cảm giác ngỡ ngàng vẫn chưa hề biến mất.

Hay là thằng nhóc đó...nghe được điều tôi nói...?

..Không thể nào..

Tôi bật cười với suy nghĩ ngốc nghếch của bản thân. Sao có thể? Nếu thằng bé đó nghe được điều tôi nói thật thì sẽ không thể nào có vẻ mặt thất vọng như thế.

...Đó chỉ là chuyện trùng hợp mà thôi...

[Hết chương 1]

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trộn Chocolate, Thêm Thịt Bò Lại Lỡ Tay Cho Kẹo Ngọt

Khoảng thời gian về sau không biết vì cảm thấy tội lỗi hay do bị tôi hiện hồn về trong giấc mơ mà mỗi lần bà bác đến dọn dẹp mộ đều sẽ tiện tay dọn dẹp chút ít cho ngôi mộ của tôi xem như đền bù.

Nói chút ít nghĩa là bao gồm việc tĩa bớt cỏ để nhìn nó không quá lổm chổm và nhặt rác rưởi mà người ta để lại. Còn việc tưới nước thì trôi vào dĩ vãng luôn.

...Rồi bà bác cũng đem đồng kẹo của tôi đi vứt...

Tôi hiểu bà bác có ý tốt, sợ để đồ lung tung như thế sẽ tạo ra hình ảnh không đẹp, ví dụ như kiến sẽ kéo cả ngàn con đến bu đồng đồ ngọt.

Tuy nhiên nếu được, bản thân tôi cũng không muốn bà bác đem chúng đi vứt lăm. Nếu vứt thì ít nhất hãy vứt trước mùa Thanh minh, như vậy thì thằng bé sẽ không phải buồn vì thấy tôi không ăn.

Vì cho dù ở thế giới thực đồ ăn có mốc meo đến đâu thì ở thế giới của những linh hồn nó không hề bị thiu hay hư hỏng gì hết.

Nó chỉ biến mất một khi tôi ăn hoặc có người khác ăn mất thôi.

Nhưng dù vậy tôi vẫn muốn nhìn thấy món đồ mà thằng bé đó để lại trên bệ.

Tôi nhặt bánh tart chocolate lên ăn, tay còn lại xoay xoay cái bánh để xem nhãn hiệu. Nhìn cái hộp và nhãn tên trên bánh thì hình như là đồ đắt tiền.

Rồi...thằng bé đó cứ thế mà cho tôi...?

Bình thường người ta hay mang đồ mắc tiền đến cúng như vậy à?

Trong một khoảnh khắc tôi bắt đầu nuôi hi vọng rằng đối phương sẽ nhìn thấy hay nghe được giọng nói của tôi. Nhưng rồi tôi vội gạt nó đi một cách nhanh chóng.

Đó là chuyện không thể. Tôi ở đây đã gần 11 năm, ra ngoài rong chơi cũng nhiều nhưng từ đó đến nay chưa một ai nhìn hay nghe thấy tiếng.

Cho dù là họ hàng, thầy cúng, thầy phép hay bất cứ ai cũng chưa bao giờ nhìn thấy tôi.

Vậy cho nên chắc chắn chỉ là sự trùng hợp!

.....

.....

Nó thật sự gần như là một sự trùng hợp đến mức khôi hài.

Khi một mùa Thanh minh nữa lại đến, tôi ra ngoài dạo chơi ở nhiều nơi khác nhau cũng trở về nghĩa địa này.

Mấy ngày sau, gia đình của thằng bé đi Thanh minh.

Tôi quan sát chiếc xe màu trắng mà tôi hằng mong ngóng đến mức thuộc lòng trước khi nhích người ngồi xuống.

Trong lúc người lớn và họ hàng đang sắp xếp đồ chuẩn bị thấp hương cho ngôi mộ kế bên thì thằng nhóc chạy đi tìm mộ của tôi, tay cầm theo một món đồ gì đó.

Tôi cố gắng nghiêng đầu để nhìn xem món đồ mà đối phương cầm trong tay là gì.

"Năm nay sao rồi ạ?" Thằng bé hỏi, giọng trong trẻo trước khi ngẩng mặt lên.

Ngay giây phút đó...tôi cảm nhận được ánh mắt của tôi chạm phải ánh mắt của nó.

Trái tim tôi giật thót.

Đây là lần đầu tiên đối phương nhìn vào mắt tôi một cách nghiêm túc.

Nhưng mà...nó có thể chỉ là sự trùng hợp.

Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh sau đó nặn ra một nụ cười rồi trả lời bằng giọng vui vẻ.

"Anh khỏe. Em thế nào rồi? Đi Thanh minh vào ngày trời nóng ời là nóng thế này không mang theo dù coi chừng bị say nắng đó."

Tôi trả lời đối phương như vậy đấy. Dù biết thằng nhóc trước mặt sẽ không đời nào nghe thấy nhưng tôi chỉ muốn trả lời để thoải mái trong lòng mà thôi.

"Năm nay em mang cả đồ mặn lẫn đồ ngọt cho anh này. 2 năm rồi chỉ toàn ăn đồ ngọt chắc là anh ngán lắm."

Đối phương nói xong liền cúi xuống lấy đồ trong túi ra đặt lên bệ để đồ cúng.

Nhưng ngay khi vừa nhìn thấy đồ trong chiếc túi đó, tôi ngậy người ra không tin vào mắt mình trước khi ngồi dậy nghiêng mặt nhìn để chắc chắn mình không nhìn lầm.

Chocolate...và thịt heo nướng...?

Điên mất...

Thừa nhận cảm xúc ban đầu khi nhìn thấy là giật mình với thứ mà đối phương mang đến trước khi chuyển sang cảm xúc tiếp theo gần như là vui mừng.

Dẫu việc tôi nói chuyện hay giao tiếp với người khác là chuyện không thể có thật đi chăng nữa nhưng trong thâm tâm tôi vẫn luôn mong có ai đó sẽ nhìn thấy được con người tôi.

Nếu có thể nói chuyện hay giao tiếp với ai đó thì tôi không còn quan tâm đến gì khác nữa.

Ngay từ đầu tôi đã không cần phải ăn rồi.

Mà ngược lại, điều tôi cần chính là một người để có thể trò chuyện cùng.

Tôi mỉm cười vui vẻ trước khi tụt xuống đứng đối diện với đối phương, tay xoa đầu người đang đứng. "Em nhìn thấy anh hả?"

Kể từ ngày chết đi, tôi chưa từng chạm vào thân thể của bất cứ người nào hết. Tôi sợ rằng nếu chạm vào thì nó sẽ như một lời nhấn mạnh rằng ngay từ đầu bản thân đã không còn hình còn dạng trên thế giới này.

Nhưng đối với đứa nhóc này thì là trường hợp đặc biệt.

Thằng nhóc không đáp lại câu hỏi đó. Ngược lại,nó im lặng đến mức tôi bắt đầu cảm giác chột dạ. Tôi rút tay ra với sự lo lắng trong lúc cố gắng

quan sát thật kỹ phản ứng của đối phương.

Hay là...do tôi suy diễn...?

Sau khi quan sát thái độ không trả lời hay thể hiện ra cảm xúc gì khác biệt, cảm giác vui sướng trong lòng nhanh chóng biến thành nỗi thất vọng tràn trề. Tôi chậm chậm lùi ra xa đối phương rồi trở lại ngồi trên mộ.

Tôi cố gắng giữ nỗi buồn, sự thất vọng lại trong lòng, ánh mắt dõi theo người bố đang nắm tay thằng bé dắt lên xe.

Nhưng trước khi bước lên xe, thằng bé quay người lại vẫy tay chào tạm biệt tôi. Tôi miễn cưỡng nở nụ cười rồi nhìn theo cho đến khi chiếc xe hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Tôi...đang hi vọng cái gì vậy...?

Tôi ôm gối thật chặt như thể đó là giải pháp cuối cùng, nét mặt buồn xuôi rồi tự an ủi bản thân.

Đâu phải là chuyện lạ lùng gì phải không...nếu đối phương không nhìn thấy tôi.

Trong khi suốt mấy năm vừa qua tôi luôn chỉ có một mình mà không ai nhìn thấy hay trò chuyện cùng.

Tôi hít một hơi thật sâu, tay ấn vào lồng ngực đang vô cùng đau đớn.

Lần mà tôi cảm nhận được nỗi đau lớn nhất trên đời là lúc tôi chuẩn bị rời xa trần thế. Lồng ngực khi ấy thắt lại như thể chỉ muốn nổ tung. Tôi nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch trong đầu, tay chân đau buốt như thể không phải là của mình nữa.

Thế mà lúc này đây tôi lại có cảm giác đau đớn không thua gì lúc đó.

Đó là bởi vì...

Tôi muốn tìm người nào đó để trò chuyện hay là đang hi vọng một điều gì khác nữa?

[Hết chương 2]

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thắp Nhang Cho Tôi Với, Tôi Có Chuyện Muốn Nói Với Cậu

Đã 3 năm trôi qua kể từ khi tôi gặp thằng nhóc đó.

Ban đầu lúc gặp mặt tôi từng suy nghĩ rằng ít ra cũng có chuyện đáng trông chờ hơn là việc ngày qua ngày sống một cuộc đời vô định mà không hi vọng sẽ có gì đó thay đổi hơn thế. Ít ra chỉ cần có người để mong ngóng là đã đủ rồi.

Nhưng niềm vui đó dần trở thành sự hi vọng.

Hi vọng thằng bé đó nhìn thấy. Hi vọng nó nghe được giọng nói của tôi.

Hay là bất cứ thứ gì...để nó có thể nhận thức được sự hiện diện của tôi.

Cuộc đời này tôi từng gặp phải rất nhiều sự thất vọng. Lần đầu tiên thất vọng là khi mở mắt ra nhìn thế giới rồi phát hiện ra mình khác biệt với những người khác.

Lần thất vọng tiếp theo là khi bố mẹ gặp tai nạn rồi bỏ tôi lại một mình trên cõi đời này.

Mà nỗi thất vọng lần này đau đớn không khác gì những lần trước.

Tôi không muốn thừa nhận rằng mình nảy sinh tình cảm với thằng nhóc kia vì hai lý do.

Thứ nhất, tôi chưa từng thích hay hứng thú với con trai trước đây. Khi phải thừa nhận rằng bản thân thích con trai liền không nhận được mà mâu thuẫn với chính mình liệu đó chỉ là cảm giác mừng vui khi có người đối xử tốt hay không nên mới cho rằng nó là cảm giác thích.

Còn lý do thứ hai mới chính là lý do quan trọng nhất.

Đó là tôi không muốn đi tù...!

Thôi nào. Tôi vẫn nhớ rõ tuổi của thằng nhóc đó cách tôi hẳn 25 năm. Tính từ ngày tôi mất thì cũng đã là 15 năm rồi. Với số tuổi nhiều như vậy thì không thể nào làm người yêu được, đây rõ ràng là bố con mà.

Dẫu sau khi trở thành linh hồn, khuôn mặt tôi vẫn trẻ trung như người 25 tuổi, không biến đổi theo thời gian thật đó nhưng xét về mặt đạo đức thì quả là khiên cưỡng.

Thế mà bảo tôi...đi thích một người tuổi tác gần bằng bố con ư...?

Tôi thở hắt ra một tiếng, hai tay đặt lên thái dương như thể đang tập trung suy nghĩ.

Sau khi suy xét kỹ càng, gì thì gì thằng nhóc đó cũng không nhìn thấy tôi. Vậy nên cho dù tôi có thích thì nó cũng sẽ trở thành mối tình đơn phương.

Với lại nếu được, tôi muốn nhìn thằng bé đó lớn lên thật tốt. Kết hôn, có vợ hiền, con ngoan rồi đưa họ đến thăm tôi. Còn chuyện sau khi chết trở thành linh hồn rồi ngồi trò chuyện với tôi thì quên đi. Kể từ lúc tới đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy con ma nào ngoài mình cả.

Cho nên không có gì phải lo lắng cả.

Nếu tôi phải thất vọng một lần nữa.

.....

.....

.....

Năm thứ 4 thằng nhóc đó mang bánh chocolate và gà rán đến. Ban đầu tôi cũng cố gắng an ủi bản thân rằng đối phương không thể nhìn thấy tôi. Nhưng năm nay có cái gì đó khác lạ hơn.

...Thằng nhóc đó đội mũ...

Trong khi 3 năm qua chưa bao giờ đội. Tự nhiên năm nay lại đội sau năm tôi dặn nó mang dù theo.

Trùng hợp thôi hả...?

Dù có vẻ đó chỉ là chuyện bình thường chẳng có gì lạ lùng nhưng nó cũng trùng hợp quá rồi.

Càng nhìn món đồ người kia mang đến để Thanh minh tôi càng cố gắng dồn ép đối phương.

"Em nhìn thấy anh đúng không?" Tôi nói trong lúc xích mặt lại gần. Dù thế nhưng nó không vẫn nhìn mặt tôi dù chỉ là một chút. Thằng nhóc đó vẫn chỉ ngược lên nhìn phía trên mộ.

Tôi đợi câu trả lời từ miệng của đối phương một lúc. Sau khi nhìn thấy không có vẻ gì là sẽ nhận được câu trả lời, tôi càng nóng lòng đi lòng vòng quanh đối phương như thể đang tra hỏi phạm nhân.

Ngay lúc ấy, đột nhiên thằng nhóc đi xuyên qua tôi để nói chuyện với bố. Thấy vậy tôi liền ngừng bước chân rồi thở dài.

Hối.

Hình như là không nhìn thấy thật.

Tôi bước về ngòai trên nóc mộ, mắt chăm chú quan sát cơ thể đang ở cách đó không xa cùng với rất nhiều suy nghĩ chen vào.

Nếu quả thật là thằng nhóc đó nói dối hay giả vờ không nhìn thấy tôi, tôi nghĩ hoài không ra là tại sao chứ? Chẳng có ích lợi gì hết.

Nếu như vậy...tại sao còn mang chocolate và thịt đến cho tôi...

Tôi suy nghĩ lâu ơ là lâu. Nghĩ đến mức bắt đầu cảm thấy cơn nhức nhối trong đầu. Cuối cùng sau khi cảm thấy việc suy nghĩ chẳng đem lại kết quả gì, tôi chỉ đành ngẩng mặt lên, toan nhìn đối phương lần cuối trước khi gặp lại nhau vào năm sau.

Nhưng khi ngẩng mặt lên thì tôi phát hiện thằng nhóc đó đã nhìn chăm chăm tôi từ bao giờ.

"Thì là...đồ mà em mang đến cúng. Ban đầu em không biết nên mang gì đến thì được." Thằng nhóc nói với chất giọng trong trẻo thường ngày trong khi cúi gằm mặt. "Em đành hỏi bố xem bình thường tiết Thanh minh hay cúng gì. Bố em mới nói là hãy cúng đồ mà người mất thích. Nhưng...em không biết anh thích gì nên đành thay bằng đồ mà mình thích, không biết anh có thích hay không nữa. Nếu anh thích gì thì hãy hiện vào giấc mơ nói với em nhé. Lần tới em sẽ mang đến cho."

Đức Phật ơ...

Cảm giác đầu tiên mà tôi cảm nhận được đó là niềm vui sướng sâu sắc rằng đối phương cũng thích đồ giống tôi.

Nhưng cảm giác tiếp theo khiến trái tim tôi hẫng đi một nhịp.

Nghĩa là tôi...ngay từ đầu đã tự mình suy diễn.

"Năm sau gặp lại nhé anh trai." Thăng nhóc đó nói với lại khi vẫy tay từ biệt tôi trước khi xoay người bước theo bố.

Tôi mím thật chặt môi, suy nghĩ trong đầu hỗn loạn đến mức không thể nào sắp xếp cho đúng. Bối rối, mất mát, tất cả hòa lẫn vào nhau.

Trước khi nhận thức được thì tôi đã quyết định tiến tới trước mặt đối phương rồi hạ người thấp xuống.

Sau đó ôm cơ thể đó thật chặt.

Trong một khoảnh khắc tôi cảm nhận được đối phương cứng người. Song có thể là tôi đã dùng lực quá mạnh để giữ lại nên mới khiến đối phương cảm nhận được điều gì đó.

Sau giây phút bất động đó tôi nhìn thấy thăng bé ngó nghiêng xung quanh rồi chạy một mạch xuyên qua người tôi để theo bố lên xe.

Dù chỉ là cái ôm diễn ra trong tích tắc, là cái ôm không thể nào tiếp xúc bằng cơ thể hoặc cảm nhận được hơi ấm của đối phương.

Nhưng nó cũng quá đủ để làm cho máu trong cơ thể tôi tuần hoàn.

Nếu như tôi vẫn còn sống, có lẽ tôi sẽ nghe thấy tiếng trái tim mình lỗi nhịp.

Tôi thích cậu ấy.

Nhưng mà...làm thế nào đây?

Tôi chết mất rồi.

[Hết chương 3]

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Việc Viếng Thăm

Mùa Thanh minh kết thúc, tôi lại ra ngoài dạo chơi. Dù đã đi đến mức chán luôn rồi nhưng tôi lại không nghĩ ra cách nào để có thể đi xa hơn thế.

Dù làm một linh hồn thì chạy cỡ nào cũng không mệt thật đấy, nhưng cứ chạy như thế trong một khoảng thời gian dài khiến tôi cảm thấy nản chí với con đường ở phía trước.

Sau khi ra khỏi khu nghĩa địa, tôi ngồi thụp xuống đất rồi nhìn về phía ngôi chùa cách đó rất xa.

Những lúc vắng người tôi thích ngắm cảnh vật ở đây nhất. Dù đất đai có cằn cỗi, bề mặt phủ toàn sỏi đá nhưng việc ngồi ngắm mặt trời mọc quả thật là vô cùng tuyệt vời.

Tôi bó gối, mắt nhìn theo từng tia nắng đang chiếu rọi trước khi úp mặt vào hai bên gối, cố gắng quên hết những chuyện phiền nhiễu.

.....

.....

.....

Được một lúc tôi cảm giác như mình đã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay.

Dẫu trở thành linh hồn rồi thì sẽ không còn buồn ngủ nhưng việc cứ thức mãi khiến tôi cảm giác không quen cho lắm. Cho nên nếu có thể tôi liền tranh thủ cơ hội để chợp mắt.

Trong lúc đang suy nghĩ vu vơ, bên tai vang đến tiếng động cơ xe đang tiến tới gần. Tôi đứng dậy để nhìn chủ nhân của tiếng động kia.

Nhưng khi nhìn thấy tiếng động kia phát ra từ cái gì, hai mắt tôi liền mở to hết cỡ như không tin vào mắt mình.

Chiếc xe đó nó...

Tôi chạy đến gần để chắc rằng bản thân không nhìn nhầm. Và quả đúng như những gì tôi thấy. Mắt tôi đã không nhìn nhầm. Chiếc xe đó là chiếc xe duy nhất tôi nhìn thấy trong 4 năm qua.

Nhưng là tại sao...

Bây giờ đâu phải mùa của tiết Thanh minh. Giờ thậm chí mới là giữa năm. Dù không biết vì sao gia đình của thằng bé đó lại đến đây nhưng tôi cũng rất vui mừng.

Ban đầu tôi định chạy theo nhưng nghĩ lại thì có lẽ tôi chạy không nổi bởi lẽ tôi đâu phải người thường xuyên vận động. Cho nên tôi quyết định thay vào đó sẽ về lại mộ ngồi chờ.

Không lâu sau xe cũng dừng lại bên đường. Thằng nhóc đó bước xuống xe.

Sau đó thằng nhóc đó đóng cửa xe lại, trong tay cầm theo một túi đồ. Xe lăn bánh mà không có ai xuống theo.

Ơ...

Tôi chớp mắt dõi theo chiếc xe chạy ngày một xa, trong lòng không nén nổi sự tò mò với sự việc xảy ra trước mắt. Dù cậu nhóc trước mặt đã 14 tuổi, không còn 10 tuổi như lần đầu gặp nhưng đang yên đang lành lại lái xe bỏ con nít ở đây một mình mà không có ai đi theo vậy hả?

Sau khi nhìn chiếc xe đó đi xa khuất khỏi tầm mắt, tôi di chuyển ánh nhìn thấp xuống để quan sát thằng nhóc với sự lo lắng.

Cho dù là có tôi, nhưng nếu lỡ may xảy ra chuyện gì khẩn cấp hay nguy hiểm tôi đều không có khả năng làm hay giúp gì được.

Nhưng có một chuyện đáng lo hơn thế...

Giương mặt của thằng nhóc đó đượm nét buồn bã, cặp mắt đỏ hoe và sưng húp như vừa khóc. Nhìn thế nào cũng biết chắc chắn đã có chuyện xảy ra.

"Em có sao không?" Tôi hỏi giọng lo lắng, một tay vò đầu an ủi, tay còn lại lau nước mắt cho nó theo thói quen dù nước mắt có rớt xuyên qua tay tôi đi chẳng nữa.

"Mẹ của em mất rồi."

Tôi sửng người.

Bộ dạng của đối phương như thể cố gắng kiềm nén cảm xúc lại để không bật khóc trước mặt tôi dù giọng nói run rẩy như chiếc ly thủy tinh sắp vỡ.

Hồi còn bé tôi cũng cùng một lúc mất đi cả bố lẫn mẹ. Vậy nên tôi hiểu được cảm giác đó nó đau đớn như thế nào.

"Anh giúp...nói chuyện với mẹ em được không? Em sợ mẹ cô đơn." Thằng bé đó vừa nói vừa cúi gằm mặt để lau đi dòng lệ còn vương trên

khoé mắt như muốn đè nén nỗi đau xuống. "...Mẹ vốn là người hay cảm thấy cô đơn...Nếu được, em muốn nhờ anh chăm sóc mẹ giúp em."

"Được chứ." Tôi nhận lời rồi ôm chặt người kia vào lòng, sau đó xoa lưng vỗ về người đang khóc dù vẫn chưa chắc chắn mình có thể nhìn thấy mẹ của đối phương hay không. "Đừng khóc nhé. Nhìn thấy em mạnh mẽ thì mẹ mới an tâm."

"Em...sẽ cố." Đối phương nói trong lúc núp mặt vào vai tôi.

Tôi ôm đối phương thật chặt, lòng không nhịn được mà vui sướng khi đối phương tin tưởng và ôm lại tôi.

Ôm lại tôi hả?

...Khoan đã...

Có lẽ tôi sẽ không ngừng bàn tay xoa lưng vỗ về kia cho đến khi thẳng nhóc đó thôi khóc và chỉ còn lại tiếng sụt sùi. Sau khi chần chẫn cơ thể trong vòng tay thật sự đã ổn hơn thì tôi mới tách người ra để nhìn rõ mặt đối phương.

"Em nhìn thấy anh thật đúng không?"

Tôi hỏi đối phương với vẻ mặt nghiêm túc.

Quá là trùng hợp rồi, cả biểu cảm lẫn lời nói.

Rõ ràng là đối phương nhìn thấy tôi!

Thằng nhóc đó nhìn mặt tôi trước khi gật đầu thừa nhận trong im lặng.

Tôi lập tức trầm ngâm, khuôn mặt nhăn nhó đến mức khó coi. Nếu có cái gương ở trước mặt, có lẽ tôi đã tự bật cười với chính mình ngay lúc này rồi.

"Vậy tại sao..."

Tại sao trước giờ lại làm như không nhìn thấy...

Câu hỏi đó mắc lại ngay cổ. Tôi không muốn nói thẳng ra rằng thời gian qua diễn xuất của thằng bé trơn tru đến mức tôi nhìn không ra. Cuối cùng làm ra những chuyện ngu ngốc như ôm ấp chỉ vì tưởng rằng đối phương không nhìn thấy.

Sự thật là tôi không muốn thừa nhận mình bị một đứa nhóc hơn 10 tuổi lừa thì có...

"Xin lỗi..." Đối phương nói, mặt cúi gằm, nét mặt buồn bã đến mức tôi liền có cảm giác mình mới là người có lỗi.

"Hồi trước em từng gặp người giống anh."

Tôi trợn tròn mắt sau khi nghe câu nói đó, vừa cảm thấy ngạc nhiên vừa cảm thấy vui sướng. Có thể là vì trước đây chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người giống tôi. Tôi lập tức hỏi đối phương trong sự sung sướng. "Nghĩa là người cũng là linh hồn giống anh hả?"

"Ừm. Em từng gặp hồi em 7 tuổi. Lúc đó em nói chuyện được một lúc vì tưởng chị ấy là người thì bị bố nhìn thấy. Bố hoảng hốt rồi gọi thầy cúng đến đuổi người đó đi."

"Vậy người đó ra sao rồi?"

"Em...em cũng không biết chị ấy chết rồi hay vẫn còn sống vì từ đó bố không cho em đến chỗ đó nữa."

Tôi gật đầu cảm thông với câu nói đó. Bắt đầu thấu hiểu sự tình câu chuyện hơn. Nếu để bố của thằng bé nhìn thấy tôi nói chuyện với nó, đối phương sẽ không thể đến đây nữa.

"Em tên là gì?" Tôi hỏi một câu phá tan bầu không khí tĩnh lặng. Ít ra nói về chủ đề khác có lẽ sẽ khiến chúng tôi quên đi những chuyện không vui.

Thêm nữa nếu được, tôi muốn biết tên của người mình thích.

Quen biết nhau 4 năm, chưa kể còn phải lòng người ta mà lại không biết tên của người thương thì có hơi lạ.

"Em tên là Tunwa. Nhưng gọi tắt là Tun cũng được vì bạn bè em hay gọi như thế."

"Sinh tháng 12* hả?" Tôi hỏi lại đối phương. Thăng nhóc lắc đầu phủ nhận. (Tunwa = tháng 12)

"Không phải. Em sinh tháng 4. Mẹ em muốn đặt tên theo tháng nhưng bố em không thích mùa hè cho nên đặt là Tun." Tun nói xong tôi liền im lặng một lúc lâu làm thăng bé bắt đầu cảm thấy khó xử nên hỏi tiếp. "Còn anh tên là gì?"

"Met." Tôi đáp lại sau khi thoát khỏi mớ suy nghĩ bòng bong. Lúc đó tôi nở một nụ cười khi nghĩ tới một chuyện. "Giống nhau rồi. Anh sinh tháng 12 nhưng vì mẹ anh thích mùa hè hơn nên đặt là Met." (ở đây tác giả chơi chữ, tên của Met nếu thêm một ký tự cuối vào sẽ có nghĩa là tháng 4)

"Đỉnh thật. Ngoài ý nghĩa của tên giống nhau rồi, em và anh còn thích ăn đồ giống nhau nữa." Thăng nhóc nói với giọng phấn khích.

Không biết vì cái gì mà khi nghe được câu nói đó, lồng ngực bỗng nhói lên từng đợt như thể tôi vẫn còn sống. Trái tim đập mạnh đến mức tai tôi có thể nghe rõ mồn một, song tôi cố niệm chú để bản thân bình tĩnh hơn bằng chữ "tù".

Và dường như nó có tác dụng vì không lâu sau đó tất cả triệu chứng bắt đầu trở lại bình thường như cũ.

"Như thế này giống y như là định mệnh nhỉ, anh có nghĩ như vậy không?"

Tôi đáp lại câu nói đó bằng một nụ cười. Từ việc dặn lòng phải bình tĩnh bằng chữ "tù", tôi lập tức quăng từ ấy ra thật xa khỏi suy nghĩ.

Đi tù thì đi tù. Dù sao tôi cũng chết rồi, cũng chẳng ai bắt phạt được. Với lại trước giờ tôi chưa từng dành tình cảm tốt đẹp cho người nào cả nên cũng chẳng cảm thấy có lỗi nếu lỡ may nảy sinh tình cảm với ai đó.

Đối phương nhắc tới chuyện món khoái khẩu khiến tôi càng thêm ngờ ngợ về chiếc bánh tart chocolate. Khi ấy tôi quyết định tin đối phương không thể nhìn thấy tôi cũng vì chuyện đó.

"Cơ mà chuyện của 3 năm về trước." Tôi nói lấp lửng như không dám chắc liệu đối phương có còn nhớ hay không. Thấy thằng nhóc nhìn với vẻ mặt khó hiểu tôi liền giải thích thêm. "Khi ấy em hỏi anh thích gì rồi tỏ vẻ tiếc nuối. Sau đó chạy đi lấy bánh tart chocolate cho anh. Tại sao em lại có nét mặt tiếc nuối vậy ngay lúc đó?"

Đối phương ra chiều suy nghĩ một lát trước khi ồ lên một tiếng.

"Tart chocolate đó là mẹ em mua cho làm quà sinh nhật." Tun trả lời bằng tông giọng nuối tiếc khi nhớ về chuyện quá khứ. "Em mới ăn được có một miếng thì đem cho anh."

Sau khi nghe vậy, tôi liền cảm giác tội lỗi. Nếu biết bánh đó là quà sinh nhật tôi đã từ chối rồi.

"Xin lỗi." Tôi nói bằng chất giọng dịu dàng hơn mọi khi. "Nếu có gì muốn anh giúp cứ nói nhé. Xem như là quà đền đáp."

"Không sao. Em không giận anh đâu mà. Hơn nữa anh nói chuyện với em cũng xem như giúp rồi." Thăng bé đáp lời trước khi mỉm cười an ủi tôi. Bất thành linh tiếng xe đang đi tới lớn dần hơn. "Hình như bố tới rồi. Nếu vậy em đi trước đây."

Tôi gật đầu đồng ý rồi nói ra điều bản thân đang lo lắng. "Bố sẽ không biết Tun nhìn thấy anh chứ?"

"Không đâu." Đối phương trả lời trong lúc đi tới đặt đồ trên bệ, sau đó thấp nhang rồi vẫy tay chào tạm biệt tôi. "Xe ở xa, bố không biết hai chúng ta nói chuyện đâu."

Nghe vậy tôi cảm giác nhẹ nhõm hơn hẳn trước khi vẫy tay chào lại. Thăng nhóc đó lên xe rồi, cùng lúc đó tôi mới thở dài rồi ngã người nằm trên nóc mộ.

Không biết là vì vui mừng, nhẹ nhõm hay vì cảm giác có thêm hi vọng mà tôi chợt sinh ra cảm giác yên tâm mà trước nay chưa từng có.

Ít nhất việc trở thành một linh hồn cũng không phải lúc nào cũng tệ.

Cho dù nó có thể có nhiều hạn chế nhưng chính nhờ nó mà tôi đã gặp được cậu ấy.

Tôi ngắm nhìn bầu trời một lúc lâu trước khi nhắm mắt lại. Tiếng gió xào xạc bên tai như biến thành tiếng nhạc du dương đưa tôi vào giấc ngủ.

.....

.....

.....

Nhưng sau sự kiện ngày hôm đó.

Năm tiếp theo tôi không còn thấy cậu ấy nữa.

[Hết chương 4]

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đợi Lâu Lâu Sẽ Có Miếng Thịt Heo Ngon Ngon

Thoắt cái là đến tháng 3, mùa hè lại bắt đầu. Tôi ngồi ở mộ đợi cậu ấy đến thăm.

Cho tới khi thời gian lặng lẽ trôi qua đến cuối tháng thứ 4. Tiết Thanh minh sắp kết thúc. Người đến nghĩa địa ngày càng thưa thớt song tôi vẫn không thấy bóng dáng của đối phương đâu.

Sau khi đợi được một khoảng thời gian không lâu, tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng rồi tưởng tượng ra rất nhiều viễn cảnh. Và viễn cảnh xấu nhất đó là bố cậu ấy đã nhìn thấy sự việc ngày hôm đó và không cho phép Tun đến đây nữa.

Tôi cố gắng tự an ủi bản thân rằng đó chỉ là do tôi suy nghĩ nhiều. Nhiều khi có thể Tun có việc hay là gặp phải chuyện gì khiến cậu ấy không thể đến được cũng nên.

Nhưng nghĩ vậy càng khiến tôi nảy sinh sự nghi hoặc. Nếu như có việc thật thì giờ này cả nhà cũng phải đến rồi chứ...?

Càng suy nghĩ nhiều bao nhiêu càng lo lắng bấy nhiêu. Cuối cùng tôi tự nhủ phải bình tĩnh, tự nhủ với bản thân rằng có thể đối phương bận việc nên mới không đến.

Năm nào cũng vậy, không biết bao nhiêu lần tôi phải trải qua cảm giác thấp thỏm lo âu vì chờ đợi đối phương ở ngôi mộ này. Một tia suy nghĩ liền

loé lên trong đầu.

Không biết bao nhiêu lần tôi có suy nghĩ muốn đi theo đối phương.

Suy nghĩ đó lớn vớn trong đầu tôi một lúc. Nhưng rồi tôi chưa bao giờ làm thật sự. Việc đi theo một người về tận nhà trong khi chỉ gặp nhau mỗi năm một ngày có vẻ không hay cho lắm.

Y hệt mấy người yêu đơn phương người ta rồi bám theo về tận nhà. Lại còn ở lì ở đó mà không xin phép bố mẹ, nhìn thế nào cũng giống mấy tên biến thái.

Với lại trước đây tôi chưa từng ngồi xe cộ từ lúc làm linh hồn bao giờ. Cho nên không dám chắc có thể ngồi được hay không, ngay cả lúc chạm vào đồ vật hay con người còn bị xuyên qua mà.

Dù rằng niềm hi vọng gặp lại đối phương gần như chẳng còn lại gì tựa như ngọn lửa sắp vụt tắt, dầu vậy tôi vẫn ngồi đợi một cách bình thản.

Cho đến khi mùa Thanh minh kết thúc, không còn bất kì ai lui tới nghĩa địa này nữa.

Tôi vẫn nuôi hi vọng rằng đối phương sẽ đến thăm mình.

.....

.....

.....

Tôi tự an ủi bản thân để tĩnh tâm lại. Khả năng cao là gia đình của cậu ấy bận việc thế nên dù cảm thấy hơi thất vọng, tôi vẫn cố gắng trở về vị trí cũ nhanh nhất có thể.

Sau khi chắc chắn đối phương thật sự sẽ không đến, tôi liền ra ngoài rong chơi đây đó rồi mãi gần tới mùa hè tôi mới trở về mộ một lần nữa.

Tôi ngồi đợi cậu ấy. Đó là cảm giác dài đằng đẵng đến mức tôi cũng không nhớ nổi giờ là ngày bao nhiêu hay thời gian đã trôi đến tận lúc nào.

Tôi đã rất cố gắng để quên đi thời gian dù số lượng người đến nghĩa địa lại không khác gì như muốn nhắc nhở. Thế nhưng tôi vẫn nuôi hi vọng như là giải pháp cuối cùng trong việc chờ đợi cậu ấy một cách nhẫn nại.

Mãi cho đến tháng 7 tôi liền quẳng cái niềm hi vọng ấy sang một bên.

...Năm thứ 2 tôi không gặp cậu ấy...

.....

.....

.....

Chưa có một lần nào mà tôi cảm giác đây là việc làm tốn thời gian vô ích nhất trong cuộc đời.

Dù nó là việc để thời gian trôi qua một cách vô nghĩa, song tôi chẳng biết nên dành thời gian rảnh bao la đó để làm gì cả.

Tôi chưa từng thật sự có mối quan hệ nghiêm túc nào vì phải ra vào bệnh viện thường xuyên, muốn chạy nhảy nô đùa hay đi chơi khắp nơi với bạn bè cũng không được. Nó khiến tôi làm quen với việc sống một mình hơn là ở cùng người khác.

Nếu phải ở cùng ai đó thì chỉ là vì lợi ích hay tình thế bắt buộc mà thôi.

Cho nên dù còn là người hay đã chết cũng chỉ có cậu ấy nhận ra được con người của tôi.

Đã nhiều lần tôi không ngăn nổi mà tự mắng mình là phiền nhiễu khi sống chết chờ đợi một người nào đó đến mức này. Tuy là vậy tôi vẫn thích cậu ấy vô cùng, đến mức chỉ cần nhìn đối phương hạnh phúc thôi là đủ.

Cuộc đời này tôi thật sự đã thất vọng rất nhiều lần.

Nhưng đây là lần đầu tiên tôi cảm giác không muốn thất vọng nhiều thế này.

.....

.....

.....

Trước khi nhận ra thì đây đã là năm thứ 3 tôi vẫn đợi chờ cậu ấy như vậy.

Thời gian trôi qua thật nhanh nhưng cũng thật lâu đối với cảm xúc của tôi. Tôi thở dài một hơi. Tuy cơ hội đối phương đến là rất khó nhưng trong thâm tâm tôi vẫn thầm hi vọng.

Cho đến một ngày khi đang nằm ngắm nhìn bầu trời, tôi nghe thấy một tiếng động lớn. Tôi liền bật người ngồi dậy.

Sau khi nghe thấy tiếng động rồi nhìn rõ ra chiếc xe quen thuộc để chắc chắn mình không nhìn lầm, niềm vui sướng lập tức len lỏi vào trong cảm xúc.

Bỗng nhiên thẳng nhóc và bố bước xuống xe. Một thứ cảm xúc gì đó liền thay đổi. Dù đã 2 năm rồi không gặp nhưng đối phương lại lớn đến mức chính tôi cũng suýt không nhận ra.

Ngoài việc cảm xúc thay đổi, bầu không khí cũng thay đổi theo.

Không biết vì cái gì mà tôi cảm thấy ngỡ ngàng một cách khó hiểu. Hình như bầu không khí giữa bố và Tun đã thay đổi. Nó thay đổi nhiều đến nỗi người ngoài như tôi cũng cảm giác không thích.

Bố cậu ấy cầm theo đồ đạc từ xe xuống. Những người họ hàng khác phụ sắp xếp đồ để chuẩn bị cúng bái.

Tun đứng ngay trước mộ. Tôi cố gắng kiềm nén cảm xúc vui mừng không để lộ ra ngoài mặt quá nhiều. Càng nhìn thẳng vào khuôn mặt của đối phương tôi càng không khỏi cảm thấy bất ngờ.

Cậu ấy lớn lên rất nhiều, gần như lột xác thành một con người khác.

"Xin lỗi vì 2 năm rồi em không đến được." Cậu nhóc nói trước khi đặt túi đồ xuống bệ. Tôi không đáp lại lời xin lỗi đó, mắt nhìn chăm chăm túi đồ.

Trong túi đồ đó có chocolate và thịt xá xíu.

"Vẫn còn nhớ món khoái khẩu của anh hả?"

Tôi hỏi vu vơ, không chắc bản thân sẽ cần câu trả lời như thế nào. Thời gian trôi qua 2 năm, tôi không nghĩ đối phương sẽ còn nhớ món khoái khẩu của tôi.

"Phải nhớ chứ. Nếu đó là chuyện liên quan đến anh."

Giọng nói của đối phương nhẹ vô cùng, nhẹ đến nỗi tôi gần như là không nghe thấy. Đang định hỏi lại "cái gì cơ" thì Tun đã cắt ngang.

"Vì 2 năm trước em phải ôn bài để chuẩn bị cho kỳ thi. Năm ngoái thì em bị tai nạn nên không đến được." Cậu nhóc nói trước khi nhìn vào mắt tôi.

"Rồi...không bị thương chỗ nào chứ?" Tôi hỏi đối phương với sự lo lắng rồi đi một vòng kiểm tra.

Tun không đáp lại gì ngoài một cái gật đầu duy nhất dù trông có vẻ nó chẳng giống gật đầu cho lắm, nó giống như là cúi đầu thì hơn. Nhưng cũng có thể vì đối phương không muốn bố biết nên mới không thể hiện ra quá rõ ràng.

"Tai qua nạn khỏi rồi ạ." Tôi thở phào nhẹ nhõm, lòng nghĩ đến việc xoa đầu đối phương như lúc trước nhưng có lẽ trông sẽ hơi buồn cười nếu phải với tay lên để xoa đầu người cao hơn tôi. "Cơ mà có cãi nhau với bố không vậy?"

Tun im lặng một lúc trước khi thì thầm một từ "ừm" trong họng thay câu trả lời. "Kể từ khi mẹ mất..." Nói xong cậu nhóc im lặng một lúc lâu. "Anh có từng nói chuyện với mẹ chưa?"

Tôi chớp mắt nhìn khuôn mặt của đối phương, không biết lý do gì mà lại nhắc đến chuyện này. Hơn nữa còn nói tỏ vẻ rất quan tâm vấn đề này nữa.

"Dù thế nào thì hãy trả lời em trong giấc mơ nhé." Tun vừa nói vừa bật cười giống như là không cần câu trả lời nghiêm túc cho chuyện này. Có lẽ vì cậu ấy biết tôi cũng không thể nhìn thấy mẹ của mình nên không muốn tôi phải khó xử với việc trả lời.

"Cãi nhau với bố từ khi mẹ mất hả?" Tôi hỏi lại. Có vẻ như đối phương không thật sự muốn hỏi tôi mà là cần nói ra câu nói đó trước để tôi biết thì đúng hơn. Thấy cậu nhóc gật đầu khiến tôi nhẹ nhõm vì mình đã hiểu đúng.

"Mau lại đây, chúng ta sắp đi rồi đó." Bố của đối phương cắt ngang. Tun quay lại nhìn trước khi đáp lời.

"Vâng. Đợi con thấp nhang đã." Cậu nhóc nói xong liền tiến về phía bệ đốt nhang. Ngay lúc đó Tun nói bằng giọng gấp gáp.

"Xin lỗi vì năm sau em không đến được." Tun tranh thủ nói cho đến khi cắm xong nhang. "Em phải chuẩn bị bài để ôn thi đại học."

"Không sao. Dù sao cũng cố gắng học nhé." Tôi động viên đối phương dù bản thân chẳng có tí động lực nào. 3 năm liền chỉ được gặp nhau trong chưa đầy 30 phút, chưa kể sang năm sau lại không thể đến.

Ngồi nghĩ thử xem tại sao nó lại sầu khổ đến mức này.

Cậu nhóc chuẩn bị đi ra xe, thấy vậy tôi liền đi theo. Có vẻ đối phương hơi bất ngờ nhưng cũng không nói gì mãi cho đến khi ra tới xe. Tôi dừng bước chân rồi vẫy tay tạm biệt.

Ít ra nếu có thể tôi muốn được ở bên cậu ấy nhiều hơn thế này dù chỉ là 1 giây.

Tôi nhìn chiếc xe đó lăn bánh cho đến khi khuất khỏi tầm mắt trước khi cuốc bộ về lại mộ của mình rồi ngồi nghĩ xem ngày mai nên làm gì để chờ đợi cậu nhóc ấy.

Mà không hề biết rằng trăng đã bắt đầu lên.

[Hết chương 5]

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Sự Tình Cờ

Một năm trôi qua làm tôi nhớ ra rằng nếu gặp lại nhau thì lúc đó Tun không còn là một đứa nhóc nữa.

Lần cuối cùng đến đối phương 17 tuổi. Không đến 1 năm.

Cho nên năm sau khi gặp lại thì sẽ là 19 tuổi.

Tôi nhịn không được mà thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Thời gian trôi nhanh thật sự. Biết nhau từ khi còn là một cậu bé, đến ngày đó thì đã là năm nhất đại học rồi.

Vào đại học rồi thì sẽ gặp được nhiều người hơn vì các mối quan hệ xã hội sẽ được mở rộng hơn trước. Nghĩ đến đây tôi thật sự muốn thời gian ngưng đọng mãi ở thời khắc lần đầu tiên tôi gặp cậu ấy.

Gặp nhiều người hơn sẽ khiến cơ hội gặp được người mình thích cao hơn.

Dù có lần tôi từng nghĩ mình không hi vọng gì cả ngoài việc nhìn thấy đối phương hạnh phúc là thật đi chăng nữa.

Nhưng đó chỉ là câu an ủi để tự đánh lừa bản thân mà thôi.

Nếu tôi vẫn còn sống cho đến lúc Tun lấy vợ rồi dắt con đến vái lạy, ngay cả tôi cũng không biết lúc đó mình có bình tĩnh rồi mỉm cười đón nhận hay không.

Hoặc có thể vẫn còn gặng cười nổi nhưng bên trong đầm đìa nước mắt cũng nên.

Tôi cố gắng không nghĩ nhiều nhưng suy nghĩ đó cứ lớn vồn trong đầu tôi không thôi. Có thể vì làm một linh hồn quá rảnh rỗi nên mới có thời gian để nghĩ những chuyện không đâu.

Sau khi nghĩ đến mức đau cả đầu, tôi dùng hai tay ôm đầu rồi đứng lên. Tôi quyết định hôm nay sẽ ra ngoài chợ chơi để có thể gạt suy nghĩ trong đầu ra khỏi tâm trí.

.....

.....

.....

Sau khi nhìn chán chê các món ăn, tôi chuyển sang nhìn mấy hàng đồ chơi. Có vẻ từ khi tôi chết đã có thêm nhiều món đồ chơi lạ mắt. Cho nên việc đi xem các cửa tiệm đồ chơi dường như thú vị hơn việc nhìn rau củ, trái cây đến mức ngán ngẩm là cái chắc.

Sau khi dạo quanh ngắm các cửa tiệm được một lúc, tôi để mắt thấy một quả trứng trông giống như là trứng dinosaur. Với sự tò mò, tôi liền đưa tay ra cầm thử.

Trước khi sức nhớ ra rằng bản thân không thể chạm vào đồ vật...

Khực.

Tôi trợn tròn mắt nhìn quả trứng rơi khỏi tay rồi lăn long lóc trên mặt bàn. Nó chỉ là một khoảnh khắc chớp nhoáng song tôi cảm nhận được bàn tay mình thật sự có thể chạm vào quả trứng.

Thật ra những việc như thế này cũng thường xảy ra. Đôi khi tôi sẽ chạm vào được đồ vật trong vài giây. Tuy nhiên với một số thứ thì dù tôi cố gắng nhắc nó lên cách mấy cũng không thể.

Tôi không chắc nguyên nhân của nó là gì. Là do cố ý nhắc lên cũng không phải. Lúc giành kẹo với bà bác tôi cố giật lại muốn chết thì nó lại xuyên qua lãng xẹt như thế. Nhưng với những đồ vật tôi không cố ý thì lại nhắc lên được ngang xương.

Tôi cố gắng nhắc quả trứng đó lên một lần nữa nhưng tay của bác bán hàng đã bắt lấy quả trứng xếp vào lại, miệng lẩm bẫm rửa thầm người nào đó lỡ đụng phải bàn làm rớt trứng.

Ánh mắt giết người của bác bán hàng khiến tôi không dám nhắc nó lên thêm lần nữa, cuối cùng đành cứ thế mà rời đi. Sau đó tôi liền quyết định nếu có thời gian rảnh sẽ thử nhắc mấy món đồ khác xem sao.

.....

.....

.....

Đã lâu rồi tôi không đi lại ngôi chợ này bởi lẽ mất rất nhiều thời gian vì nó ở xa. Cho nên nếu thật sự rảnh hoặc không có gì làm thì tôi mới tới đây chơi.

Lúc tới thì dường như người tụ tập nhiều hơn mọi khi. Có thể là vì sắp đến mùa hè nên người đến đây đông hơn.

Tôi bước vào chợ, mắt không nhìn được mà ngó nghiêng đồ đạc của các cửa tiệm hai bên đường. Nhưng trong lúc đang xem đồ thì có người đâm phải nên tôi liền né người sang theo quán tính.

Dù tôi là linh hồn thật nhưng lúc đi ngược lại với người ta tôi cũng không tránh khỏi mà nép sang một bên, mặc kệ việc dù có đụng phải thì cũng không có vấn đề gì.

Đôi khi có thể là vì thói quen.

Gần đến tháng 4 tôi ra mộ ngồi đợi sẵn. Sau đó mấy ngày liền thấy chiếc xe màu trắng men theo con đường đá trở tới.

Sau khi nhìn nhận hiệu để chắn chắn đúng là chiếc xe đó, từ việc đang ngồi vắt véo trên nóc, tôi nhảy phóc xuống đứng trước cửa mộ.

Tôi ngóc đầu lên ngóng thật lâu nhưng lần này tôi không nhìn thấy bóng dáng đối phương bước xuống từ ghế phụ nữa dù rằng người lái đã mở cửa bước xuống xe từ lúc nào.

Thấy vậy tôi liền nhịn không được mà lo sợ trong lòng.

Tôi sợ 2 năm chờ đợi sẽ trở thành vô nghĩa như lúc ấy.

Đến khi nghe tiếng xe bị khoá, tim tôi sụp đổ hoàn toàn. Dù bề ngoài trông tôi vẫn bình thường, song bên trong lại bùng cháy như thể có lửa đốt.

Tôi...không muốn nói là sắp khóc rồi đâu.

Nhưng cảnh tượng một ông chú 44 tuổi ngồi khóc nhè vì một đứa con nít không đến thăm có lẽ không dễ coi cho lắm. Đến tôi còn không muốn nhìn mà.

Cho nên tôi tuyệt đối không được khóc. Sẽ không để ai nhìn thấy bộ dạng ông chú khóc nhè của mình đâu.

Nhưng ngay khi nhận ra người lái xe là ai, cảm xúc nóng bừng như có lửa đốt liền biến mất một cách nhanh chóng như thể đó chỉ là một câu chuyện tiểu lâm.

Năm nay Tun đã lớn lắm rồi. Cao đến nỗi tôi gần như là phải ngước mặt lên để nói chuyện. Sau khi nhìn thấy chiều cao của cậu ấy tôi liền thầm cầu nguyện để người kia đừng phát triển thêm nữa. Bằng không tôi sẽ phải bắc ghế hoặc độn thêm gót để nói chuyện mất.

"Năm nay bố và những người họ hàng khác không đến cùng à?" Tôi hỏi như để che giấu đi niềm vui sướng trong lòng, dù gần như là không thể che giấu đi chẳng nữa.

"Bố và các chú bác tuổi đã cao. Năm nay hình như ai cũng bận việc nên cũng không muốn đến." Tun nói trước khi đặt balô cạnh ngôi mộ kế bên rồi lấy đồ ra để cúng.

Tôi bước tới đứng bên cạnh người đang thắp nhang trước khi đặt một câu hỏi bằng chất giọng dịu dàng. "Thế là họ bảo Tun đến thay...?"

"Không." Tun đáp lời trong lúc cắm 3 cây nhang vào bát hương. "Bố cũng không muốn cho em đi. Nhưng em cứ khẳng khẳng đòi đi bằng được vì em nói là muốn đến thắp nhang cho mẹ. Bố nói là nếu muốn đi thì thi được bằng lái rồi tự lái xe mà đi."

Tôi chớp mắt nhìn người đang đứng như trời trồng. Dem so sánh với nhau tôi càng thấy thương cảm cho sự thấp bé của bản thân. "Giỏi thật nha. Tự lái xe đến luôn. Từ sau khi bố mẹ mất anh không dám lái xe nữa."

"Không đâu. Cũng phải tập lâu lắm mới lái được." Tun bật cười với câu nói của tôi, sau đó cất đồ cúng vào lại túi rồi bưng khay và nhang lên để trước mộ của tôi. "Nhưng không phải chỉ để thắp nhang cho mẹ thôi đâu. Em cố tình đến tìm anh."

"Tìm anh?"

"2 năm trước em đã hứa rằng em sẽ quay lại tìm không phải sao?" Tun nói trong lúc lục tìm đồ trong balô. Tìm thấy xong cậu ấy liền lấy đồ ra đặt

trên bệ. "Đừng nói là anh quên rồi nhé."

"Không có." Tôi vội phân trần ngay lập tức trước khi nghiêng đầu nhìn món đồ đặt trên bệ cúng với ánh mắt ngạc nhiên. "Cacao và sandwich hả?"

Tôi hỏi trong lúc quơ tay nhắc thử món đồ đó, song nó cứ xuyên thẳng qua tay tôi. Thấy vậy tôi liền lùi lại để Tun thả nhang.

Sau đó đồ liền xuất hiện trong tay tôi.

Tôi không nhin nổi mà cảm thấy hiếu kì với đồ mà đối phương mang đến lần này. Bình thường Tun sẽ phải mang chocolate hay thịt thà đến chứ. Dù đây cũng được cho là chocolate và thịt đi chăng nữa thì nó vẫn hơi khác biệt so với những lần trước.

"Em định lần này đến trò chuyện với anh nên mang theo đồ để ăn, không biết anh có thích hay không nữa?" Tun nói, chân vắt chéo ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, tách biệt với khu mộ. Chỗ đó vừa hay là nơi ánh sáng không thể chiếu tới.

"Thích chứ. Chỉ cần Tun mang đến là anh vui rồi." Tôi vội đáp lời. Thật ra tôi ăn gì cũng được cả. Thi thoảng đổi món cũng tốt vì mấy năm rồi tôi toàn ăn những món quen thuộc đến mức chán luôn. "Nhưng chỗ này dơ lắm. Ngồi ở đây coi chừng dính quần áo hết."

"Không sao. Lát phỉ đi là được mà." Tun nói trong khi kéo balô lại gần. "Tận 2 năm rồi em mới được nói chuyện với anh có một chút. Chưa kể năm sau em không đến được. Lần này em định trò chuyện với anh thật lâu. Anh sẽ không phải cô đơn nữa."

Nghe vậy tôi liền không nhin nổi mà cảm thấy vui trong lòng, song cố kiềm chế niềm vui đó lại. Dù là có để lộ ra nụ cười cũng kệ.

Tôi ngồi thụp xuống bên cạnh đối phương, một tay cầm theo ly cacao và sandwich.

"Sao hả? Có chuyện gì muốn kể không?" Tôi hỏi đối phương trong lúc cắn một miếng sandwich rồi uống một ngụm nước.

"Chuyện là em có người thích rồi."

Phụt!

"Khục khục!" Tôi ho lấy ho để một cách đau đớn đến mức chảy cả nước mắt, mặt thì đỏ au. Tun thấy tôi ho như vậy liền tỏ vẻ tội nghiệp như thể muốn vỗ lưng cho.

Diên thật! Đây chính là câu nói tôi không muốn nghe nhất trên đời.

"V...vậy sao?...Ai thế?" Tôi giả vờ mạnh mẽ trong khi tay chân đang run lẩy bẩy, sau đó hỏi ngược lại đối phương. Cũng may là tôi ho đến chảy nước mắt, nếu không lệ tuôn rơi đúng nghĩa luôn.

"Bạn cùng khóa gặp lúc phỏng vấn thôi." Tun nói bằng giọng bình thản như thể đang nói chuyện trời, đất, không khí. Trái ngược với cảm xúc của tôi, trong lòng bây giờ như đang có bão tố.

Tôi ép chặt lồng ngực, tự nhủ mình phải bình tĩnh dù hai tay run bần bật như thể bị ma nhập dầu tôi đã là ma sẵn đi nữa. "V...vậy...cô ấy là người như thế nào?"

"Kiểu dễ thương. Cô ấy là người rất năng động và hoạt náo."

"Thì là...bình thường...Tun thích tuýp người như vậy hả?" Tôi hỏi lại cậu ấy, cố dặn lòng phải thật tĩnh tâm. Không biết tôi nên cảm thấy thế nào trước tiên đây? Bất ngờ hay chột òa khóc? Tất cả gần như ủa ra cùng một lúc.

"Vâng." Tun đáp trước khi ngừng lại một lát rồi nói tiếp. "Nhưng để nói thì cũng khó nói lắm. Em không có mẫu người trong mộng nên người trong mộng và người em thích chính là một."

Với sự hỗn loạn trong tâm trí, tôi đành im lặng. Tính cách của người mà Tun thích hoàn toàn trái ngược với tính cách của tôi. Tôi không phải là người năng động, không phải người hoạt náo hay thích giao tiếp với người khác như vậy.

Nói đến đây cảm giác khó chịu bỗng lớn dần trong lòng, như thể bị tát rồi hắt cho một gáo nước lạnh.

Tôi nhấp một ngụm cacao rồi gặm thêm một miếng sandwich, không hé môi nửa lời ngoài việc im lặng ngồi nghe Tun kể chuyện. Sau đó cậu ấy kể với tôi về chuyện học hành thi cử và những chuyện linh tinh khác mà tôi có cái hiểu cái không vì còn bận suy nghĩ về những điều vừa nghe.

Nào là chuyện bố không muốn cậu ấy đi Thanh minh, nào là chuyện Tun có người thầm thích.

"Nhắc mới nhớ, sao em lại cãi nhau với bố?" Tôi hỏi khi nhớ đến chuyện này.

"Sau ngày mẹ mất, bố trở nên vô cùng nghiêm khắc với em." Tun nói sau khi nghĩ một lúc lâu. "Nào là ép em thi vào khoa mà bố muốn, rồi nhiều thứ khác nữa. Nó hơi không thoải mái. Nói qua nói lại em chịu không nổi nên đã cãi nhau với bố rồi từ đó không còn nói chuyện với nhau nữa."

Tôi gật đầu ra vẻ thấu hiểu. Nếu tôi không từng chứng kiến cảnh bố Tun xoa đầu cậu vài năm trước, có lẽ tôi đã nghĩ rằng bố của cậu ấy là một người rất nhẫn tâm.

"Chắc em phải qua vái lạy mẹ đây." Tun nói, giơ đồng hồ đeo tay lên nhìn rồi đứng dậy khoác balô lên vai. "Vậy em đi trước nhé. Năm sau lại

gặp."

"Đi đường an toàn nhé." Tôi chúc, đoạn vẫy tay chào tạm biệt đối phương. Tuy nhiên tự dưng nhớ ra một chuyện nên nhanh chóng giữ tay người đối diện lại.

Và rồi nó xuyên qua tay tôi.

Tun dừng chân với hành động của tôi trước khi đứng lại tỏ ý muốn chờ xem tôi nói gì.

"Năm sau...vẫn đến đúng không...?" Tôi hỏi đối phương bằng giọng vô cùng nhỏ.

Dù tôi không biết bây giờ mình có vẻ mặt như thế nào nhưng cá chắc là rất tệ.

"Chắc chắn rồi." Tun nói trước khi xoa đầu tôi như muốn vỗ về, song cậu ấy ngừng lại khi chợt nhớ ra điều gì đó nên vội rút tay về. "Xin lỗi đã lỡ xoa đầu. Nhưng em sẽ không bao giờ bỏ anh một mình đâu. Vậy cho nên đừng khóc nhé."

Tôi mà khóc ư...

Làm gì có.

"Vậy...nếu có quen với cô ấy thì năm sau chụp hình đưa anh xem với nhé." Tôi miễn cưỡng nói đầu cố họng khô khốc như thể bị tắc nghẽn.

Không biết tôi đã làm cách nào để có thể nói ra được câu đó.

Nhưng đồng thời nó cũng là câu nói miễn cưỡng và khó khăn nhất trong cuộc đời này.

Càng nói mắt tôi lại càng rưng rưng. Tôi cố kiềm nén cảm xúc lâu ời là lâu, đến lúc đối phương chuẩn bị đi thì lại bùng phát.

"Rồi, không có khóc." Tun nói khi cúi thấp người xuống ôm tôi vào lòng. Nó hẳn phải là cái ôm lạnh lẽo vì tôi chẳng thể cảm nhận được thân nhiệt của đối phương. Tuy nhiên, có thể là do tự tưởng tượng mà tôi cảm giác nó vô cùng ấm áp. "Năm sau em sẽ tới tìm anh."

Tôi cúi đầu không nói gì, cũng chẳng nghĩ sẽ giải thích hiểu lầm lúc tiễn đối phương ra xe.

Mãi cho đến khi chiếc xe ấy khuất dạng.

Tôi mới nhận ra rằng hai bên má đã ướt đầm bởi nước mắt.

[Hết chương 6]

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nguyên Nhân

Tôi dành thời gian rất lâu trước khi tự nhủ với lòng phải bình tĩnh và không được khóc nữa.

Ngay khi biết mình lỡ khóc mà không hề nhận ra, nước mắt liền chảy như nước tràn bờ đê, như thể toàn bộ sức chịu đựng hoàn toàn sụp đổ.

Tôi chết rồi, cho nên không nên thấy đau mới phải.

Nhưng lạ làm sao tôi cứ cảm thấy nhức nhối trong lồng ngực từ lúc này. Cho dù có cố gắng hít thở hay tự nhủ với lòng phải bình tĩnh ra sao, cảm giác đau vẫn còn đó và nước mắt vẫn cứ rơi.

Suốt thời gian qua tôi đã cố tìm việc gì đó làm để quên đi nỗi đau này, để không phải nhớ đến chuyện ngày hôm đó. Có thể do trước đây tôi vốn là người hay lo nghĩ. Phàm là những chuyện cần phải nhọc lòng tôi càng không thể nào thôi suy nghĩ.

Không biết tôi đã dành tổng cộng bao nhiêu thời gian cho việc suy nghĩ. Tôi không thể ngừng nghĩ đến chuyện này, song càng nghĩ đến nó tôi lại càng đau buốt trong lồng ngực không thở nổi.

Nhận thức lại lần nữa thì đã là mùa hè. Tôi tốn thời gian để suy nghĩ đến mức bắt đầu để ý tới thời gian bên ngoài là khi xuất hiện âm thanh nhộn nhịp của những dòng người tấp nập. Một mùa Thanh minh lại đến.

Tôi chăm chú ngồi đợi cậu ấy dù trong lòng vẫn không khỏi ủ rũ với chuyện xảy ra vào năm ngoái.

Tôi biết mình không phải con người tốt đẹp gì. Dù tôi mong cậu ấy có được hạnh phúc nhưng thật tâm tôi vẫn muốn Tun không được như ý nguyện.

Tôi thích cậu ấy. Dù để cậu ấy thích lại tôi là một việc không thể nào xảy ra.

Thế giới của tôi chỉ có cậu ấy.

Nhưng thế giới của cậu ấy lại có quá nhiều những mối quan hệ khác.

Vậy thì tại sao Tun phải chọn một người đã chết, hơn nữa lại chỉ gặp nhau mỗi năm một lần?

Đã nhiều lần tôi nhịn không nổi mà nghĩ rằng cậu ấy làm vậy chỉ vì tội nghiệp tôi, không tồn đọng mục đích gì khác hơn. Thế mà tôi lại đón nhận sự tội nghiệp như nước nhỏ giọt đó, sau cùng biến nó làm động lực sống một cách mãn nguyện.

Tôi ngồi đợi chỉ mấy ngày thôi nhưng có cảm giác như dài đằng đẵng vì quá hụt hẫng. Trong khoảng thời gian đó tôi có rất nhiều chuyện để suy nghĩ, chẳng hạn như là Tun có đạt nguyện ước hay chưa, hoặc là đạo này đối phương sống như thế nào.

Sau đó vài ngày, chiếc xe mà tôi nhìn đến quen mắt lại tới.

Lần này vẫn chỉ có Tun tự mình lái xe đến. Tôi cảm thấy nhẹ lòng vì nếu có bố hoặc người khác, hai chúng tôi sẽ không thể nói chuyện với nhau.

Tôi nhìn người đang khoác balô trên vai, tay xách theo một chiếc chiếu. Không biết có phải lần trước tôi chê dơ không mà lần này đổi phương lại mang theo chiếu.

Sau khi vái lạy ngôi mộ kế bên tôi xong, Tun bước sang thấp nhang cho mộ của tôi, sau đó mới bày đồ cúng lên bệ.

"Nước đỏ với xiên que hả?" Tôi vừa hỏi nhìn thứ nước màu đỏ trong ly một cách ngờ vực trước khi nói tiếp một câu chòng ghẹo. "Anh không phải ông địa đâu nhé."

"Em đâu có nói anh là ông địa đâu." Tun nói trong lúc vẫn không thể ngừng bật cười vì câu nói ban nãy của tôi. "Vì em thấy người ta thích cúng người quá cổ bằng nước màu đỏ nên em mới nghĩ nếu anh chết rồi thì chắc là cũng thích."

"Người ta cúng nước đỏ là để thay cho máu, còn anh không thích uống máu đâu nhé." Tôi đáp trong lúc nhìn người kia thấp 3 nén nhang rồi cắm vào bát hương. Sau đó đồ cúng liền hiện lên tay tôi.

Tôi ngồi bệt xuống chiếu rồi nhấp một ngụm nước đỏ trong ly. Thật ra thì tôi chẳng thích uống nước đỏ lắm vì màu của nó nhìn cứ đáng sợ thế nào ấy. Thế nhưng uống thử rồi mới phát hiện hương vị cũng khá ngon.

"Lâu rồi không gặp, em ổn chứ?" Tôi hỏi trong lúc đặt ly nước đỏ bên cạnh rồi bắt đầu thưởng thức xiên que.

"Em ổn. Còn anh? Đã khá hơn chưa?" Tun hỏi tôi khi dịch người lại gần hơn. "Xin lỗi nhé. Năm ngoái em có việc phải đi nên không ở lại được đến khi anh ngừng khóc."

"À...à...Không sao." Tôi trả lời lắp ba lắp bắp khi nhớ đến chuyện đáng xấu hổ của năm ngoái. Nhọc công giấu kín tâm tư bao lâu nay, dùng

cái bị lật tẩy, thật chỉ muốn chết quách cho xong. Nhớ đến chuyện khóc bù lu bù loa lên làm mắc cỡ ơ là mắc cỡ. "Sẵn tiện, em với cô gái ấy sao rồi?"

Tun im lặng một lát rồi quay sang nhìn tôi. Điều đó làm tôi vô tình chạm phải ánh mắt của đối phương. Giây phút ấy, nỗi sợ hãi dâng trào đến mức tôi phải cụp mắt để né tránh ánh nhìn.

"Em quên nói. Em và cô ấy đã hẹn hò rồi."

Tôi chết lặng một lúc lâu.

Không quá bất ngờ so với dự đoán của tôi là bao. Tun tốt bụng, ấm áp, lại có sức cuốn hút như thế, con gái đồng ý yêu cũng chẳng có gì lạ. Đến tôi là con trai còn thích một cách mơ hồ mà.

Tôi không biết mình nên phản ứng như thế nào cho đúng nữa.

Dẫu biết mình nên thể hiện ra sự vui mừng thì mới phải đạo, song tôi lại ở trong tình trạng đến mở miệng cũng mở không nổi.

Ít ra cũng còn may là không uống nước như lần trước, nếu không đảm bảo sặc là cái chắc.

"Vậy sao...?" Tôi nặn ra một nụ cười khiên cưỡng trước khi quyết định đổi chủ đề sang chuyện khác. Tuy nhiên, đối phương đã cắt ngang trước.

"Nhưng em chia tay với cô ấy luôn rồi." Tun nói kèm tiếng thở dài, dường như có vẻ không hài lòng. "Em tin tưởng nên mới kể cho cô ấy nghe. Thế mà cô ấy lại đi nói trong khi em đã dặn đi dặn lại là không được nói với ai khác. Bối biết chuyện nên em chia tay cô ấy."

Tôi lập tức quay sang nhìn mặt người kia sau khi nghe thấy vậy.

Tôi thừa nhận cảm xúc ban đầu là vui sướng, nhưng rồi cảm xúc tiếp theo liền trở thành tệ hại sau khi vô tình nảy sinh ra cảm giác đó.

"Như thế không quá nhân tâm sao...? Cô ấy chỉ sai có một lần duy nhất thôi mà."

"Như vậy là tốt lắm rồi." Tun đáp bằng giọng bình thản. "Nếu em hẹn hò với một ai, em muốn chọn người có thể tin tưởng được để làm bạn gái, không phải người đem chuyện của em đi kể hết người này đến người khác."

"Cơ mà..." Tôi nói trước khi ngừng lại một chút. "Tun kể chuyện gì với cô ấy thế?"

Ngay khi vừa hỏi xong tôi liền nhớ ra đó hẳn là một bí mật. Bằng không Tun đã không tức giận đến mức đòi chia tay.

"Chuyện mà em cãi nhau với bố." Tun nói trước khi làm ra vẻ vừa nghĩ suy ra điều gì đó. Sau đó người kia cầm điện thoại lên xem rồi quay sang nhìn tôi. "Anh Met, em từng kể anh nghe là có lần em gặp một linh hồn phải không?"

Tôi im lặng gật đầu.

"Em thắc mắc tại sao anh lại chết vậy?"

"Lên cơn đau tim." Tôi nói trước khi giải thích thêm. "Từ khi sinh ra anh đã bị bệnh tim rồi. Xui xẻo làm sao lúc phát bệnh không có ai nhìn thấy nên mới chết."

Tun chẳng nói chẳng rằng một lúc, nét mặt của đối phương không có vẻ gì là vui khiến tôi bắt đầu cảm thấy ngờ ngợ. "Anh Met...Lúc anh chết có camera quan sát không?"

"Anh không nhớ nữa. Nhưng anh nghĩ là có...Ờ, sao đột nhiên em lại hỏi chuyện này?" Tôi hỏi bằng giọng nghi hoặc. Càng nhìn sắc mặt nghiêm trọng của đối phương tôi càng thấy bất an.

"Anh cũng tầm tuổi với chị gái mà em từng gặp." Tun lên tiếng trước khi trầm tư một lúc lâu, dường như đang lưỡng lự không biết có nên nói ra hay không.

Tôi ôm gối đợi nghe điều người kia sắp nói một cách điềm tĩnh.

"Chị gái đó bị chết đuối. Lúc chết chị ấy nhìn thấy người quen trở mắt đứng nhìn, không chịu giúp nên mới nhờ em đi nói với cảnh sát. Thời gian trôi qua, em không giúp được vì cảnh sát không tin lời em."

Tôi trợn tròn mắt ngạc nhiên sau khi nghe những lời đó. Mãi đến khi lấy lại được ý thức, tôi mới bật ra một tràng cười lớn.

"Đừng nói là Tun nghĩ có người nhìn thấy anh lúc anh hấp hối nhưng không chịu đưa tay giúp nên anh mới như thế này nhé."

Tôi trêu đối phương, những mong người kia sẽ bật cười thành tiếng hoặc mỉm cười.

Nhưng Tun lại tuyệt nhiên im lặng, im lặng đến nỗi tôi bắt đầu cảm thấy lo sợ.

"Em chỉ nghĩ là biết đâu được nên mới hỏi thử." Tun nói trước khi ngừng lại một chút. "Có thể thật ra anh vẫn chưa đến lúc phải chết song do có người không chịu cứu nên anh mới như thế này."

"Nhưng..." Tôi cướp lời đối phương rồi nghẹn lại ở đó. Nào tôi vẫn còn rối rắm với chuyện vừa nghe đến mức không thể nào sắp xếp những điều muốn nói.

Thật sự thì chuyện mà Tun nói cũng không phải là không có khả năng.

Việc tôi không nhìn thấy ai không có nghĩa là không có ai ở đó. Có thể họ đứng trong góc khuất hoặc đứng ở chỗ mà tôi không nhìn thấy được.

Nhưng mà nó...

"Nhưng mà anh làm gì có kẻ thù." Cái này là chuyện duy nhất tôi dám khẳng định chắc chắn.

Trong khi cả cuộc đời tôi gần như chẳng nói chuyện với ai ngoài bố mẹ, bác sĩ và y tá ở bệnh viện. Cho nên làm sao có thể có người ghét tôi đến mức muốn tôi chết chứ?

"Tun có thể không biết, thật ra lúc còn sống anh gần như không nói chuyện với ai ngoài bố mẹ và bác sĩ." Nhớ tới thực tế phũ phàng này, tôi bắt đầu bình tĩnh hơn rồi nói tiếp bằng giọng nhỏ nhẹ.

Không biết là do tôi cần nói cho Tun biết hay là nói để an ủi cho bản thân bớt sợ nữa đây.

Tun im lặng sau câu nói của tôi, im lặng lâu thật lâu như thể đang suy nghĩ điều gì đó. Cuối cùng, chịu không nổi sự ngột ngạt này nữa nên tôi đành lên tiếng trước.

"Kệ đi." Tôi quyết định cho qua dấu vẫn còn bận lòng không ít với chuyện mà Tun nói. "Dù gì nếu có chuyện muốn tâm sự thì cứ nói anh nghe nhé. Vì anh không phải người thích nói đến vậy. Với cả cho dù có kẻ cũng chẳng ai nghe thấy."

Có thể là vì thấy tôi không muốn nói đến chuyện này nên Tun không tiếp tục nữa.

Sau đó cậu ấy kể rất nhiều chuyện cho tôi nghe. Nào là chuyện ở đại học, chuyện của bố. Nhưng hình như Tun có vẻ đặc biệt bất mãn với chuyện của bố nên tâm sự hết với tôi.

Mãi cho đến khi nhận thức lại thì đã là gần 12 giờ trưa. Tôi mãi nói chuyện với Tun trong suốt gần 2 tiếng đồng hồ. Thấy vậy tôi liền giật mình

trước khi nói lời xin lỗi vì đã giữ cậu ấy lại lâu thế này.

"Xin lỗi vì đã khiến em chậm trễ nhé. Trong khi em còn phải đi viếng mộ mẹ nữa mà."

"Không sao. Em đi viếng mẹ trước khi đến gặp anh rồi." Tun nói rồi làm động tác như muốn xoa đầu tôi. Sau đó đối phương khựng lại rồi nhanh chóng rút tay về. "Xin lỗi, em không cố ý. Nhưng mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt anh lúc em sắp đi, em lại muốn xoa đầu hoặc ôm ấp vỗ về."

Mặt tôi ấy hả...?

Tôi giơ tay ra sờ mặt mình nhưng không thấy nó lạ ở chỗ nào.

Không biết tôi đã làm ra vẻ mặt gì mà khiến người khác muốn xoa đầu vỗ về nhỉ? Nếu được, tôi muốn soi gương xem biểu cảm của bản thân lúc này. Kẹt cái có soi thì gương cũng không phản chiếu được bóng của tôi.

"Vậy em đi trước nhé. Anh chăm sóc bản thân nhé." Tun nói, cùng lúc thấp người xuống ôm tôi thật chặt. Tôi nở nụ cười vui sướng trước khi xoa đầu đối phương. "Cảm ơn anh rất nhiều vì đã nghe chuyện của em."

Tôi gật đầu tỏ ý hiểu, không nói gì thêm ngoài việc tiễn đối phương ra xe. Khi Tun đã yên vị trên xe, đối phương bỗng hạ cửa kính xuống.

"Bình thường anh ngồi xe được không?" Tun nói trước khi nở một nụ cười. "Nếu anh ngồi được thì em sẽ lái xe đưa anh đi chơi, có được không?"

Tôi mở mắt to hết cỡ cùng với sự vui mừng vì lời mời đó trước khi vội vàng gật đầu đồng ý ngay lập tức mà không cần đến thời gian suy nghĩ. Nhưng dù cho tôi có cố gắng trèo lên xe đến đâu, chân tôi cũng không tài nào đặt được lên sàn xe.

Tôi thử hết lần này đến lần khác một lúc lâu cho đến khi hoàn toàn bỏ cuộc.

"Anh không lên xe được, chắc là không đi chơi cùng được rồi. Xin lỗi nhé." Tôi nói trước khi gửi một nụ cười từ biệt tới cậu ấy rồi vẫy tay.

Tun có vẻ thất vọng vì tôi không thể đi cùng, nhưng sau màn từ biệt cậu ấy cũng chấp nhận số phận mà lái xe đi.

Tôi nhìn Tun lái chiếc xe đi khỏi đó mà trong lòng vẫn còn chìm đắm trong mớ suy nghĩ về điều ban nãy Tun vừa nói.

Có người ghét tôi đến mức muốn tôi chết ư...?

[Hết chương 7]

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Việc Theo Chân Thật Vui, Phải Bám Theo Mà Đối Phương Không Biết

Tôi chưa từng nghĩ tới trường hợp lúc mình chết có người nhìn thấy nhưng không chịu giang tay ra cứu giúp.

Tôi suy nghĩ rất lâu. Những lời của Tun khiến tôi cứ lẩn quẩn trong vòng suy nghĩ tựa con thuyền đang chèo chống giữa biển to sóng lớn, song tôi vẫn không thể tìm ra điểm kết thúc cho chuyện này nên cuối cùng tôi không nghĩ nữa rồi chuyển sang chú tâm với việc nhắc thử đồ vật lên.

Ban đầu tôi định nhắc thử ly nước đỏ, song nghĩ lại chẳng may nó trượt khỏi tay làm đổ nước ra thì chắc chắn sẽ làm dơ hết cái bệ. Sau cùng tôi đành đổi thành nhắc thử xiên thịt nướng.

Vậy mà tôi nhắc lên được.

Tôi nhắc túi thịt xiên lên bằng tay rồi xoay tới xoay lui xem xét. Nó ở trong tay tôi một lúc trước khi rớt xuống đất.

Lần này tôi lại cố nhắc lên một lần nữa. Mãi đến khi nhắc thử chán chê rồi thì tôi mới tập trung nhắc túi thịt xiên từ dưới đất đặt lại lên bệ. Bỗng một âm thanh chột vang lên.

"Chết mất thôi. Sao dám cở này lại dài ra nhanh thế này?"

Tiếng của bà bác chứ ai.

Dường như giọng của bà bác có sức công phá vô cùng dữ dội. Túi thít xiên trôi tuột khỏi tay tôi ngay lập tức. Sau đó, dù tôi cố gắng đến đâu cũng không tài nào nhắc nó lên được nữa. Tôi bắt đầu thở dài rồi mặc kệ luôn.

Từ việc thử nhắc đồ lên, tôi nghĩ khả năng cao là nếu có người nhìn thấy, tôi sẽ không thể nhắc được. Nhưng nếu không có ai nhìn thấy, tôi sẽ nhắc được một chút trước khi nó xuyên qua tay tôi.

Tôi mất thời gian khoảng gần 2 tháng để kiểm chứng xem điều bản thân nghĩ đúng hay không. Sau khi rút ra được kết luận chắc chắn thì tôi mới biết nó đúng như tôi nghĩ thật.

Trước đây tôi chưa từng nghĩ đến việc cầm nắm đồ vật vì tôi nghĩ trở thành linh hồn thì không thể chạm vào đồ vật. Song chuyện Tun mời tôi đi ngày hôm ấy làm tôi bức rức đến mức quyết tâm ngồi lên cho bằng được.

Nghĩa là nếu tôi muốn ngồi trên xe thì tôi phải trèo lên làm sao đó để Tun không nhìn thấy.

Được rồi. Lần này nếu Tun mời tôi lên xe ngồi chơi lần nữa, tôi sẽ leo lên ghế sau.

Sau khi gỡ được khúc mắc trong lòng, tôi liền ra ngoài dạo chơi vòng vòng để đợi đến mùa hè tiếp theo.

.....

.....

Lần này Tun chỉ vác theo một cái ba lô, không xách theo chiếu nữa. Nhìn thấy vậy tôi liền nhịn không nổi mà cảm thấy kỳ lạ nhưng vì thấy đối phương đang bận rộn nên tôi không mở miệng hỏi han hay nói năng gì cả. Vái lạy xong những ngôi mộ kế bên, cậu ấy đứng dậy rồi quay sang nhìn tôi.

"Em nghĩ ra cách để đưa anh lên xe rồi." Tun nói trong lúc thu dọn đồ đạc cất vào balô, sau đó bước thẳng ra chỗ xe. "Đi theo em nào. Có một nơi em muốn đưa anh đi."

Tôi đi theo đối phương mà không hề từ chối lời mời gọi đó vì ngay từ đầu tôi đã định sẵn sẽ đi theo rồi. Nhưng điều khiến tôi thắc mắc và muốn đặt câu hỏi chính là cách mà Tun nói và nơi chốn mà cậu ấy sẽ dẫn tôi đi.

Tun đi trước dẫn đường rồi mở cửa ghế phụ bên cạnh ghế lái cho tôi. May mắn là không có ai xung quanh đây, nếu không chắc là sẽ xuất hiện những ánh nhìn khác lạ dành cho chúng tôi mất. Nhìn hành động của cậu ấy, tôi nhin không nổi mà bật cười buông một câu chòng ghẹo.

"Không cần mở cửa cho đâu. Dù sao anh cũng đi xuyên qua được mà." Tôi nói trong khi giọng vẫn còn đan xen tiếng cười. Nhưng rồi tôi cũng leo lên ngồi rồi sững người nhớ tới một sự thật.

Khoan đã...

Sao tôi lại ngồi được nhỉ?

Lúc tôi trèo lên xe, trong một khoảnh khắc tôi quên bém đi phải nói với Tun rằng nếu cậu ấy nhìn lúc tôi đang ngồi, tôi sẽ trôi tuột khỏi xe ngay lập tức.

Hoặc dẫu không nhìn thì tôi cũng chỉ ngồi được một chút thôi.

Tôi quay sang nhìn Tun theo phản xạ.

Chúng tôi chạm mắt nhau trong vài giây. Tun nhìn tôi trước khi đóng cửa xe rồi ngồi vào ghế lái.

Tiếng đóng cửa mớ hồ khiến tôi hoàn hồn lại. Tôi nhìn xung quanh với một sự bối rối và không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tun nhìn bộ dạng hoang mang của tôi liền nhin không nổi mà phì cười trước khi cầm vật gì đó lên.

"Đèn nhang đó ạ." Người kia giải thích khi bắt gặp ánh mắt khó hiểu của tôi. Nghe vậy tôi liền xích mặt lại gần hơn.

(Hình minh họa của đèn nhang, giờ tớ mới biết đến sự tồn tại của cái này :)))

Bộ dạng của tôi lúc này chắc là không khác gì đứa trẻ lúc bước vào cửa hàng đồ chơi.

"Còn có thứ này nữa à?" Tôi hỏi, giọng không giấu nổi sự hiếu kỳ. Tôi nhìn bát đèn nhang gần như không chớp mắt. Mãi cho đến khi Tun đặt thứ đó vào chỗ để nước trong xe tôi vẫn không cách nào rời mắt khỏi nó.

Công nghệ đã phát triển xa đến mức này rồi hả ta...Tôi chỉ có thể nghĩ thầm trong bụng, nhin không nổi mà trầm trồ với món đồ trước mặt. Đến lúc phát hiện ra Tun cũng đang nhìn mình không chớp mắt, tôi lập tức dời ánh mắt ra cảnh vật ở ngoài xe để chữa ngượng vì trót cư xử không khác gì một đứa trẻ con.

"Có chứ. Nhưng bình thường người ta không sử dụng vì nó mắc, với lại cũng không đáng tiền nữa." Tun nói trong khi bắt đầu cho xe lăn bánh. Tôi quay sang nhìn người bên cạnh một lúc trước khi ngăm nhìn cảnh vật bên ngoài xe với sự háo hức.

Lâu lắm rồi tôi mới ngồi xe hơi. Chắc cũng gần 20 năm rồi. Lần này có cơ hội ngồi lại khiến tôi nhin không nổi mà hồi tưởng về khoảng thời gian lúc tôi còn sống.

"Tun lái xe đi đâu vậy?" Tôi lên tiếng hỏi đối phương trong khi mắt vẫn không hề rời khỏi cảnh vật ngoài xe.

"Lát nữa đến nơi anh sẽ biết." Tun trả lời vô cùng mập mờ, song tôi quyết định không hỏi thêm ngoài việc tán gẫu giết thời gian.

"Tại sao về sau này khi Tun tự lái xe đến được, Tun lúc nào cũng chỉ đến duy nhất vào mỗi hôm nay thôi?" Sau khi hỏi trời hỏi đất đã đời, tôi quay sang hỏi tới chuyện này. Trong một khắc tôi nhận ra đối phương sững người, nhưng chỉ là một khắc thôi.

"Anh nhận ra hả?"

"Ừ..."

Nhận ra chứ...

Không nhận ra thế nào được khi tôi chờ đợi cậu ấy đến mỗi năm. Thời gian đầu lúc Tun còn đến cùng gia đình thì không có ngày nhất định nào cả. Nhưng từ sau khi Tun tự đi một mình, Tun lúc nào cũng chỉ đến vào một ngày duy nhất.

Mặc dù ở chỗ của tôi không có lịch hay đồng hồ, song tôi vẫn hay xem trộm thời gian từ nhà tang lễ đặt gần nghĩa địa.

"Đó là ngày quan trọng của em nên em muốn đến vào hôm nay."

Tôi không hiểu lắm ý tứ trong câu trả lời nên định bụng sẽ hỏi kỹ hơn xem ngày quan trọng đó có ý nghĩa như thế nào. Bỗng xe dừng một cách đột ngột khiến tôi ngưng toàn bộ suy nghĩ rồi quan sát xung quanh bên ngoài xe.

Đây là đâu thế này...

Có vẻ như tôi đã đi xa khỏi nghĩa địa đó. Từ việc chỉ nhìn thấy đất đỏ, cây cối, bây giờ xung quanh tôi lại bắt đầu xuất hiện nhà cửa và các toà cao ốc.

Tun cho xe vào bãi đậu trước khi mở thắt lưng an toàn ra rồi bước xuống. Thấy vậy tôi liền ra khỏi xe và đi theo, không quên ngó nghiêng xung quanh.

"Nhà hàng hả...?" Tôi buột miệng nói lúc theo chân cậu ấy vào nhà hàng. Câu hỏi không cần đến sự hồi đáp. Tuy vậy tôi nhú mày nghi hoặc khi thấy Tun đi về phía cửa bên hông thay vì cửa phía trước nhà hàng.

Tôi bám theo cậu ấy không rời nửa bước. Lúc này có một nhân viên bước ra đón rồi nói gì đó với Tun. Sau đó người nhân viên đi trước dẫn đường giống như là muốn chúng tôi đi theo.

Tôi quan sát sự việc xảy ra một cách im lặng, nhưng hai chân vẫn tiếp tục sải bước theo. Đến khi bước vào cánh cửa tôi mới nhận ra đó là một đại sảnh dài. Nhìn qua liền có cảm giác như là một khách sạn sang trọng.

Trong lúc đang bận trầm trồ với cách bài trí của đại sảnh, Tun rảo bước đi thẳng đến phòng sâu nhất ở bên trong.

Tôi đi theo cậu ấy mà không dám hỏi gì hết. Không phải là tôi không muốn hỏi mà là vì có mặt nhân viên ở đây nữa. Cho nên dù Tun nghe được câu hỏi của tôi thì cũng không thể trả lời.

Tới nơi người nhân viên đó xin phép ra ngoài, cùng lúc đó Tun bước vào trong phòng. Tôi vội đi theo vào trong luôn.

Bên trong phòng rộng rãi và được trang hoàng theo phong cách sang trọng, chính giữa kê một cái bàn ăn.

Đương lúc tôi còn đang bận mắt tròn mắt dẹp, Tun đã đi tới đóng cửa phòng lại. Âm thanh đó khiến tôi dừng mọi suy nghĩ và quay sang nhìn đối phương.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi.

"Tại sao lại đưa anh đến đây?" Tôi hỏi, mắt vẫn nhìn theo Tun bước tới ghế ngồi. Thấy vậy tôi cũng ngồi theo.

"Thì em đưa anh đi ăn rồi nói chuyện thôi." Tun nói bằng tông giọng êm tai trong lúc rút điện thoại ra nhấn xem gì đó. "Không cần lo. Giá đồ ăn cũng không mắc đến vậy đâu."

"Thật không...?" Tôi nói với giọng không tin tưởng lắm. Nhìn đại sảnh rồi đồ đạc trong phòng cũng biết nó đắt cỡ nào. Nhưng nếu đối phương đã cương quyết là trả nổi thì tôi cũng không nhắc đến chuyện này nữa. "Vậy...Ờ, nói ở đó cũng được, không cần đưa anh tới nhà hàng thế đâu."

"Dạo này thời tiết nóng lắm. Với cả em có chuyện muốn nói dài lắm nên quyết định đưa anh đến ăn phòng riêng như thế này thì hơn."

Sau khi nghe như vậy tôi bắt đầu hiểu ra mọi chuyện. Vì tôi chết rồi nên không thể cảm nhận được ánh nắng hay sự nóng bức. Nhưng có lẽ Tun cảm thấy nóng nực vô cùng. Với lại cũng có nhiều chuyện muốn nói nên mới đưa tôi đến đây.

"Chuyện gì thế?"

"Thì là...Anh còn nhớ chuyện em nói năm ngoái không?"

Tôi im lặng một lúc lâu sau câu nói đó như thể đang tập trung suy nghĩ. Cho đến khi nhớ ra tôi liền phát ra một tiếng "à" trong cổ họng.

"Là...có người nhìn thấy anh chết mà không chịu giúp ấy hả?"

"Em đã thử nghĩ đến chuyện này rồi." Tun nói bằng tông giọng êm tai trước khi dừng lại khi nhân viên bưng thức ăn lên. Đến khi nhân viên bước ra ngoài cậu ấy mới nói tiếp. "Có khi nào nếu anh chết thì sẽ có người được hưởng lợi không?"

Tôi im lặng một lúc vì câu nói đó, sau đó mới nhỏ giọng lên tiếng.
"...Như thế nào?"

"Như là tài sản thừa kế chẳng hạn?"

Dáng vẻ của Tun có phần hơi nghiêm túc hơn thường ngày. Có thể là vì cậu ấy muốn giúp tôi.

Tức là giúp tôi đầu thai để không phải lang thang ở trần gian này nữa.

"Nhưng mà...anh không có anh chị em. Bố mẹ của anh cũng không có anh chị em. Cho nên ngoài anh ra thì gia đình không còn ai khác." Tôi trả lời trước khi nặn ra một nụ cười. Không biết vì tội nghiệp bản thân hay vì điều gì khác mà tôi lại mỉm cười. "Cảm ơn nhiều nhé vì đã giúp anh."

...Nhưng chắc là không được rồi...

Tôi định nói tiếp nhưng nghĩ tới nghĩ lui không nên nói thì hơn. Thực ra tôi khá hài lòng với tình trạng hiện giờ của mình. Hơn nữa việc đi tìm bằng chứng trong khi nó đã trôi qua gần 20 năm không dễ tí nào.

Giờ này có lẽ tất cả thông tin đã bị xoá sạch rồi cũng nên.

Có lẽ tôi không thể làm gì khác ngoài chờ đợi đến lúc bản thân thực sự chết đi và cố gắng tận dụng cuộc đời trống trải của mình để góp nhặt hạnh phúc nhiều nhất có thể.

"Em không thích anh cười như vậy." Tun nói bằng tông giọng âm trầm trong khi 2 mắt vẫn nhìn tôi chăm chú. "Nó u buồn đến nỗi khiến tâm trạng em cũng tệ theo."

Tôi câm nín, không biết mình đã để lộ ra nụ cười như thế nào. Nhưng có lẽ trông nó rất khiên cưỡng.

Có khi nào Tun hiểu lầm tôi buồn vì không thể đi đầu thai không nhỉ. Nhưng nào có. Tôi buồn là vì vừa nhận ra đó mãi chỉ là tình yêu đơn phương, đối phương không hề có ý tứ gì với việc giúp đỡ tôi đi đầu thai.

Lúc này tôi không hề cảm thấy muốn đi đầu thai tí nào cả.

Nếu được chọn, tôi muốn ở bên cạnh Tun mãi mãi.

Tôi thừa nhận rằng sự lựa chọn đó có thể rất ngớ ngẩn. Nhưng tôi muốn ở cạnh đến khi nào cậu ấy không còn hơi thở hoặc giả tôi phải ra đi trước.

Có lẽ Tun cất công đến ngồi nói chuyện với tôi là vì lúc ấy tôi lờ bặt khóc trước mặt đối phương.

Cho nên cậu ấy mới cảm thấy tội nghiệp, sợ tôi cô đơn nên mới đến ngồi trò chuyện cùng.

"Rồi nếu biết được người làm...Tun sẽ làm gì tiếp?" Tôi hỏi, phá vỡ bầu không khí yên ắng đến mức ngọt ngào này. "Sau đó...sẽ để anh đi đầu thai hay sao?"

Nếu được, tôi muốn đứng dậy bỏ chạy khỏi đây ngay lập tức.

Không phải vì sợ nghe câu trả lời.

Mà là tôi bắt đầu cảm thấy sợ bản thân thật sự sẽ òa khóc ngay lúc này.

Tun không đáp lại câu hỏi của tôi. Cậu ấy im lặng như thể đang suy nghĩ điều gì đó một lúc lâu.

Xem như là may vì hình như cậu ấy cũng cảm giác gấn bó với tôi nên mới dẫn đó xem nên làm thế nào tiếp theo đây.

"Anh Met."

Tôi không thể hiện biểu cảm hay đáp trả gì. Tôi chỉ im lặng và đợi nghe đối phương nói trong khi nỗi sợ trong lòng đang lan ra khắp nơi, gần như không thể nào che đậy được.

Nhưng câu nói tiếp theo của cậu ấy lại khiến tôi bất ngờ hơn cả.

"Anh muốn đến nhà em ở không?"

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Lời Rủ Rê

Tôi, người đang chờ nghe câu trả lời của cậu ấy liền cảm thấy không biết làm gì nữa sau khi nghe được câu nói vượt quá sự mong đợi.

Sau đó bầu không khí trong phòng liền rơi vào tĩnh lặng một lúc lâu. Trong lòng tôi thầm trả lời đối phương cả triệu lần là "đi". Nhưng ngay lúc ấy một thứ cảm xúc nào đó nói với tôi rằng làm như thế là không đúng.

Tại sao đang yên đang lành Tun lại rủ tôi đi...?

Tôi không thể nghĩ ra lý do nào khác ngoài việc tội nghiệp.

"Thì là...qua ngày nói dối 6 ngày rồi đó." Khi không biết phải nói gì, tôi đành phải kiếm gì đó nói để che lấp đi tâm trạng lúc này, cũng cho cậu ấy cơ hội để thay đổi điều vừa nói ra ban nãy.

Không phải là tôi không muốn đi.

Nhưng tôi không muốn có được niềm hi vọng trong khi thật sự nó không có.

"Em không nói đùa."

Tun nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm túc đến nỗi tôi bắt đầu không biết phải làm sao nữa.

Tôi bóp chặt tay mình, không biết tại sao bản thân lại cảm thấy hồi hộp trong khi câu nói đó chính là điều tôi muốn nghe và muốn xin nhất.

"Tại sao Tun lại muốn đưa anh đi...?"

"Kể từ giờ có lẽ em sẽ không thể đến đây được nữa." Tun nói, thôi không nhìn tôi nữa mà cầm nĩa ghim thức ăn trong đĩa đưa lên nhai. "Bởi vì trong họ đã quyết định sẽ bốc mộ cho mẹ rồi đem đi hoả táng."

Tôi ngẩn người ra một lúc lâu.

Nghĩa là nếu tôi từ chối thì sẽ không thể gặp Tun nữa. Cho nên việc chờ đợi ở đây sẽ trở nên vô nghĩa. Đồng nghĩa với việc tôi sẽ quay trở lại cuộc sống trước khi tôi gặp cậu ấy.

Trong vô vàn cảm xúc, tôi không thể chối bỏ rằng tôi luôn tha thiết muốn đi cùng cậu ấy. Nhưng đồng thời sâu trong lòng tôi cũng lo sợ một điều.

Tôi sợ rằng...tôi phải đối diện với sự thật mỗi ngày.

Lúc còn ở nghĩa địa, tôi không hề có cảm giác sợ phải đối mặt với sự thật đến thế. Vì nó chỉ diễn ra trong một ngày vào mỗi năm, chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến 1 tiếng đồng hồ.

Cho dù đau đớn, cho dù biết rõ sự thật ra sao, tôi vẫn giả vờ che đậy cảm xúc của bản thân, không để ý đến sự thật mà chỉ cần nhìn cậu ấy hạnh phúc thôi, tôi cũng đã thấy mãn nguyện.

Nhưng nếu tôi đến ở cùng mà Tun kết hôn thì tức là tôi phải chứng kiến cảnh ấy mỗi ngày.

Tôi cảm giác mình đang đứng giữa ranh giới lựa chọn khó khăn nhất trong cuộc đời. Không khác với việc đứng giữa thành cầu nơi thung lũng

sắp sụ là bao. Sau đó phải chọn giữa việc quay đầu lại hay đi tiếp.

Chính Tun cũng cảm nhận được rằng tôi không thể đưa ra quyết định. Cho nên để cắt ngang, cậu ấy đành lên tiếng.

"Khoảng 2-3 tuần nữa em sẽ tới đây." Cậu ấy nói bằng giọng bình thản trong khi vẫn tiếp tục ăn thức ăn trong đĩa như thể đang nói về chuyện trời trăng mây gió. "Đến lúc đó em sẽ để thời gian cho anh Met quyết định."

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi biết mình vẫn còn 2 tuần nữa để suy nghĩ trước khi hỏi đến điều mình đang thắc mắc.

"Thế...bố em không nói gì à?" Tôi hỏi với giọng không chắc chắn lắm. Nếu bố biết Tun là người rú ma về nhà ở thì đảm bảo chuyện sẽ không kết thúc đơn giản vậy đâu.

"Không sao đâu. Hiện tại em không còn ở chung với bố nữa." Đối phương nói trước khi ngừng một lát. "Từ khi vào đại học em đã chuyển ra căn hộ ở rồi. Còn bố cũng không có thời gian rảnh để quan tâm chuyện của em vì còn phải lo chuyện công ty."

"Ở một mình hả...?"

"Vâng. Bình thường em không thích cho ai ở chung. Phức tạp lắm."

Nghe câu khẳng định như vậy tôi liền cảm thấy nhẹ lòng hơn một chút. Nếu có người khác ở cùng, mất công tôi phải ngồi hỏi tiếp xem người đó có sợ ma hay không nữa.

Sau đó Tun gợi thêm nhiều chuyện để nói. Nào là chuyện học hành, nào là chuyện cuộc sống hằng ngày.

Trong lúc nghe đối phương say sưa kể chuyện, tôi liền nhận ra một điều rằng Tun kể gần như tất cả mọi chuyện cho tôi nghe ngoại trừ một

chuyện duy nhất dù đó là chuyện gần gũi nhất.

"Còn bạn bè thì sao?"

Tôi hỏi cùng với sự thắc mắc. Những năm qua Tun kể chuyện, chưa bao giờ cậu ấy kể về chuyện bạn bè cho tôi nghe. Đó là chuyện vô cùng lạ lùng.

Tun lập tức ngừng ngay việc ăn. Trong một khắc tôi cảm nhận được người cậu ấy cứng lại. Vì bất ngờ hay ngạc nhiên thì cũng kệ đi. Chắc là cậu ấy không ngờ đến tôi sẽ hỏi tới chuyện này.

"Bình thường em không có người bạn nào là đặc biệt thân thiết cả. Nếu có thì chỉ có hồi học cấp 3 thôi."

Cậu ấy nói bằng giọng bình thản nhưng câu trả lời đó lại càng khiến tôi thêm phần nghi ngờ.

"Tại sao chứ? Có lý do gì không...?"

Tôi hơi có cảm giác lạ lùng một chút. Vì tính cách của Tun không có vẻ gì là tệ đến nỗi không có nổi một người bạn ở đại học. Cho nên chắc hẳn phải có lý do gì đó.

Tun tỏ vẻ không muốn trả lời câu hỏi ban nãy lắm. Đến cả tôi cũng có thể cảm giác được. Trong lúc định bụng sẽ chuyển chủ đề, đối phương đã lên tiếng trước.

"Những người đó đến vì muốn lợi dụng em nên em không muốn thân thiết với ai."

Tôi gật đầu thấu hiểu, tay bắt đầu gấp thức ăn cho vào miệng. Dù vẫn còn nhiều thắc mắc với lời nói của đối phương nhưng nếu cậu ấy đã không muốn kể thì tôi cũng không nài nỉ làm gì.

"Tun có chán không khi anh không có chuyện gì để kể cho nghe?"

Suốt thời gian qua tôi chỉ toàn nghe cậu ấy nói vì chuyện mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi năm của tôi đều không có gì đáng hồi hộp hay khác biệt. Nếu có kể thì cũng là chuyện lúc tôi còn sống, mà những chuyện đó chính tôi cũng quên gần hết rồi.

"Không đâu ạ. Em mới là người chỉ toàn nói. Chắc là anh chán lắm."

Tôi lắc đầu phủ nhận câu nói đó. Tôi chưa bao giờ chán những câu chuyện mà cậu ấy kể. Vì nó khiến tôi nhớ về quá khứ.

Sau khi đánh chén no nê, Tun lái xe đưa tôi về. Suốt dọc đường về trên xe, tôi nhìn không nổi mà ngó đông ngó tây ra bên ngoài.

Tôi nhìn ngắm cảnh vật ngoài đường với cảm giác lạ mắt. Có thể là vì tôi chưa nhìn thấy những tòa nhà hay cao ốc như thế này đã lâu rồi.

"Anh Met có vẻ là người suy nghĩ nhiều hơn em tưởng nhỉ?"

Trong lúc lái xe, Tun lên tiếng một cách không đầu không đuôi. Tôi di chuyển ánh nhìn từ cảnh vật bên ngoài sang gương mặt của đối phương với sự khó hiểu.

Tôi từng nói cho cậu ấy nghe tôi là người nghĩ nhiều à...?

Sau khi cố gắng lục lọi tất cả những câu mình đã nói, tôi không tài nào nhớ nổi mình đã nói lúc nào. Thật ra tôi còn gần như chẳng bao giờ nhắc đến chuyện của mình nữa cơ.

"Anh từng nói cho em nghe hả...?"

Nỗi nghi hoặc trong lòng khiến tôi buột miệng hỏi lại cậu ấy như thế.

"Không có. Mà là đáng vẻ của anh nói như vậy."

Tôi lại càng điên cuồng muốn biết mình đã làm ra dáng vẻ như thế nào.

Bình thường tôi không phải kiểu người nghĩ gì thì sẽ thể hiện hết ra khuôn mặt. Đôi khi người khác còn không biết là tôi đang nghĩ gì.

Nhưng lạ ở chỗ Tun là người đầu tiên bắt được tôi, dù là bằng cách gì đi nữa.

Xe lăn bánh tới nghĩa địa. Đối phương cho xe dừng lại rồi bước xuống mở cửa cho tôi. Thật ra tôi rất muốn nói là tôi có thể đi xuyên qua cánh cửa. Nhưng mà kệ đi. Có khi cậu ấy muốn đối xử với tôi như với những người khác thì sao.

Trước khi chia tay, Tun quay lại nhắc tôi một lần nữa.

"2 tuần nữa em sẽ đợi nghe câu trả lời nhé."

"Anh nhớ rồi mà. Không quên đâu."

Tôi đáp lời trong khi nhin không nổi mà cảm thấy giật mình với câu nói đó. Nó đồng nghĩa với việc tôi phải suy nghĩ cho kỹ nên làm gì tiếp theo giữa việc mãi mãi không được gặp cậu ấy nữa hay là lựa chọn bước tiếp rồi có thể phải đối diện với nỗi đau đớn, thất vọng còn hơn thế.

Trong khi tôi đang chuẩn bị nói lời từ biệt đối phương, Tun chào tạm biệt tôi bằng một câu khiến tôi chỉ biết sững người không nhúc nhích nổi như bị bỏ bùa.

"Anh Met nói dối không giỏi tí nào."

Dù câu nói ấy có vẻ giống như là đang nói vu vơ thật đó.

Nhưng nó đúng là trùng hợp một cách kỳ lạ.

...Bởi vì lúc này đây tôi cũng vừa mới nói dối cậu ấy...

P/s: đố các bạn biết Met nói dối chuyện gì :)))

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Quyết Định

Câu mà Tun nói rằng tôi nói dối cứ lờn vờn trong đầu tôi.

Hay là cậu ấy biết tôi nói dối chuyện họ hàng...Không thể nào. Tôi chưa bao giờ kể chuyện này cho cậu ấy nghe. Nhưng thử nghĩ lại hôm đó tôi đã nói dối chuyện gì với cậu ấy thì chỉ có duy nhất chuyện này mà thôi.

Tôi liền cảm thấy chột dạ. Không biết làm cách nào mà Tun bắt được tôi nói dối. Có thể cậu ấy chỉ nói chơi cũng nên. Nhưng chỉ như vậy cũng khiến tôi không tỉnh tâm nổi rồi.

Nhưng trước khi suy nghĩ đến chuyện đó, tôi nên nghĩ xem 2 tuần sắp tới tôi phải làm sao kìa.

Cuộc đời tôi là vô số những lần phải thất vọng. Cho dù có đếm cũng không thể nào đếm chính xác. Hơn thế nữa, tôi chưa bao giờ đạt được những thứ mà tôi hằng mong ước.

Nói thẳng ra thì tôi là người sợ sự thay đổi nhất.

Vì tôi đã thất vọng rất nhiều lần rồi, đến nỗi tôi sợ sẽ phải thất vọng lần nữa.

Nếu tôi không đi, cuộc sống sau này có thể nhàm chán không khác gì 10 năm về trước khi tôi gặp cậu ấy.

Tôi nghĩ đến mức đau cả đầu. Rất nhiều lần tôi nghĩ đến việc không muốn đi tiếp nữa. Muốn nó ngưng lại ở điểm cũ. Nhưng đó là điều không thể. Tôi không có cách nào dừng thời gian lại được.

Giống như nếu tôi không bước tiếp, không dám đối mặt với sự thất vọng.

Cuộc đời tôi sẽ mãi là một nỗi thất vọng không có gì thay đổi.

.....

.....

.....

Tôi mở mắt, không biết mình đã lỡ thiếp đi từ lúc nào. Nhận biết lại là lúc nghe thấy tiếng mưa rơi.

Bầu không khí trong xe cộng với tiếng mưa bên ngoài lúc này thật đúng là ru con người ta vào giấc ngủ. Tôi chỉnh ghế ngồi để đầu không đập vào gương như mới nãy trước khi ngấm nhìn một bên mặt của người đang chăm chú lái xe.

"Anh tỉnh rồi à?" Cậu ấy lên tiếng dù vẫn không hề quay sang phía tôi. Nhưng như vậy cũng tốt. Cho dù cậu ấy quay sang nhìn thì chắc cũng chỉ dôi mắt về phía nghĩa địa cùng tôi thôi. "Một lát nữa mới tới ạ. Đường cũng hơi xa."

"Mấy tiếng nữa...?" Tôi hỏi trong lúc cảm giác mơ màng vẫn còn đó. Mắt nhìn chiếc đồng hồ digital hiển thị thời gian trên bảng điều khiển của xe.

Tính từ lúc tôi quyết định đi cùng cậu ấy đã hơn 1 tiếng đồng hồ rồi.

Cho dù đã ngồi xe đi thật xa đến vậy rồi, nhưng trong thâm tâm tôi vẫn cảm thấy lưỡng lự. Không dám chắc điều bản thân chọn có đúng hay không.

"Chắc khoảng 2 tiếng nữa. Tại có hơi kẹt xe..." Tun nói đến đây liền ngừng lại như thể suy nghĩ điều gì đó. "Dù sao cũng đã rồi, chúng ta ghé vào ăn sáng một chút được không anh?"

Tôi gật đầu đồng ý không suy nghĩ nhiều. Thật ra tôi cũng không có cảm giác đói đến vậy. Ăn hay không ăn cũng không sao. Nhưng dù sao chắc là Tun cũng đói rồi.

Bởi vì suốt dọc đường gần như không có hàng quán nào cả nên khi ngó thấy trạm xăng có quán ăn bên trong, Tun liền cho xe rẽ vào ngay lập tức.

Sau khi đổi phương đỗ xe xong, tôi bước xuống xe đi theo cậu ấy. Bởi vì quán này không có phòng riêng như lần trước nên tôi và Tun hầu như không nói gì với nhau ngoài câu hỏi mà cậu ấy thì thầm hỏi rằng tôi có muốn ăn gì không.

Tôi lắc đầu rồi ngồi nhìn cậu ấy ăn trong im lặng. Không phải tôi không muốn ăn nhưng thật sự là rất phiền phức nếu phải ngồi thặm thọt sao cho người khác không thấy.

Sau khi ăn xong, Tun đi vào cửa hàng tiện lợi mua bánh bao. Vừa bước lên xe, Tun liền đặt túi bánh bao xuống ghế ngồi rồi bắt đầu khởi động xe.

Tôi nhìn người đang tập trung lái xe mà không hề đụng đến bánh bao với một sự khó hiểu.

"Không ăn nhanh đi. Lát nó nguội không ngon nữa đâu."

"Cái này em mua cho anh, không phải mua cho em ăn." Tun nói trong lúc vẫn đang chăm chú nhìn đường phía trước. "Anh vẫn chưa ăn gì mà không phải sao?"

Bởi vì trong xe có đèn nhang nên bánh bao liền xuất hiện trong tay tôi ngay lập tức. Trong lúc đang ăn, có lẽ vì bầu không khí quá yên ắng hay vì cần gọi chuyện để nói hay sao đó không biết, tôi liền hỏi một câu mà tôi đã thắc mắc trong lòng bấy lâu nay.

"Tun..." Tôi gọi tên cậu ấy trước khi im lặng một lát, đoán không biết có nên hỏi hay không. "Tại sao...lại quyết định đưa anh đi cùng?"

Nói xong tôi liền nhận ra giọng của mình nhỏ đến nỗi gần như là tiếng thì thầm.

"Nếu Tun đã không muốn đến đây nữa thì cứ chào tạm biệt rồi đi là xong không phải sao?" Tôi nín thở rồi nói tiếp.

"Vớì lại...Bình thường chẳng có ai mời ma lang thang về nhà ở như thế này cả."

Thôi nào. Cuối cùng tôi cũng hỏi được điều mà tôi thắc mắc bấy lâu nay rồi.

Ban đầu tôi nghĩ là vì tội nghiệp. Nhưng nghĩ lại thì không phải. Nếu nhìn từ việc Tun nói không thích ai ở cùng thì có thể đối phương phải suy nghĩ kĩ rồi mới rủ tôi.

"Em từng nói với anh là bình thường em không có nhiều bạn thân hay người để em tin tưởng đến vậy." Tun nói bằng giọng bình thản. "...Cho nên một khi đã có, em sẽ không muốn vụt mất khỏi tay."

Dù câu nói đó có vẻ chỉ nói vu vơ thôi nhưng tôi hiểu cậu ấy đang nói đến tôi.

Thì tất nhiên rồi. Chẳng nào tôi cũng chẳng thể nói cho ai nghe. Mà cho dù có nói được tôi cũng không nói.

Ăn xong bánh bao, tôi nhớ tới một chuyện cũng khiến tôi thắc mắc. Chuyện này là cũng chuyện khiến tôi gúc mắc trong lòng suốt 2 tuần lễ.

"Nhắc mới nhớ...Tại sao lúc đó Tun lại nói anh nói dối?"

Tôi chưa muốn nhắc đến chuyện họ hàng ngay nên thử hỏi thăm dò trước. Để nếu Tun bắt sai chuyện tôi nói dối thì xem như tôi thoát.

Tun im lặng một lúc lâu như thể đang nhớ lại. Một lát sau cậu ấy mới lên tiếng. "Thì bình thường đáng về anh lúc nói dối để nhìn ra lắm."

Để nhìn ra đến vậy luôn hả...?

Tôi ngẩn người ra một lúc, đang chuẩn bị hỏi tiếp thì đối phương đã lên tiếng trước.

"Nhưng em không biết anh nói dối chuyện gì. Nếu anh không muốn nói thì em sẽ không hỏi gì hết." Tun nói xong liền cho giảm tốc độ lại. Hành động đó khiến tôi lia mắt quan sát cảnh vật bên ngoài. Tôi nhận ra đã gần đến địa phận thành phố. "Mới đầu em chỉ định nói đùa thôi, không nghĩ anh sẽ giật mình như vậy."

Giật mình chứ sao không...Giật mình đến nỗi tim suýt nữa thì ngừng đập...

Tôi muốn nói ra thành lời luôn nhưng nghĩ lại không nói thì hơn. Nếu không cậu ấy sẽ được đà hỏi tiếp đến mức tôi lỡ miệng tiết lộ chuyện mà tôi nói dối cũng nên.

Sau khi kết thúc cuộc đối thoại, bầu không khí im lặng lập tức bao trùm. Trong suốt thời gian ngồi trên xe đó, tôi không nói thêm gì nữa. Bởi

lẽ tôi đang cảm thấy vô cùng háo hức với không khí tập nập nơi thành thị mà đã từ lâu rồi tôi chưa được thấy, đến nỗi mắt tôi không tài nào dứt khỏi gương.

.....

.....

.....

Đến khi lấy lại được ý thức một lần nữa là lúc Tun tắt máy xong xuôi. Tôi chỉnh ghế ngồi thẳng dậy rồi bước xuống xe đi theo cậu ấy.

Sau khi đi thang máy lên rồi bước tới trước cửa phòng, Tun dùng ngón trỏ ịn lên một chiếc máy kỳ lạ màu đen. Tôi nhìn hành động đó với một sự khó hiểu. Chẳng bao lâu sau, cậu ấy kéo ngón tay ra và rồi cánh cửa tự động bật mở.

Gì thế này...Hệ thống mở cửa kiểu mới bằng cảm ứng à...?

Tôi nhin không nổi mà thử đưa ngón trỏ lên ịn theo dù biết chẳng ịn được đâu. Trong lúc đang háo hức với điều mới mẻ trước mặt, Tun gọi tôi vào trong phòng.

Ban đầu tôi nghĩ cái máy màu đen trước phòng đã lạ rồi, đến khi bước chân vào thì lại càng cảm thấy kỳ lạ hơn. Căn phòng này vô cùng rộng rãi thoáng đãng. Rộng đến nỗi tôi gần như không nghĩ nó ở trong một tòa chung cư hay gì hết. Giống như là bưng cả căn nhà đặt trong phòng luôn vậy.

Căn hộ chia thành 3 phòng, có phòng khách, phòng bếp và một cái ban công đủ rộng để làm thành một khu vườn.

Có thể vì bình thường tôi không quan tâm đến chuyện căn hộ hay chung cư nên mới nhìn không được mà cảm thấy kỳ lạ.

Tun đóng cửa phòng lại rồi bước tới đứng trước mặt tôi trước khi giải thích ngắn gọn. "Trong nhà này còn 2 phòng em không dùng đến. Cho nên anh chọn phòng nào cũng được."

"...Cơ mà...cũng không cần phải..." Trong lúc đang không biết nói gì tiếp, tôi đành đáp lời.

Tun dường như không nén nổi nụ cười với câu nói của tôi. "Sao thế? Anh muốn ngủ chung phòng với em hả?"

Không biết vì cái gì mà chỉ với một câu nói duy nhất, từ việc định bụng sẽ từ chối vì tôi không cần nhiều đến như vậy, nằm sofa hay ngủ ngồi thế nào cũng được, toàn bộ lời tôi muốn nói như mắc lại.

Tôi cảm thấy hơi xấu hổ với lời nói ban nãy dù đối phương chỉ nói chơi, không hề có ý gì khác. Cho nên để cậu ấy không nhìn thấy tôi đỏ mặt, tôi liền bước đại vào căn phòng gần cửa nhất.

Ngay lúc đó tiếng chuông điện thoại vang lên, Tun để tôi thăm quan phòng trong lúc đối phương ra ngoài nhận điện thoại.

Sau khi thăm quan phòng xong, tôi ra ngoài ghé sofa ngồi. Có vẻ Tun không muốn tôi nghe thấy nên cố tình ra ngoài ban công nói chuyện.

Dù tôi không nghe thấy chi tiết cuộc nói chuyện nhưng nhìn từ nét mặt của cậu ấy có thể đoán được chắc chắn không phải là chuyện tốt lành gì.

Nói chuyện điện thoại xong, Tun vội vàng ra khỏi phòng, bộ dạng có vẻ gấp gáp đến mức tôi sợ rằng có chuyện không hay đã xảy ra.

Trong lúc Tun đang mở cửa để bước ra ngoài, cậu ấy liền ngừng lại một chút như thể nhớ ra điều gì đó trước quay lại nhìn tôi.

Có lẽ cậu ấy quen ở một mình rồi nên quên mất sự hiện diện của tôi trong căn phòng này.

"Có thể em sẽ về muộn, anh không cần chờ đâu."

Tôi gật đầu tỏ ý hiểu rồi nhìn Tun đi khỏi đó. Bởi vì không biết phải làm gì tiếp theo nên tôi đành đi vào phòng ngủ rồi quăng người lên chiếc giường êm ái.

Có thể vì mệt hoặc vì đã lâu rồi không được hưởng thụ những tiện nghi như thế này mà cuối cùng tôi lại chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

.....

.....

.....

Đến khi nhận thức lại một lần nữa, tôi mở mắt trước khi phát hiện ra bên ngoài đã là một màu đen kịt.

Tôi bước ra khỏi phòng rồi nhìn ngó xung quanh, mắt nhìn kim dài trên đồng hồ đã chỉ đến con số 9. Bây giờ đã là 9 giờ 30, tôi vẫn chưa thấy dấu hiệu trở về của đối phương. Đồ đạc trong phòng vẫn ở nguyên hiện trạng cũ mà tôi thấy trước đây.

Tôi không có cảm giác đói nên quyết định không ăn gì cả. Sau khi đi dạo quanh căn hộ một lúc, tôi đi xuyên ra ngoài ban công.

Khi nhìn thấy hình ảnh trước mặt một cách rõ ràng, tôi nín thở vì choáng váng với khung cảnh tuyệt đẹp này.

Cũng đã lâu rồi tôi không được ngắm nhìn khung cảnh diệu kỳ như thế này. Trong màn đêm, rất nhiều đốm sáng rực rỡ hiện lên. Cùng lúc đó, bóng tối nhường chỗ cho ánh sáng từ các tòa cao ốc phát ra.

Tôi sải bước đến gần hơn, hai tay đặt trên thành ban công để có nhìn ngắm khung cảnh này rõ hơn.

Sau khi ngắm nghía thỏa thích, tôi lia mắt khỏi cảnh tượng đó, định bụng sẽ quay trở lại phòng.

Không biết vì lý do gì mà trong lúc nhìn, tôi lại nghĩ vẫn vơ tới một chuyện khác.

Kể từ khi đặt chân đến đây, tôi cứ có cảm giác khó chịu. Đó là thứ cảm giác khó chịu không thể giải thích được. Nhưng nó cũng gần giống với cảm giác không an tâm.

Giống như là linh cảm tiên báo sắp có chuyện không hay xảy đến.

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ngày Đầu Tiên

Đêm đó tôi ngồi đợi lâu ơ là lâu, đến tận nửa đêm vẫn không thấy bóng dáng của cậu ấy đâu. Tôi cứ ngồi đợi như vậy cho đến khi nhin không nổi mà thiếp đi trước.

Lúc tỉnh dậy tôi đã thấy Tun nằm ngủ trên ghế sofa ngoài phòng khách.

Tôi bước lại gần trước khi giơ tay ra toan chạm vào người cậu ấy. Mới đầu tôi còn tưởng cậu ấy ngủ vì tất cả vô cùng yên ắng. Nhưng chưa kịp chạm vào thì cậu ấy đã mở mắt thức dậy trước.

Thấy cậu ấy tỉnh tôi liền giật bản người, hai chân tự giác lùi về sau theo phản xạ. Tôi nhanh chóng đảo mắt nhìn đi chỗ khác, không dám chạm mắt giống như vừa làm chuyện sai trái.

"Có gì không ạ...?" Tun hỏi tôi với giọng mơ màng, bộ dạng giống như người đang buồn ngủ và có thể lăn ra ngủ bất cứ lúc nào. Sau đó đối phương cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay. Tun từ từ ngồi dậy. "Trời sáng rồi ạ?"

Tôi im lặng trong khi mắt vẫn chăm chú quan sát đánh giá người trước mặt. Tun vẫn mặc bộ đồ của ngày hôm qua, có vẻ không bất ngờ lắm với việc tôi đứng trước mặt. Hoặc có thể cậu ấy đã biết ngay từ đầu rằng tôi đứng đó rồi cũng nên.

"Tôi qua em đi đâu thế?" Tôi hỏi đối phương vì không thể kiềm nén thêm sự tò mò. Thật ra tôi định là sẽ không hỏi gì hết, nhưng mà...Tôi nhìn tình trạng quần áo nhăm nhúm của đối phương và vết tát còn rướm máu trên má.

Đầu tôi xoay mòng mòng một lúc lâu, không nghĩ ra gì hết ngoài việc Tun đi ăn cùng con gái rồi bị tát...Hoặc có thể là chuyện gì đó tệ hơn thế.

Nhưng điều khiến tôi giật mình với tình trạng của người trước mặt là vì tôi nghĩ Tun không giống loại người cặp kè với con gái đến tận nửa đêm vẫn chưa về phòng.

"Không có gì đâu ạ." Tun nói trong lúc đứng thẳng dậy. Ban đầu tôi còn định bắt lỗi đối phương giống như cậu ấy từng bắt lỗi tôi. Nhưng trông sắc mặt Tun vẫn bình thản, không có gì thay đổi. Giống như thể chuyện tôi qua không về nhà rồi có vết tát trên mặt là một chuyện hết sức bình thường. "Em chỉ thấy hơi mệt thôi. Dù sao thì... để em đi tắm cái đã."

Tôi ừ hử đồng ý trong cổ họng rồi ngồi xuống sofa. Sau đó dõi mắt theo bóng lưng Tun đi vào trong phòng riêng. Là một khoảng thời gian rất lâu trước khi tôi thả lỏng người rồi di chuyển ánh nhìn về lại phía trước mặt.

Nhưng ngay khi nhìn thấy đồ vật ở trước mặt tôi liền câm nín.

Tôi ngồi dậy trước khi bước tới chạm thử vào cái bảng...Ừm, không phải. Nó giống màn hình thì đúng hơn. Tay tôi lỡ đụng phải cái đó với một sự hiếu kỳ và càng hiếu kỳ hơn cả khi thấy nó cong cong gần giống hình chữ U.

Tôi nhịn không nổi mà hít vào.

Đã bao lâu rồi tôi không nhìn thấy những thứ đồ công nghệ như thế này? Lâu lắm rồi. Tất cả thay đổi nhiều đến mức tôi đã tụt hậu hơn so với

họ cả một thế giới.

Không phải lúc ở đó tôi không quan tâm đến thế giới bên ngoài. Tôi cũng có để ý mà. Mỗi lần nhìn thấy cái gì lạ tôi cũng đều thích ngắm nghía. Ví dụ như điện thoại di động tôi cũng biết vì hay thấy người ta xài.

Nhưng mà ở đó làm gì có mấy món đồ này...

Tôi sờ nó một lúc trong khi nhưn người lên xăm soi phía sau. Nhìn mẫu mã thì có khả năng cao là TV. Cũng chẳng có gì lạ khi điện thoại còn làm mỏng được như thế kia thì TV cũng không phải là ngoại lệ.

Nhưng tôi chưa từng nhìn thấy TV màn hình cong trước đây nên không nén nổi cảm xúc lạ mắt.

Sau khi ngắm nó một lúc, tôi dịch người sang ngắm cái khác. Trong phòng này có rất nhiều thứ kỳ lạ mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Chẳng hạn như một cái TV để bàn.

Tôi cũng không hiểu đã có cái to rồi tại sao phải có thêm cái nhỏ...Hay là phòng này có 2 người dùng nên phải chia ra để xem. Nhưng Tun nói là chỉ sống có một mình thôi mà.

Tôi cầm cái TV để bàn lên. Nó vừa mỏng vừa nhỏ. Nhưng trong lúc tôi đang xem xét với một sự hiếu kỳ thì giọng nói của ai đó vang lên.

"Anh đang làm gì vậy?" Tun hỏi tôi bằng tông giọng thắc mắc. Ngay lúc đó tay tôi liền xuyên qua chiếc TV cỡ nhỏ.

Tun thấy như vậy liền bước tới gần trước khi cúi người nhìn tôi bằng ánh mắt như thể muốn hỏi xem tôi đang làm trò điên khùng gì. Tôi vội rút tay về ngay lập tức.

"Anh chạm vào đồ vật được à?"

Ừ nhỉ. Tôi quên nói với cậu ấy chuyện này.

Tôi ngược mặt lên nhìn cậu ấy trước khi gạt đầu. "Chạm được chứ. Nhưng phải không có người nhìn thấy cơ."

Tun cúi người nhìn mặt tôi trước khi chuyển ánh nhìn sang bàn tay để kế bên. "Thật sao? Nhưng em nghĩ không phải vì thế đâu."

"Hả?"

Tôi kêu lên một tiếng với một sự khó hiểu.

"Hồi nãy em đứng nhìn anh lâu ơ là lâu." Tun nói trước khi bước tới giống như đang định nắm tay tôi. Và rồi nó xuyên qua. "Lúc em lên tiếng thì mới bị xuyên qua. Cho nên em nghĩ có phải vì anh biết có người nên mới không chạm được không?"

Tôi thử suy nghĩ. Nghĩ tới nghĩ lui thì những điều Tun nói khả năng cao là đúng.

Nhắc mới nhớ...Lúc đó tôi không cầm được đồ là sau khi nghe thấy tiếng bà bác.

Tức là nếu tôi muốn chạm vào người nào đó thì phải nhắm mắt hả ta? Nghĩ vậy tôi liền nhắm mắt lại rồi đưa tay ra chạm vào tay của đối phương để kiểm chứng.

Dù vẫn chưa chắc chắn giả thiết của Tun có đúng hay không, nhưng tôi lỡ háo hức trước mất rồi.

Cho đến khi tay tôi chạm vào sự ấm áp truyền tới từ tay đối phương, tôi mới biết rằng mình thật sự có thể chạm vào cậu ấy.

Tôi nhắm mắt rồi cứ nắm tay cậu ấy như vậy, không dám mở mắt lên.

Tôi sợ tất cả sẽ chỉ là một giấc mơ.

Giấc mơ mà khi mở mắt tỉnh dậy sẽ đối mặt với sự thật.

Tun để mặc tôi nắm tay như vậy thật lâu, cho đến khi cậu ấy giơ một tay lên chạm vào khuôn mặt tôi.

Tôi toan mở mắt rồi hỏi cậu ấy có chuyện gì. Nhưng cuối cùng đó cũng chỉ là suy nghĩ. Tôi không có đủ can đảm để phá hủy giây phút này.

"Anh lại khóc rồi..."

Giọng của Tun vô cùng dịu dàng trước khi ngón tay ấy gạt đi giọt nước còn vương trên hàng mi.

Tôi không biết mình khóc từ lúc nào mãi cho đến khi Tun nói. Nhưng việc đó không khác gì thêm dầu vào lửa. Càng được hỏi han, nước mắt của tôi càng chảy cho đến khi hai bên mắt ướt đẫm.

Tôi không thể tìm ra được đáp án rằng vì lý do gì mà tôi lại khóc hay tôi khóc vì cái gì. Không biết tại sao tôi lại thích cậu ấy đến mức này. Chỉ cần được chạm tay một chút xíu thôi mà tôi đã khóc như thể bản thân sống lại lần nữa. Nhưng dù sao đó cũng là một tín hiệu tốt.

Việc chạm được vào người cậu ấy khiến tôi cảm giác như mình được quay trở lại làm người một lần nữa.

Hoặc đôi khi đó có thể là niềm vui, sự đè nén, tất cả cảm xúc giấu kín trong suốt 10 năm qua cũng nên.

Tôi luôn ao ước được chạm vào người cậu ấy. Nhưng nắm tay thôi cũng tốt rồi. Xem như là đã vô cùng thỏa nguyện rồi vì tôi và cậu ấy sẵn đã định không đời nào có thể chạm vào nhau.

Tun buông tay. Giây phút đó tôi liền sợ rằng đối phương sẽ biến mất. Cậu ấy ôm tôi vào lòng thật chặt như muốn dỗ dành rằng không sao đâu. Cơ thể cậu ấy ấm áp vô cùng, đến mức cơ thể lạnh lẽo của tôi cũng được ấm lây.

Cậu ấy ôm tôi thật lâu cho đến khi tôi lấy lại bình tĩnh rồi thu hết can đảm mở mắt lên thì Tun mới không ôm tôi nữa.

.....

.....

.....

Sau sự việc đó tôi hỏi cậu ấy cái đám TV và TV nhỏ nhỏ để bàn đó là gì. Tun làm vẻ mặt khó tin trước khi sắc mặt trở lại như bình thường rồi mỉm cười.

"Đó không phải TV đâu ạ. Nó là computer (máy tính)..."

Computer ấy hả...

Computer trong trí nhớ của tôi là cái máy vô cùng bự. Người bình thường sẽ không dùng vì nó đắt. Xài cũng khó nữa.

Hình như Tun thấy tôi nhìn chiếc máy đó với ánh mắt khó hiểu nên chạm tay vào phía sau màn hình. Sau đó màn hình bật sáng ngay lập tức.

Ngay khi màn hình vừa khởi động, tôi chỉ biết trở mắt nhìn, không dám tin vào mắt mình.

Tôi biết mình ở trong nghĩa địa đó đã gần 20 năm. Thế giới bên ngoài chắc chắn sẽ phải thay đổi. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ nó sẽ thay đổi đến mức này, đến nỗi tôi gần như không bắt kịp.

Giao diện vận hành của computer thay đổi nhiều quá. Đến mức nếu đối phương không nói đó là computer thì tôi cũng không tài nào đoán ra nó là gì.

"Lúc ở nghĩa địa anh không theo dõi tin tức về thế giới bên ngoài hay công nghệ gì sao?"

Tun hỏi tôi trong khi miệng vẫn còn đang mỉm cười. Nhưng không biết tại làm sao mà tôi có cảm giác nụ cười đó mang theo sự cứng chiều hơn là châm biếm.

"Thì lúc ở đó...làm gì có nhà của con người..." Tôi ấp a ấp úng đáp, cố gắng biện minh cho mình dù những điều tôi nói có là thật đi nữa.

Cho dù có thấy tôi cũng không dám bước vào nhà người ta khi mà nguyên một ông địa ngồi thù lù chắn trước cửa như thế.

Tun nhìn tôi như thể tôi vừa chui ra từ thế giới khác trước khi đối phương nhấn gì đó trên bàn phím rồi sau đó màn hình phụt tắt.

"Chiều nay có lớp, em phải đi học rồi. Có cần em mở sẵn TV để đó không?"

Tun hỏi một cách tốt bụng và nhìn tôi bằng cặp mắt như là...nhìn con nít.

Tôi tránh né để không phải nhìn vào đôi mắt ấy, gật đầu ngay tắp lự mà không cần suy nghĩ. Tun thấy tôi đồng ý liền bước lại bật cái TV màn hình cong lên rồi khoác balô lên vai.

"Vậy tối nay gặp nhé. Còn đồ ăn thì anh muốn ăn gì cũng được."

Sau đó Tun dùng ngón tay nhấn vào bàn phím trên cái máy gắn trước cửa phòng rồi biến mất khỏi tầm mắt.

Tôi nhìn theo cánh cửa được đóng lại trước khi hướng ánh nhìn về phía bàn ăn có cái đèn nhang để trên đó.

Lúc mới đến tôi đã nhìn thấy chiếc đèn nhang này được để sẵn ở đây rồi. Nó được đặt ở 2 chỗ trong nhà là bàn ăn và bàn trong phòng khách. Có thể vì Tun muốn tôi được thoải mái lấy đồ ăn nhất. Nhưng nếu nghĩ theo một hướng khác thì có lẽ Tun đã biết trước thế nào tôi cũng quyết định đồng ý lời đề nghị của cậu ấy.

Đáng sợ quá...

Tôi cũng lờ mờ đoán được Tun bề ngoài thì có vẻ là người ấm áp, nhưng bên trong thật sự đáng sợ hơn tôi nghĩ. Trông thì có vẻ dịu dàng nhưng không hề mềm lòng. Là người lòng dạ sắt đá thì đúng hơn. Đã quyết làm gì thì phải làm cho bằng được.

Cứ nhìn chuyện Tun chia tay bạn gái một cái rụp vì không giữ lời hứa mà không hề thấy mùi lòng hay muốn quay lại thì biết.

Hơn thế cậu ấy còn thông minh, nhìn thấu người khác, biết rõ mình phải đối xử như thế nào với những đối tượng nào. Nghĩ đến đây tôi liền cảm giác hơi nổi da gà một chút. Kí ức lúc cậu ấy nói với tôi rằng tôi không biết nói dối lại ủa về trong tâm trí.

Dù tính cách của Tun có hơi đáng sợ nhưng tôi lại không hề có cảm giác sợ hãi.

Có thể là vì kể từ giây phút trót đem lòng thích cậu ấy, tôi đã quyết tâm rằng dù con người cậu ấy có khác với những gì tôi nhìn thấy thế nào thì tôi vẫn sẽ thích cậu ấy như vậy.

Tôi nhắc thanh chocolate từ trong rổ đặt trên bàn ăn lên. Sau đó thanh chocolate liền xuất hiện trong tay tôi, còn thanh chocolate thật thì vẫn nằm trong rổ.

Lần này tôi thử nhấc thanh chocolate thật lên thêm một lần nữa nhưng dù cho tôi có cố gắng đưa vào miệng ăn đến đâu, nó vẫn xuyên qua cơ thể tôi.

Cuối cùng sau những nỗ lực vô vọng, tôi đặt lại thanh chocolate vào trong rổ rồi nhấc thanh chocolate linh hồn lên ăn...Gọi như thế này có được không nhỉ? Nhưng tôi không nghĩ ra từ nào khác để gọi hết.

Ăn xong rồi lại ra ghế sofa ngồi xem TV màn hình cong. Tôi chăm chú theo dõi hình ảnh trong TV thật lâu. Hay thật...Thời trước tôi xoay ăng ten gần chết mà chỉ rõ được một chút là nó lại nhòe như cũ.

Tôi ngồi xem TV một lúc lâu, cùng lúc đó nhớ về những chuyện tốt đẹp của ngày hôm nay.

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Sự Thay Đổi

Sau sự kiện đêm hôm đó khi Tun trở về nhà lúc tối muộn với vết tát trên mặt, cậu ấy dường như có điều gì đó luôn muốn nói với tôi.

Ban đầu tôi định sẽ không hỏi gì hết nhưng tôi bắt đầu nghi ngờ đến mức phải mở miệng hỏi. Nhưng Tun chỉ gạt đi rồi bảo rằng tôi suy nghĩ quá nhiều.

Mấy ngày qua rất nhiều sự việc đã xảy ra. Chẳng hạn như tôi đã khám phá ra một tính cách khác của cậu ấy mà trước giờ tôi chưa bao giờ biết đến.

Tôi vừa mới biết đây thôi rằng Tun là người thích ở trong thế giới của mình. Ví dụ như lúc tôi đang định đi ra ban công, Tun hiểu nhầm nên vội cản không cho tôi bước vào phòng cậu ấy.

Tôi không hề có ý muốn bước vào phòng của Tun mà chỉ định đi ra ban công, nhưng vô tình làm sao phòng của cậu ấy lại nằm gần ban công.

Chuyện lần đó khiến tôi hiểu ra rằng Tun không thích ai đụng chạm vào đồ của cậu ấy. Nghĩ đến đây tôi liền bắt đầu suy diễn.

Nếu tương lai cậu ấy kết hôn rồi, cậu ấy sẽ để tôi ở một nơi khác.

Nhìn tính cách của Thun thì có lẽ sẽ không muốn tôi đụng độ với cô dâu của cậu ấy. Hoặc nếu còn chút thương hại, cậu ấy sẽ giúp tôi đi đầu thai

trước cũng nên.

Nghĩ đến đây tôi lại bắt đầu đau đầu. Nếu cậu ấy cho tôi lựa chọn, chắc chắn tôi sẽ còn lưỡng lự hơn lúc quyết định đến đây nữa.

.....

.....

Sau khi suy nghĩ đến đau cả đầu, tôi quyết định nhìn những hình ảnh chuyển động trong TV để ngừng suy nghĩ về tất cả mọi chuyện. Nhưng ngay lúc ấy một vật gì đó giơ ra chạm vào má tôi.

Tôi sững người trước khi rút người về phía sau vì hành động đó. Song khi nhìn thấy đó là Tun đang giơ lon nước ngọt cho, tôi liền thở phào nhẹ nhõm rồi kéo lon nước linh hồn khỏi tay đối phương đưa lên uống.

Tun giữ chặt lon nước ngọt trong tay, điệu bộ như thể đang giật mình vì điều gì đó mà không kịp suy nghĩ.

"Xin lỗi nha." Tun nói sau khi ngừng lại một lúc thật lâu. Cậu ấy liền kéo lon nước ngọt thật lại rồi bật nắp. "Em quên anh là..."

Tun không nói hết câu. Có lẽ là vì cậu ấy không muốn đụng chạm thêm vào nỗi đau của tôi.

Đây cũng chính là một sự thay đổi vừa xảy ra.

Tun từng nhìn thấy đưa lấy đồ ăn linh hồn rất nhiều lần rồi nhưng về sau này Tun cứ hay bị quên. Vô số lần khi đối phương đưa đồ ăn cho tôi sau đó nhìn tôi nhận lấy thứ không phải từ trên tay cậu ấy, Tun liền sững người một lúc rồi thốt ra câu xin lỗi.

Không biết đó có được tính là sự thay đổi không nữa. Nhưng tôi thích những lúc Tun quên như vậy.

Vì những lúc Tun quên như vậy cũng tức là vì cậu ấy xem tôi là con người giống như bao người khác.

Tất nhiên tôi sẽ không bao giờ nói chuyện này ra, nhưng mỗi lần Tun quên tôi đều mỉm cười đáp lại. Và câu chuyện sẽ kết thúc khi Tun ngoảnh mặt trốn tránh.

"Anh cười như vậy làm gì cơ chứ...?"

Tun khẽ thì thầm mà ngay cả tôi cũng không thể hiểu cậu ấy đang nói đến kiểu cười như thế nào đây.

.....

.....

.....

Hôm nay lại là một ngày đã tối muộn rồi mà Tun vẫn chưa về. Tôi đành mở TV xem trong lúc ngồi đợi, hi vọng có thể giảm bớt đi sự buồn chán.

Sau khi ngồi xem được một lúc, không biết từ lúc nào mà tôi ngủ quên luôn. Đến lúc tỉnh dậy thì đã thấy trước mặt toàn là màu đen. Tai vẫn nghe văng vẳng tiếng phim phát ra từ TV.

Mắt mở không lên...

Tôi cố gắng nhúc nhích nhưng lại cảm giác cơ thể bị cái gì đó đè lên. Tôi không tài nào mở hết con mắt, chỉ có thể mở kiểu chập chờn nửa tỉnh nửa mơ.

Cái gì thế này...Bị bóng đè hả ta?

Quả là một chân trời mới. Tóm lại ma cũng bị bóng đè nữa hả? Làm gì có. Mà lỡ có gặp ma thật thì có phải tôi nên vui mừng không nhỉ. Ít ra cũng xem như là gặp bạn, với cả tôi đâu có sợ ma.

Tôi loay hoay nhúc nhích người một lúc lâu nhưng hoàn toàn vô ích khiến tôi bắt đầu lo sợ.

Trong lúc đang suy nghĩ xem nên làm gì tiếp theo, hình ảnh trước mắt khiến tôi bất ngờ đến nỗi bất động ngay lập tức.

.....

.....

.....

Dù cho hình ảnh trước mắt có phần mơ hồ và gần như chẳng nhìn thấy gì ngoài bóng tối, nhưng nhân ảnh của người trước mặt lại rõ ràng một cách khó tin. Đến mức nếu nói tôi bị bỏ thuốc rồi những gì mà tôi đang nhìn thấy đây đều là sự thật, có lẽ tôi cũng sẵn sàng tin.

Đối phương di chuyển cơ thể nằm đè lên người tôi trước khi vén tóc ra sau rồi rúc đầu vào hõm cổ tôi.

Cơ thể tôi lập tức đông cứng, hơi thở ngưng trệ vì chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

Một mặt thì tôi cảm thấy sung sướng đến mức không thể nào từ chối. Nhưng mặt khác tôi cũng vô cùng lo lắng. Dù sao tôi cũng là con trai, cho dù là được người mình thích làm cho đi chẳng nữa, nhưng việc để một thằng con trai khác hôn hít hoặc "đưa vào" mà chưa kịp chuẩn bị gì hết thì có hơi...

Nếu được tôi muốn là người chủ động cơ, không phải rơi vào thế bị động như thế này. Nghĩ như vậy tôi lại càng thấy chột dạ.

Tôi thích cậu ấy đến mức mộng xuân luôn hả ta...

Tôi như chợt tỉnh khỏi cơn mộng, sâu trong thâm tâm là cảm giác tội lỗi khi bản thân đã ham muốn đến mức phải mộng xuân như thế này.

Nhưng dù sao đi nữa đây cũng chỉ là một giấc mơ...Tôi hoang mang, tự nhủ đó chỉ là ảo ảnh, tuyệt đối không phải là thật.

Không đúng...Cho dù nó chỉ là giấc mơ nhưng tôi vẫn nhịn không nổi mà cảm thấy tội lỗi.

Sau khi đối phương rúc đầu vào hõm cổ tôi, Tun di chuyển đôi môi một cách uyển chuyển khắp từ vầng trán xuống đến gò má như muốn để lại sự ấm áp mỗi nơi đi qua.

Cuối cùng đôi môi ấy cũng tìm đến đôi môi tôi. Tôi choáng váng không nói nên lời, chỉ có thể nín thở đến mức cơ thể run rẩy. Nhưng rồi tôi cũng chịu mở miệng để đối phương đưa lưỡi vào khám phá.

Nụ hôn của Tun mãnh liệt đến mức tôi gần như không thở nổi. Trong đầu chỉ chứa toàn tiếng trao đổi nước bọt một cách ướt át. Nó mang theo sự thèm khát và ham muốn như thế muốn hòa vào cơ thể của tôi.

"Ức..."

Tun cắn môi tôi mà không hề báo trước giống như là đang cưỡng ép hay khẩn cầu tôi mở miệng rộng thêm nữa. Nhưng vì cảm thấy nhớp nháp khắp người nên tôi chỉ có thể khóc lóc nỉ non trong họng.

Tôi hít lấy hít để nạp thêm không khí. Sau khi cho cơ hội để tôi hít thở một lúc, Tun lại tiếp tục cúi đầu hôn một lần nữa.

Không biết tại sao chỉ hôn thôi mà tôi lại cảm thấy sung sướng đến mức phát điên thế này. Nếu có thể động đậy cơ thể tôi cũng muốn giành thế chủ động với cậu ấy nhưng bây giờ đến tay tôi còn nhắc không nổi huống gì.

Ban đầu tôi muốn tỉnh khỏi giấc mộng này thật nhanh...Nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi mơ tiếp thì hơn.

Tun buông ra trước rồi thuận thực cởi áo tôi ra cho đến khi nhìn thấy được cần cổ trắng ngần.

Lần này đến lượt tôi lóng ngóng không biết phải làm gì...Giấc mộng này đẹp thật đấy nhưng tôi vẫn chưa kịp chuẩn bị gì cả.

Thêm nữa, trước giờ tôi chưa từng mơ mộng hay hi vọng gì với cậu ấy hơn là động chạm.

"Anh Met..."

Tun thì thầm bằng chất giọng gợi tình và dụ hoặc vào tai tôi. Nghe xong tôi liền u mê như thể đang phiêu lãng trong giấc mơ.

Không dám tin rằng đối phương chỉ mới hôn và thì thầm gọi tên mà tôi đã "muốn" như thế này rồi.

Và chỉ chờ cho đến khi Tun cúi đầu gặm nhắm cần cổ của tôi thôi.

Hức!

Tôi giật bản người trước khi ngồi dậy nhìn ngó xung quanh. Tôi phát hiện mình vẫn đang ở sofa, không thấy Tun trong phòng. Một tay kéo cổ áo lên trước khi dùng ngón tay chạm thử vào người. Sau khi chắc chắn không có dấu vết cắn tôi mới dám thở phào nhẹ nhõm. Tuy vậy, sâu trong lòng vẫn không trợn khỏi cảm giác hụt hẫng.

...Tóm lại đúng chỉ là giấc mơ thật rồi...

Hắn rồi. Nếu nó không phải là mơ thì Tun chạm vào tôi thế nào được cơ chứ?

Đã lâu rồi tôi không mơ. Có thể là vì lúc ở đó chỉ toàn những hoạt động lặp đi lặp lại nên tôi chưa bao giờ mơ đến như vậy.

Dù không chắc lý do tôi mơ đến chuyện này là vì điều gì nhưng có thể vì tôi luôn muốn động chạm thân thể với cậu ấy, đến lúc đạt được ý nguyện rồi nên mới khiến tôi nuôi hi vọng hơn mức ấy chăng.

Tôi thở dài trước khi dùng tay xoa bóp khắp cơ thể, cầu nguyện rằng đó chỉ là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi mơ giấc mơ này. Bằng không tôi sẽ không dám nhìn mặt Tun nữa mất.

.....

.....

.....

Nhưng lời cầu nguyện đó không hề thành sự thật.

Sau đó tôi lại mơ về giấc mộng đó thêm vô số lần. Tôi mơ thường xuyên đến nỗi từ sau khi đến đây, tôi chẳng dám nhìn thẳng mặt Tun nữa nhưng ngược lại cũng khiến tôi bắt đầu chấp nhận việc ngủ mơ thấy người mình thích không có gì là lạ lùng cả.

Trong mỗi giấc mơ, chúng tôi chưa bao làm gì hơn ngoài những nụ hôn hoặc quá lắm cũng chỉ là cắn mút nhau. Nhưng chỉ như vậy thôi cũng đã khiến tôi sung sướng lắm rồi.

"Anh Met...Hôm nay có lẽ em sẽ về hơi muộn đấy."

Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu. Tun thấy tôi gật đầu liền thả lỏng hơn.

Hôm nào Tun chỉ có tiết từ sáng đến trưa, cậu ấy sẽ ghé về báo với tôi là hôm nay sẽ về hơi muộn rồi sau đó vội vàng đi luôn.

Tôi không nhịn nổi mà nghĩ rằng thật ra Tun cũng rất quan tâm đến tôi. Nếu không đã không phải cất công trở về đây chỉ để báo rằng sẽ về muộn đâu.

Sau cái ngày có người gọi đến, Tun về nhà muộn thêm khoảng 2-3 lần nữa. Dù có chút tò mò nhưng đối phương đã không muốn nói thì tôi cũng sẽ không dò hỏi. Cứ đợi đến khi nào cậu ấy cảm thấy thuận tiện rồi nói thì hơn.

.....

.....

.....

Mãi đến tận cuối tháng 4 tôi vẫn gần như không có cơ hội nào để nói chuyện với Tun. Thật ra là rất khó để có thời gian mà trò chuyện vì Tun sắp thi nên phải dồn lực ôn bài.

Có vài lần tôi thấy Tin đang học bài thì thiếp đi luôn, sau đó một lúc lại đứng dậy lấy cà phê rồi ngồi vào bàn học tiếp.

Bầu không khí cứ như vậy 2, 3 ngày nay rồi. Tôi ngồi đợi đến khi nào thức không nổi nữa hoặc Tun đi ngủ trước mới thôi.

Nhưng hôm nay khi tôi đang định đi ngủ vì bắt đầu thức không nổi nữa thì bất thành linh Tun lên tiếng.

"Anh Met ở lại với em đã được không?"

Tôi hơi khó hiểu với câu nói của đối phương nhưng vẫn đi tới ngồi một bên một cách tình nguyện. Tun thấy tôi ngồi xuống ghế liền quay mặt sang.

"Thì là..." Tun chỉ nói đến đó rồi im lặng luôn. Bộ dạng của cậu ấy có vẻ do dự khá lâu xem có nên nói tiếp hay không. "Anh Met có nơi nào đặc biệt muốn đi không?"

Không biết tại làm sao mà tôi lại cảm giác như Tun đang cố né tránh không muốn nói thẳng, cứ như là đang tìm cách đi đường vòng để gợi chuyện. Cho nên thay vì trả lời cậu ấy, tôi lại thay bằng một câu hỏi khác.

"Có chuyện gì không...?"

Tun nhìn vào mắt tôi trước khi thở dài. Trông thì có vẻ cái thở dài đó giống như là nhẹ nhõm hơn vì đã tìm ra cách để mở lời, không phải đi lòng vòng rồi mới vào vấn đề chính. "Chuyện là sau khi kết thúc học kì em phải ra nước ngoài khoảng 1 tuần. Trong lúc đó anh ở nhà một mình được chứ?"

Không khí im ắng bao trùm toàn bộ căn phòng một lúc trước khi tôi chậm chậm gật đầu.

Thật ra tôi cũng không biết tại sao Tun phải hỏi tôi câu này trong khi chỉ còn lại duy nhất một lựa chọn cho tôi là gật đầu. Nếu tôi lắc đầu thì cậu ấy sẽ ở lại với tôi sao? Làm gì có chuyện đó.

Với lại chỉ 1 tuần thôi mà...cũng không phải là tôi không ở được.

Hồi còn ở nghĩa địa tôi cũng ở một mình quanh năm suốt tháng đấy thôi. Đây chỉ có 1 tuần. Hơn nữa trong phòng còn rất nhiều thứ để làm như là ngồi xem TV cả ngày hay đại loại vậy.

Tun có vẻ thoải mái hơn nên hỏi tôi tiếp bằng tông giọng thư thả. "Vậy anh có nơi nào muốn đi không?"

Bị hỏi lại câu này thêm một lần nữa khiến tôi cứng họng một lúc. Trước giờ tôi chưa từng nghĩ mình có nơi nào đặc biệt muốn đi không vì chỉ cần được ở cùng Tun thì tôi đi đâu cũng được hết.

"Đi đâu cũng được..."

Tôi thì thầm bằng tông giọng vô cùng nhỏ, cố ý nói không hết câu để mặc cậu ấy tự suy diễn.

Tun im lặng sau khi tôi trả lời rồi mỉm cười, không biết cậu ấy có hiểu hàm ý thật sự trong lời nói của tôi hay không. "Nếu vậy để khi nào rảnh em sẽ đưa anh đi."

Tôi gật đầu đồng ý trước khi Tun quay trở lại tiếp tục đọc chồng sách luật. Sau đó căn phòng lại rơi vào tĩnh lặng. Tôi cứ nhìn cậu ấy một lúc trước khi chìm vào giấc ngủ.

.....

.....

.....

"Anh Met..."

Tôi mắt nhắm mắt mở nửa tỉnh nửa mê. Mãi cho đến khi nhìn thấy Tun ghé sát mặt đến gần tôi mới mở mắt to hết cỡ.

Khuôn mặt và giọng nói của Tun khiến tôi nghĩ ngay đến giấc mộng kia.

"Khuya rồi. Anh về giường mà ngủ đi. Ngủ ở ghế thể này sẽ đau lưng đấy."

Ban đầu tôi định cãi lại là mình vẫn chưa già đến mức đó. Nhưng nhớ lại thì bản thân cũng đã 46 cái xuân xanh rồi nên tôi chỉ đành câm nín rồi từ từ ngồi dậy đi về phòng một cách ngoan ngoãn.

"Lạ quá..."

Đi được một đoạn tôi liền nghe thấy tiếng thì thầm của đối phương.

"Không biết vì sao mà ở cùng anh, em lại cảm thấy thoải mái mấy những lúc đi cùng bọn họ."

Dù tôi không biết cậu ấy muốn nói đến "bọn họ" nào nhưng có thể khiến cho cậu ấy thoải mái được tôi cũng rất vui.

Ban đầu tôi định quay lại trả lời rằng "anh cũng thấy thoải mái lắm" nhưng đã đi gần tới phòng rồi mà quay lại nói thì có vẻ hơi kỳ lạ sao đó, lỡ đâu lại khiến cả hai bên khó xử nữa. Cho nên tôi không đáp trả gì ngoài việc đi thẳng về phòng mình ngủ, đợi bình minh ló dạng.

Thôi nào...Tôi thở dài ngao ngán, buông người nằm xuống giường rồi gác một tay lên che mắt.

Ít ra thì quyết định đến đây cũng không hề tệ hay sai lầm chút nào.

P/s: mô tả của tác giả về 2 nhân vật chính.

Met - là người có vẻ ngoài khá ưa nhìn, là sự kết hợp giữa đẹp trai và xinh gái. Không phải kiểu ngọt ngào thùy mị. Nhìn qua thì sẽ thấy đẹp trai nhưng cũng không ngoa nếu khen là xinh gái.

Tun - cái này còn tùy thuộc là ở cùng ai. Nếu ở cùng người khác, đa phần thì sẽ là dáng vẻ trầm tư ít nói, thận trọng, không quá khó gần. Người khác nhìn vào sẽ cho rằng Tun là mẫu người lịch sự. Nhưng nếu ở cùng anh

Met, đa phần sẽ không thể hiện ra vẻ mặt gì đặc biệt. Giống như là lúc nào cũng đang suy nghĩ. Đôi khi thích trêu chọc anh Met nên hay nói mấy câu bông đùa. Nói tóm lại người mà Tun lúc ở cùng được là chính mình nhất chính là anh Met.

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Quá Khứ

P/s: Quà 8/3 cho các bạn, chúc các bạn nữ luôn xinh đẹp nhé :)))

Chiều nay sau khi trở về từ trường đại học, Tun hí hoáy ghi chú gì đó trong sách cũng đã được một lúc lâu.

"Đang viết gì đó?" Tôi lên tiếng hỏi, nhồm người tới gần hơn. Tun thấy ánh mắt tò mò của tôi liền ngồi thẳng dậy rồi giải thích.

"Luật tố tụng hình sự đó ạ. Em thử viết ra xem sao vì sắp thi môn này rồi."

Tôi ừ hử tỏ ý hiểu trước khi từ từ thu người về rồi mỉm cười với đối phương. "Đã từng học môn khoa học chính trị chưa?"

Tun im lặng với câu hỏi của tôi. Biểu cảm trông khó coi hoặc không thì cũng giống như là đang nghĩ tới chuyện không hay. Cậu ấy trả lời tôi bằng âm giọng nhỏ hơn bình thường. "Từng ạ..."

"Được tới điểm B không?"

Nói đến đây Tun liền ngừng tay đang bàn tay đang viết lại rồi nhú mào với vẻ mặt phức tạp. "Sao anh hỏi cứ như là biết em được bao nhiêu điểm ấy...?"

Tôi suýt nữa thì phì cười với biểu cảm của đối phương. Không biết tại sao tôi lại cảm thấy vui với việc trêu đùa cậu ấy đến như vậy. Có lẽ là vì bình thường tôi thích nhìn khuôn mặt mỉm cười cam chịu của Tun hoặc khuôn mặt hiếm khi thể hiện cảm xúc như thế này.

Cộng thêm Tun hay nói như thế đi guốc trong bụng tôi. Đến lượt tôi thử thì liền hiểu ra tại sao cậu ấy lại thích nói. Mới biết về mặt lúc bị chọc nó mắc cười đến vậy đó.

"Rốt cuộc là em được bao nhiêu?" Tôi vừa hỏi vừa cười.

"Giảng viên môn khoa học chính trị không thích em lắm..." Thay vì trả lời câu hỏi của tôi, Tun lại đổi chủ đề sang nói chuyện khác. "Nhưng em nghĩ bà ấy không thích toàn bộ sinh viên khoa Luật thì đúng hơn."

Ừm...Tôi gật gù. Cũng không có gì lạ. Hồi trước khi tôi còn đi học, nhiều lúc cũng nghe giảng viên khoa mình cạnh khoé giảng viên khoa Luật. Dù tôi không hiểu vì sao nhưng hình như ở đâu cũng vậy. Dù là đã hơn 20 năm trôi qua đi chẳng nữa.

"Anh học khoa Luật hả...?" Tun hỏi tôi trước khi dừng tay rồi suy nghĩ một lúc. "Mà không phải...Hồi nãy anh còn hỏi em đang viết gì mà. Tóm lại là anh học khoa Khoa học chính trị đúng không?"

Tôi mỉm cười xem như ngầm thừa nhận. Nhiều lúc tôi không mấy thích những lúc cậu ấy hiểu ra vấn đề nhanh như vậy. Nhưng mặt khác đó cũng là một chuyện tốt vì bình thường tôi là người thích nghĩ ngợi nhiều, không thích thể hiện ra.

Vô số lần người khác không thể biết tôi đang nghĩ gì nhưng cậu ấy lại nhìn thấu được tôi một cách dễ dàng.

"Không nghĩ là vì chữ viết đọc không ra hả?"

"Chữ em đẹp."

"....." Nghe câu này tôi liền cảm nín trong lòng ngay lập tức.

Đúng thật...Chữ viết của Tun khá là rõ ràng và dễ đọc, là kiểu khác một trời một vực so với tôi.

Nhưng người tự khen mình mà mặt không biến sắc này ấỵ mà...Có thể là vì tôi không thường thấy những chuyện như thế này chẳng nên mới cảm thấy kì lạ.

Thấy tôi chớp mắt rồi nhìn lên với vẻ mặt tiến thoái lưỡng nan, Tun liền đứng dậy khỏi ghế đang ngồi rồi ngồi xuống sofa. Sau đó cậu ấy nhìn về phía tôi như muốn bảo tôi ra ngồi chung.

Tôi xoay người đứng dậy đi tới ngồi cạnh cậu ấy rồi hỏi tiếp. "Rốt cuộc không ôn bài nữa à?"

"Kệ đi. Đêm cuối cùng rồi, có ôn cũng không vào." Tun nói trước khi ngưng một lát rồi nhìn mặt tôi. "Bây giờ em muốn nghe chuyện của anh hơn. Quen nhau hơn 10 năm rồi mà em vẫn chưa biết gì về anh ngoài trừ cái tên và lý do anh chết."

Tôi im lặng một lát khi bị nhìn. Nhưng rồi cũng chọn cách chuyển ánh nhìn về phía trước mặt. Có thể vì bình thường không có ai hỏi đến chuyện của tôi nên mới khiến tôi thất thần như vậy. Không biết nên kể từ đâu trước. "...Thì là..."

"Hồi đó anh từng kể với em rằng ngoài bố mẹ, bác sĩ ra thì anh không nói chuyện với ai hết, tức là bình thường anh hay ra vào bệnh viện lắm đúng không?"

Thấy tôi mới nói nhiều đó thì im lặng, Tun đành mở lời trước. Có vẻ như cậu ấy hiểu bình thường tôi không phải là người giỏi ăn nói lắm. "Vậy

tại sao bỗng dừng anh lại quyết định học Khoa học chính trị?"

Từ việc ban đầu không biết phải nói gì, đến giờ phút này lại trở thành tôi nghĩ không kịp đáp án để trả lời đối phương.

"Ừ thì...lúc ở bệnh viện rảnh rồi nên đọc báo rồi xem tin tức để theo kịp với thế giới. Đến lúc nhận ra thì anh đã thích đọc tin tức đến mức gần như trở thành thói quen. Cho dù xuất viện nhưng vẫn thích đọc mấy cái này."

"Vừa hay lúc ấy cũng là lúc gần thi đại học nhưng anh vẫn chưa biết mình nên vào ngành nào. Bố mẹ thấy anh thích nên bảo anh thử theo con đường này xem sao, để sau này làm giấy tờ hành chính đại loại vậy..."

Càng kể sâu thêm tôi càng không dám chắc liệu mình nói có dễ hiểu hay không vì tôi không giỏi khoản ăn nói. Nhưng thấy Tun vẫn còn im lặng không cắt ngang hay hỏi han gì nên tôi nói tiếp.

"Nhưng cuối cùng cũng không làm được. Vì đương lúc bố đang có công việc kinh doanh thì vô tình cả bố lẫn mẹ đều qua đời lúc anh vào năm 4 nên anh phải điều hành công ty thay."

Kể đến đây, giọng tôi liền nhẹ bằng một cách lạ thường.

"Chia buồn cùng anh." Tun nói bằng tông giọng bình thản, gần như không thể hiện cảm xúc gì như thể chỉ nói vì phép lịch sự. Nhưng có một thứ cảm giác gì đó khiến tôi cảm nhận được cậu ấy đang thương cảm, hoặc không cũng là tội nghiệp tôi thật sự.

"Không sao. Ừm...Dù sao đó cũng là tai nạn. Ai cũng không ngờ đến được."

Dù khẳng khẳng rằng mình không sao, nhưng nhắc lại chuyện này khiến tôi cảm giác lòng nhẹ bằng. Dù chuyện đã trôi qua lâu thế nào nhưng

tôi vẫn nhớ như in như thể nó chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

"Tai nạn gì thế ạ?"

"Tai nạn xe...Hôm đó mưa rất to. Cả hai lái xe lên đồi núi chơi. Sau đó xe lăn xuống vực. Chắc là vì đường trơn với lại tầm nhìn bị cản trở."

Nói đến đây tôi liền nín thở. Hồi đó không biết bao lần tôi định chết theo nhưng không có đủ can đảm để làm.

"Anh nhắm mắt lại đi."

Câu nói lạc quẻ với chủ đề đang nói khiến tôi gần như bật ra một tiếng "hả" khó hiểu. Nhưng cuối cùng tôi cũng không nói gì thêm mà chỉ nhắm mắt lại xem cậu ấy sẽ làm gì tiếp theo.

Tun nắm tay tôi thật chặt. Hơi ấm truyền từ bàn tay của cậu ấy khiến tay tôi cảm thấy ấm áp theo. "Anh Met là người có sự chịu đựng lớn lắm đó."

Tôi im lặng không nói gì.

"Anh nói với em rằng anh không có bạn. Bố mẹ anh cũng qua đời. 20 năm qua anh đã sống một mình trên đời này như thế nào vậy?"

Đúng thế. Ngay cả tôi cũng thắc mắc.

Có thể là vì tôi đã gặp rất nhiều chuyện thất vọng, nhiều đến nỗi không còn gì để thất vọng nữa hoặc có lẽ tôi đã quá quen với việc phải gặp những chuyện đau lòng như thế này rồi cũng nên.

"Tun cũng giống anh mà không phải sao?"

Trong đầu tôi cố nghĩ ra cách lảng tránh chuyện này nhanh nhất vì không muốn ai thương hại mình. Việc đó không những khiến tôi cảm thấy

tệ mà còn khiến tôi càng thêm yêu sự tốt bụng của cậu ấy đến mức không rút lui được nữa.

"Giống thế nào ạ?"

"Thì Tun từng kể là không có bạn thân...Rồi thì cãi nhau với bố thường xuyên."

Tôi nói trong lúc vẫn đang nhắm mắt nhưng như thế cũng tốt. Tôi không muốn để Tun nhìn thấy ánh mắt của tôi lúc này.

Dù tình cảnh của Tun không giống tôi một chút nào nhưng cũng tính là tương tự. Đối với Tun thì việc tìm được người thật lòng hoặc thân thiết rất khó. Trong khi tôi thì dù có nhưng cũng đã mất hết rồi.

"Không giống đâu."

Cậu ấy cắt ngang suy nghĩ của tôi.

"Em có anh rồi."

Hả..?

Tôi im lặng thật lâu. Không dám tin vào điều mình vừa nghe thấy. Ban đầu tôi còn tưởng mình bị lãng tai nhưng rõ ràng như vậy thì chắc là không phải nghe nhầm.

"...Nghĩa là sao?"

Sau khi để cho bầu không khí chìm vào im lặng, cuối cùng tôi cũng chỉ nói được nhiều đó. Trong đầu tôi suy nghĩ ra rất nhiều câu hỏi muốn hỏi cậu ấy nhưng vì quá sững sờ nên khiến tôi không thể nào sắp xếp kịp câu chữ.

"Trong 2 năm em không đến gặp anh được đã xảy ra rất nhiều chuyện." Tun nói trước khi ngưng lại một lát rồi nói tiếp. "Sau khi mẹ mất, bố em thay đổi. Thời gian đó em cảm thấy cực kì tệ đến nỗi không nói chuyện với bất kỳ ai."

"Lúc nhận ra thì em và bạn đã không còn thân nhau như trước nữa rồi. Lúc đó em chẳng còn bất kỳ ai."

Dù giọng nói đó còn phần bình thản, không biểu hiện ra cảm xúc gì đặc biệt nhưng lại che giấu đi nỗi đau sâu sắc trong từng câu chữ.

"Nhưng dù em có biến mất 2 năm liền thì vẫn chỉ có anh là không hề thay đổi."

Tôi nín thở khi nghe xong câu nói của đối phương. Không nghĩ ra lúc đó đối phương đã sống ra sao khi người xung quanh đều đã thay đổi một trời một vực. Ngoài việc mất đi người quan trọng, những người xung quanh cũng vứt bỏ cậu ấy một cách vô tâm.

Lúc đó tôi mới xâu chuỗi lại tất cả để nhận ra rằng Tun mà tôi nghĩ rằng mạnh mẽ, thực chất cũng không khác tôi chút nào.

Sâu trong con người Tun cũng sợ sự thay đổi, sợ nhiều đến nỗi không dám thật sự thân thiết với bất cứ ai. Và có lẽ nỗi sợ đó cũng tương đương với của tôi. Song cậu ấy chưa từng thể hiện ra ngoài cho ai thấy hay biết.

Có lần tôi từng nghe trải nghiệm là thứ thay đổi con người, không phải tuổi tác. Chắc là đúng như thế thật. Vì tôi gần như không có những câu chuyện mới thwm cho nên cho dù trải qua bao nhiêu năm thì tính cách của tôi vẫn như lúc tôi 25 tuổi mà thôi.

"Lúc em biết anh vẫn như vậy, em vui lắm. Nhưng đồng thời..." Tun nói trong lúc siết chặt tay tôi như thể sợ nếu bỏ tay ra tôi sẽ biến mất ngay trước mắt. "...Em không dám bỏ anh ở lại đấy. Em sợ lần tiếp theo quay lại

anh sẽ thay đổi. Lúc đó em thật sự sẽ cảm giác như mình không còn một ai."

Nghe xong tôi liền ngoảnh mặt sang hướng khác. Dù biết lúc này mình đang nhắm mắt, Tun không thể nào phát hiện ra cảm xúc của tôi nhưng tôi không nhìn được mà phải phòng ngừa trước.

Cảm xúc vui mừng dâng trào đến mức gần như không nói nên lời. Giây phút đầu tiên nghe xong tôi còn tưởng đâu Tun đang thổ lộ tình cảm nhưng hình như không phải.

Có lẽ Tun chỉ muốn kể cho tôi nghe lý do đưa tôi đến đây. Hoặc không thì cũng nói để an ủi tôi rằng ít ra tôi cũng không phải ở một mình luôn.

Chính vì thế này...nên tôi làm sao có thể dứt lòng với cậu ấy.

"Cảm ơn..." Sau khi im lặng thật lâu, tôi cố lên tiếng rồi mở mắt. Ngay lúc ấy tôi không còn cảm nhận được hơi ấm truyền từ bàn tay của cậu ấy nữa. "Đi ôn bài tiếp đi. Mai thi rồi không phải sao?"

Tun giống như vừa sực nhớ ra nên bước tới bàn học bài rồi hí hoáy viết một lúc lâu.

Ban đầu tôi định sẽ về phòng ngủ nhưng vì chuyện ban nãy nên bây giờ tôi sợ mình chẳng thể nào ngủ nổi.

Sau khi ngồi ở ghế sofa một lát, tôi bắt đầu ngả lưng xuống nằm. Ánh mắt ngó nghiêng xung quanh phòng để không vô tình mà nhìn Tun quá nhiều.

Nhưng một tiếng động lớn khiến tôi nhìn không nổi mà nhìn về phía cậu ấy.

Tun đứng dậy thu dọn sách vở trên bàn. Sau đó cất đồ dùng học tập vào balo. Trong lúc tôi đang quan sát hành động đó thì cậu ấy tiến lại gần đến mức tôi phải ngước mặt lên nhìn.

"Hôm nay anh Met không vội đi ngủ à? Thấy mọi ngày 9 giờ là anh đã ngủ rồi mà."

"....."

Nghe thấy câu đó tôi liền nhìn đồng hồ trên tường ngay lập tức. Phát hiện giờ đã là 11 giờ đêm thì cảm giác buồn ngủ liền xộc đến...Tôi đã ngồi đợi cậu ấy đến 11 giờ đêm sao hả ta? Nghĩ vậy tôi liền nhịn không nổi mà xoa bóp thái dương.

"Vậy..." Tôi nói ngắn gọn trước khi ngồi dậy để về phòng đi ngủ. "Anh đi ngủ trước đây. Chuyện hôm nay...cảm ơn em nhiều lắm."

"Không cần cảm ơn đâu ạ. Vì em cũng muốn nói chuyện này từ lâu rồi." Tun nói trong lúc bắt đầu đi về phòng của mình. Nhưng trong lúc bước về phòng, đối phương dừng chân như là nghĩ ra điều gì đó. "Ngủ ngon nhé."

Tôi nhìn Tun cho đến khi cậu ấy bước hẳn vào trong phòng. Sau đó tôi mới từ từ đi về phòng của mình. Nhưng lúc ngồi xuống giường tôi mới nhận ra một chuyện.

Sao Tun lại biết bình thường tôi hay ngủ lúc 9 giờ nhỉ...?

Trong khi mới chuyển đến ở cùng nhau chưa bao nhiêu ngày. Nhưng giống như Tun đã quan sát chuyện của tôi kỹ hơn tôi quan sát chuyện của mình nữa. Nếu cậu ấy không nói tôi cũng không biết cứ đến 9 giờ tối là tôi phải vội vàng đi ngủ.

Nghĩ đến đây tôi liền bắt đầu không biết Tun có tình cảm gì với tôi không nữa. Càng xâu chuỗi từng sự kiện ngày hôm nay với nhau càng khiến tôi nghĩ không ra.

Nói cậu ấy thích tôi thì có vẻ hơi hoang tưởng. Hơn nữa có lần cậu ấy còn nói với tôi là thích con gái là đẳng khác...Nghĩ đi nghĩ lại thì không thể nào thích con trai như tôi được.

Nếu định nghĩa thì đó có thể là bạn bè tị tưởng lẫn nhau thì đúng hơn.

Nhưng với tôi thì tôi không hi vọng gì nhiều nên cảm thấy như thế này đã là đủ rồi.

Đau đầu thật. Tôi nhịn không nổi mà nghĩ như vậy trong lúc xoay người ngồi lên giường trước khi từ từ đặt lưng xuống.

Nếu tôi biết được suy nghĩ của cậu ấy thì tốt quá.

Ít ra cũng biết được trong trường hợp nào thì nên có suy nghĩ thế nào mới đúng.

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thế Giới Bên Ngoài

Dù ngủ muộn hơn mọi ngày nhưng tôi vẫn đúng giờ thức giấc.

Vừa tỉnh dậy, tôi bước xuống giường, vào phòng tắm rửa mặt sạch sẽ sau đó ra khỏi phòng. Lúc đi ra, tôi thấy Tun đang lấy đồ trong tủ lạnh với ánh mắt phức tạp, phân vân nên lấy món gì trước.

Tôi tới gần cậu ấy, nhìn chăm chú nhưng không lên tiếng gọi. Tuy nhiên, có lẽ cảm nhận được đang bị nhìn trộm nên Tun liền quay lại ngay lập tức.

"Anh dậy rồi hả?" Giọng Tun có vẻ thư thả. Cậu ấy đặt đồ ăn trong tay xuống quầy counter, mắt tôi nhìn đống đồ ăn trên counter trước khi nghĩ ngợi điều gì đó.

Ban đầu Tun mua đồ ăn cho tôi rất thường xuyên. Nói cho dễ hiểu thì là cậu ấy sẽ hỏi tôi thích ăn gì rồi sau đó thuận tiện mua thêm 1 phần.

Song về sau này Tun không rảnh lắm, cộng với việc cũng không muốn tìm cách giải quyết thêm 1 phần ăn nên rốt cuộc trở thành nếu hôm nào tôi dậy trước, cậu ấy sẽ hỏi tôi muốn ăn gì. Khi nào tôi ăn xong Tun sẽ ăn lại đĩa thức ăn đó.

Nhưng nếu hôm nào tôi dậy trễ, cậu ấy sẽ bảo tôi chọn đại cái gì trong tủ lạnh mà ăn. Vì gần như ngày nào Tun cũng đi học từ sáng, nếu đợi tôi dậy thì cậu ấy sẽ đi học không kịp.

Ánh mắt của tôi quét một lượt qua đồng thức ăn trên counter trước khi lại gần hơn để nhìn.

"Lại ăn mấy cái đồ này nữa hả?"

"Một vài ngày thôi."

Làm gì có...Tôi phản đối trong bụng ngay lập tức. Bình thường tôi dậy lúc nào cũng thấy cậu ấy ăn mấy cái thứ này. Còn không, nếu ngon hơn một chút thì cũng chỉ là cơm bụi mua bên ngoài từ hôm trước.

Ban đầu tôi cứ nghĩ Tun là người chăm lo cho sức khoẻ hơn thế này, nhưng có vẻ như tôi đã hơi lầm.

"Anh nghĩ để anh tự nấu thì hơn."

Tôi đề xuất một cách tốt bụng. Từng có thời gian tôi hay nấu ăn nhưng sau đó thì không còn cơ hội nữa. Dù không dám chắc mình còn làm được hay không, nhưng tự nấu vẫn tốt hơn mấy thứ đồ ăn liền này.

"Anh biết nấu ăn hả?"

"...Thì biết..." Tôi trả lời kiểu không tự tin 100%.

Tun nhìn tôi bằng vẻ mặt không tin tưởng lắm, như thể sợ tôi sẽ bỏ thuốc độc vào thức ăn hay sao đấy. Nhưng rồi cậu ấy cũng chịu lui về cho tôi trở tài.

Khi cảm giác được ánh nhìn chăm chú sẫm soi, tôi liền không nhắc được đồ nữa. Cuối cùng phải quay lại bảo cái người đang nhìn tôi chăm chăm từ phía sau.

"Đừng có nhìn. Nếu không anh làm không được."

Dứt câu Tun liền xoay người đứng dậy rồi đi về phòng ngủ một cách ngoan ngoãn. Có hơi ngược với dự đoán một chút, tôi còn tưởng cậu ấy sẽ không chịu đứng dậy một cách dễ dàng như vậy, thậm chí còn chuẩn bị sẵn cả câu thuyết phục.

Cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, tôi mới yên tâm hơn rồi thử nhắc đồ lên một lần nữa.

Nhắc được đồ lên thì tôi bắt tay vào nấu. Ban đầu có vẻ lóng ngóng vì tôi đã quên sạch cách làm. Nhưng làm được khoảng một lát thì tôi đã thuần thục hơn.

Khi nấu xong xuôi và chắc chắn rằng có thể ăn được không chết người, tôi liền múc đồ ăn ra đĩa rồi bới cơm bày trên quầy counter. Sau đó mới quay lại gọi Tun ra ăn cơm.

"...."

Nhưng ngay khi quay lưng lại tôi liền bắt gặp ánh nhìn chăm chú của cậu ấy.

Ngay lập tức một sự im lặng bao trùm lên cả căn phòng. Tôi gần như không cảm nhận được Tun đã ngồi ở ghế từ lúc nào. Đến lúc gặp phải bầu không khí thế này liền nhịn không nổi mà mất hồn. Trong đầu tôi cố nghĩ ra câu gì đó để xua tan đi cảm giác bức bối này.

"Hồi nãy em đi vào phòng rồi không phải sao..."

"Không có. Em chỉ đi vào mở cửa rồi đóng cửa vậy thôi. Sau đó thì ra đây ngồi để anh không biết là em ở đây."

Tóm lại là đứng nhìn ngay từ đầu rồi chứ gì...

Nghĩ vậy, tôi cảm giác khó xử không biết nên làm gì. Trong lúc đang phân vân giữa việc chạy trốn hoặc nói gì đó để chữa ngượng thì Tun đã đứng dậy.

Cậu ấy bước tới quầy counter kiểu không hề chú ý đến điệu bộ hoang mang của tôi. Tay cầm thìa xúc một muỗng cơm lên ăn. Tôi chăm chú quan sát, nhin không nổi mà mong chờ hương vị sẽ như thế nào.

Nhưng khi thấy Tun im lặng không nói gì một lúc lâu, tôi liền cảm giác hơi chột dạ một chút.

Tôi không sợ vị nó tệ hơn dự đoán của tôi quá nhiều mà sợ nó tệ đến mức Tun shock không nói nên lời nhiều hơn.

"Cũng ngon. Tại sao ban đầu lại lưỡng lự?"

Tun nói trong lúc cầm đĩa cơm đặt xuống bàn rồi kéo ghế ngồi xuống ăn. Nghe được câu khen tụng đó tôi liền nhin không nổi mà mở cờ trong bụng.

"Đâu nào, anh ăn thử với."

Nhưng ngay khi tôi vừa đưa tay ra Tun đã vội kéo đĩa cơm về phía mình để né tránh bàn tay tôi.

"....." Tôi ngừng lại một lúc, tay đưa ra vẫn còn lơ lửng giữa không trung.

Bình thường Tun chẳng bao giờ từ chối không cho tôi ăn dù chỉ một lần. Chỉ có lần này là Tun từ chối.

Trong đầu tôi cố gắng nghĩ đến tất cả khả năng để lý giải cho hành động đó. Có lẽ nhờ ở cùng Tun cũng được một thời gian rồi khiến cho tôi bắt đầu đoán được suy nghĩ của cậu ấy một chút.

Tôi mỉm cười trước khi lên tiếng bằng chất giọng thường ngày.

"Không ngon chứ gì?"

Nếu ngon Tun đã cho tôi ăn rồi. Nhưng có lẽ vì không muốn tôi biết cậu ấy chỉ nói để tôi yên tâm nên mới nhất quyết không cho tôi ăn.

Thảo nào Tun ăn xong liền im lặng. Có lẽ cậu ấy đang cân nhắc xem nên nhận xét thẳng thừng luôn hay nói giảm nói tránh để giữ gìn mặt mũi cho tôi nữa.

Bình thường lúc ở cùng nhau, tôi nghĩ Tun là người nghĩ gì nói nấy. Ngay từ chuyện chữ viết, tôi không nghĩ Tun là người tự cao mà chỉ là người nghĩ sao nói vậy.

Nhưng nếu là chuyện thiên về cảm xúc thì cậu ấy sẽ dành thời gian để suy nghĩ trước khi phát ngôn gì đó.

Trái ngược hoàn toàn với tính cách của mình, cậu ấy lại vì nghĩ đến cảm nhận của tôi nên không dám chê bai thẳng thắn.

"Cơm hơi nhão." Tun nói trong lúc vẫn xúc cơm lên ăn, giống như là cố tình không trả lời thẳng câu hỏi của tôi. Có lẽ cậu ấy không dám nói dối hay khen ngon giống ban nãy nữa nên đành chọn đại một thứ gì đó để chê hòng đánh lạc hướng. "Nhưng cũng không nhiều lắm. Dù sao cũng đã rồi, lần sau anh lại làm cho em ăn nhé."

Cuối cùng sau khi ăn chạm tới đáy đĩa, cậu ấy đứng dậy lấy đồ trong tủ lạnh ra hâm nóng cho tôi ăn. Tôi nhìn Tun đang lấy đồ ăn ra hâm nóng trước khi cầm thìa lên xúc 1 muỗng cơm nhân lúc cậu ấy quay đi.

Ừm...Ngọt muốn phát điên.

Ăn xong tôi bắt đầu không dám chắc lưỡi của Tun bị tê liệt hay là lưỡi của cá sấu nữa. Ngoài việc nó ngọt đến mức tê tái, cơm còn nhão nhoẹt như nẫu cháo. Tôi nhìn không nổi mà sợ liệu mình có bị tiểu đường không đây.

Không biết Tun đã tốt bụng mà giữ mặt mũi cho tôi đến mức nào mà cố nuốt đống cơm chiên ngọt như đổ cả xô đường vào. Thế mà cậu ấy chẳng hề than thở đến một câu.

Nếu có người nào đưa thức ăn như thế này cho tôi ăn, có lẽ tôi đã phun cho bằng hết rồi chạy vào bệnh viện ngay lập tức. Có khi còn gọi điện báo cảnh sát có người muốn ám sát tôi cũng nên.

Cho nên nếu Tun chửi thẳng là dở tệ, tôi cũng không cảm thấy giận hay buồn gì cả. Vì sự thật đúng là như vậy mà.

Nhưng cậu ấy đã không muốn nói thì tôi cũng không bàn đến chuyện này nữa. Giả vờ không biết rồi im lặng chỉnh sửa hương vị thì hơn.

Trong lúc tôi đang nghĩ xem lần tới nên đổi cách làm ra sao, tiếng kêu từ lò vi sóng vang lên. Tôi vội vàng đặt thìa xuống, cùng lúc đó Tun lấy thức ăn được hâm nóng xong đặt trước mặt cho tôi.

Tôi cầm chiếc hamburger linh hồn lên ăn. Sau đó Tun cầm hamburger đồ thật bỏ lại vào tủ lạnh rồi đem đĩa đi rửa.

"Hôm nay em chỉ thi buổi sáng thôi. Nếu được buổi chiều anh có muốn cùng ra ngoài chơi không?"

Từ việc đang khom người cặm cùi ăn, tôi ngược mặt lên nhìn cậu ấy ngay lập tức.

"Hả...?"

"Ở mãi trong này chắc anh chán lắm. Xem như là đi mở mang tầm mắt một chút có được không?" Tun nói giống như là đang cố gắng hết sức thuyết phục. Dù vậy tôi vẫn nhin không được mà đắn đo.

Tất nhiên là tôi muốn đi. Nhưng việc đi cùng sẽ mang lại nhiều phiền phức. Mặt khác, có thể vì tôi không chịu được khi chen chúc ở nơi đông người một lúc lâu nên cảm giác sợ hãi dâng trào.

"Nhưng mà..."

Tôi đang định mở miệng phản bác lại ý kiến của cậu ấy nhưng Tun đã lên tiếng trước.

"Nếu anh đi, em sẽ mua chocolate cho anh ăn."

.....

.....

.....

Lúc nhận ra thì tôi đã ở trên xe cậu ấy rồi. Hơn nữa còn gật đầu kiểu mơ hồ. Tun thấy tôi gật đầu đồng ý lời đề nghị thì tâm trạng có vẻ tốt một cách lạ thường. Đến mức tôi bắt đầu không chắc việc đồng ý mà không hề suy nghĩ gì có sai hay không.

Tôi không muốn thừa nhận mình ham ăn hơn là sợ, nhưng mà phủ nhận cũng không ích gì trong khi đó là sự thật.

Đến trường đại học, Tun lái xe vào bãi đậu rồi không quên dặn dò thêm lần nữa rằng cậu ấy sẽ thi trong 3 tiếng, thời gian đó tôi cứ đi quanh quanh dạo chơi nhưng đừng đi xa quá. Vì nếu lạc đường thì sẽ không biết đi đâu mà tìm.

Nghe vậy tôi liền đổi ý xin đi theo luôn. Lỡ đâu tôi đi lạc thì chắc Tun sẽ khốn đốn như lời nói thật. Hơn nữa biết đâu tôi còn trở thành linh hồn lang thang ở đây thì sao.

Tun không ngăn tôi nhưng bước đi nhanh hơn để đi thi cho kịp lúc 8 giờ. Tôi liền tự cho rằng đối phương không có ý kiến gì nên nửa đi nửa chạy đuổi theo.

.....

.....

Trước cửa phòng thi đó có một vài đám đông tụ tập. Nào là nhóm bạn ngồi chỉ bài cho nhau, nhóm bạn khác sánh vai đi tới trong khi một số khác xin bút viết đề vào phòng thi.

Tun bước vào chào hỏi nhóm bạn đang ngồi ôn bài rồi ngồi xuống. Không biết có phải tôi tự nghĩ hay không mà hình như tất cả mọi người đều tươi ra mặt khi nhìn thấy Tun đến mức phải tản hết ra.

Người ngồi một bên Tun có vẻ như đang quay sang nói gì đó với cậu ấy. Sau đó Tun lôi sách từ trong balô ra. Nhìn từ xa thì tôi đoán có lẽ đối phương nhờ Tun chỉ bài cho.

Tôi chứng kiến toàn bộ hành động đó xong liền cảm giác điều mình đã thấy đến mức quen mắt lại trở thành một hình ảnh xa lạ.

Những lúc ở cùng Tun khiến tôi cảm giác như cậu ấy chỉ có mình tôi. Song đến khi bước ra ngoài tôi liền nhận ra điều bản thân vẫn nghĩ không phải như vậy.

Cũng không có gì lạ khi Tun có tương tác với những người khác. Dù nghĩ vậy nhưng lúc nhìn thấy thật thì tôi lại nhin không nổi mà quặn thắt trong lồng ngực.

Tức thì tôi liền cảm giác có gì đó vừa xẹt qua. Không biết nó là cảm giác đau đớn hay là cảm giác cô đơn đây nữa. Nhưng rồi tôi cũng vội vàng rũ bỏ nó đi một cách nhanh chóng như thể nó chưa từng xảy ra.

Giảng viên ra ngoài phòng trước khi đọc tên thí sinh vào phòng thi. Tôi nhìn Tun đem balô lên cất ở bục giảng phía trước phòng, tay cầm theo cầm bút viết và thẻ sinh viên từ trong balô rồi đi về phía tôi.

"Anh ở bên ngoài trước nhé. Khi nào xong em sẽ ra." Tun thì thầm với tôi. Vì có nhiều người đang xếp hàng đợi kiểm tra thẻ sinh viên nên không có ai ở khu vực này và cũng không có ai nghe được điều cậu ấy nói. Tôi gật đầu tỏ ý hiểu trước khi Tun đứng vào hàng đợi kiểm tra thẻ xong rồi mới từ từ bước vào phòng.

Ngay khi toàn bộ sinh viên đã bước vào phòng thi, giảng viên đóng cửa phòng lại. Tôi ngồi thụp xuống ngồi khoanh chân, mắt nhìn đăm đăm cánh cửa gỗ đang đóng chặt.

Ngồi được một lúc lâu tôi liền nhìn ngó xung quanh rồi bắt đầu ngồi dậy đi lòng vòng kiểm gì đó để làm cho đỡ chán. Nhưng cứ đi đi lại lại như vậy tôi phát hiện nó lại càng khiến tôi cảm thấy chán hơn.

Không biết lúc ở nghĩa địa tôi đã nghĩ ra cách gì mà lại có thể ở được suốt 10 năm mà không thấy chán trong khi không hề có gì để làm ngoài việc dạo chơi. Hoặc có thể vì tôi bắt đầu quen với cuộc sống mới này đến mức quên mất cách để khiến thời gian trôi qua một cách vô nghĩa nhất cũng nên.

Tôi ngồi đợi cậu ấy lâu ơ là lâu. Lúc nhận ra cũng là lúc từng người một bắt đầu bước ra còn tôi thì vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Tun đâu.

Cho đến khi nhiều người bước ra hơn và trước cửa phòng bây giờ đã vô cùng tĩnh lặng tôi mới ngẩng đầu lên rồi đứng dậy. Tôi bắt đầu không

chấn chấn liệu tôi có bỏ qua cậu ấy hay không, còn toan lén lút ngó vào phòng xem cậu ấy còn trong đó không.

Nhưng trong lúc đang định bước vào, một lực nào đó từ phía sau kéo người tôi dừng lại.

MẶp!

Tôi giật bắn người khi bị ai đó giữ cổ tay lại một cách mạnh bạo trước khi quay lại nhìn phía sau lưng bằng ánh mắt sợ hãi, tay của cậu ấy liền xuyên qua tay tôi.

Nhưng khi nhìn thấy đó là ai tôi liền thở phào nhẹ nhõm.

"Đừng có đứng sau lưng im lặng như thế chứ." Tôi nói trong khi vẫn chưa kịp hoàn hồn. Ban đầu còn tưởng là ai bắt cóc tôi thật. Nếu thật như vậy thì xui xẻo quá.

"Nãy giờ em quan sát anh từ lâu rồi, chỉ là anh không nhận ra mà thôi." Tun vừa nói vừa cười, tâm tình cậu ấy có vẻ còn tốt hơn lúc lái xe thế nào đó không biết. Hoặc đôi khi có thể do tôi tự tưởng tượng cũng nên.

Tôi không dám chắc tâm trạng Tun tốt vì làm được bài thi hay là buồn cười vì bộ dạng thất thần của tôi khi nãy. Mà tôi cũng không muốn hỏi để phải xấu hổ thêm nữa đâu.

"VẬy..." Tôi kéo dài tiếng trước khi im lặng. Dù biết Tun không gọi tôi vì muốn đợi người khác đi hết nhưng tôi lại không nhin được mà mất hồn. "Đi...được chưa?"

Tun gật đầu đồng ý trước khi vội vàng rảo bước nhanh hơn để đi theo cậu ấy. Đến được bãi đậu xe Tun liền lái xe đi khỏi.

Tôi nhìn gương mặt của người đang tập trung lái xe trước khi lên tiếng hỏi bằng giọng thờ thề.

"Tun...cho anh hỏi cái này một chút được không?"

"Vâng..."

"Tối hôm Tun ra ngoài rồi có vết tát trên mặt ấy, em đi làm gì vậy...?"

Trong một khắc hình như tôi thấy Tun nhú mày một chút. Nhìn nét mặt tôi liền biết đối phương không muốn nhắc đến nhưng tôi cũng không muốn để mặc sự tò mò của bản thân như vậy.

Thấy Tun im lặng, tôi đành nhắc lại một lần nữa.

Nguyên nhân khiến tôi thắc mắc trong suốt 2 tuần nay nhưng đến tận hôm nay mới nói là vì sự việc tôi nhìn thấy trước cửa phòng thi vẫn còn vương mắc trong lòng.

"...Chỉ hỏi một câu thôi mà."

Tôi cố gắng năn nỉ đối phương hết sức cho đến khi thấy Tun làm ra vẻ đắn đo suy nghĩ thì tôi biết cách này có hiệu quả rồi.

"Có thật là chỉ hỏi một câu không?"

Tun nói giống như cần sự nhấn mạnh. Tôi gật đầu ngay lập tức. Thôi nào, ít ra được hỏi một câu thôi cũng tốt rồi. Với cả sau này tôi cũng không có gì để phải hỏi nữa.

Cậu ấy thở dài, dường như là nhẹ nhõm hơn là nặng nề. Chứng tỏ Tun vẫn luôn muốn nói nhưng không tìm được cơ hội.

"Em cãi nhau với bố nên bị tát."

"Cãi nhau ư...?" Tôi lặp lại rồi hỏi tiếp. " Về chuyện gì cơ?"

"Hồi nãy anh chẳng bảo là chỉ hỏi một câu thôi mà?"

"...."

Tôi tròn mắt nhìn người đang lái xe. Có lẽ vì biết bị nhìn gay gắt nên cậu ấy liền tắt xe vào rồi quay sang nói chuyện nghiêm túc với tôi.

"Thật ra em cũng muốn nói chuyện này với anh nhưng em vẫn chưa quyết định xong."

Tôi nhú mày với câu nói mơ hồ đó. Không hiểu ý nghĩa của nó là gì. Quyết định của cậu ấy thì có liên quan gì đến chuyện không nói với tôi được.

"Có liên quan gì đến nhau chứ...?"

"Liên quan chứ ạ."

Tun nói trong lúc cời dây an toàn rồi đối mắt với tôi, còn tôi chỉ có thể nín thở khi bị cậu ấy nhìn chăm chăm như vậy.

Nhưng câu nói tiếp theo lại khiến tôi không nói nên lời, trong đầu rối ren bởi vô vàn câu hỏi còn nhiều hơn trước.

"Chuyện mà em cãi nhau có liên quan trực tiếp đến anh."

P/s: Chương sau theo thứ tự tác giả viết là chương đặc biệt về Tun nha, nhưng vì chương đặc biệt chỉ được phát hành kèm theo truyện nên tớ bó tay. Do đó chương tiếp theo sẽ là chương 15 hen.

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tiệm Đồ Ngọt

Trong lúc tôi nói không nên lời vì đang bận sắp xếp câu chữ trong đầu, cậu ấy mở cửa rồi ra khỏi xe. Tôi đành bước xuống theo với sự tò mò vì lời nói ban nãy đến nỗi lúc đuổi kịp liền mở miệng hỏi đến chuyện đang thắc mắc.

"Nghĩa là sao...? Có liên quan gì đến anh chứ?"

Tôi nghĩ không ra là chuyện mà Tun cãi nhau với bố thì liên quan đến tôi thế nào được ngoài việc bố Tun biết được cậu ấy đưa tôi về nhà sống chung.

Nhưng nếu thật sự là như vậy thì làm sao bố của Tun biết được?

Tun không trả lời tôi. Đối phương thậm chí còn không nhìn vào mắt tôi. Nhưng cũng không có gì lạ vì khi nào chúng tôi không chỉ có 2 người với nhau, Tun sẽ giả vờ như tôi không tồn tại.

Tôi không cảm thấy tủi thân hay gì hết với hành động đó, thậm chí tôi còn thông cảm.

Nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm vậy. Với cả việc quay sang nói chuyện một mình cũng chẳng khác gì người điên.

Rảo bước từ bãi đậu xe vào cửa hàng, tôi cảm giác như mình lạc vào một thế giới mới. Những toà nhà cũ kỹ trước đây mà tôi từng nhìn thấy đã

biến đổi vô cùng. Hơn nữa cách ăn mặc của mọi người cũng thay đổi rất nhiều.

Tôi ngó nghiêng một lúc trước khi bước thật nhanh để đuổi kịp Tun. Đường như cậu ấy sợ tôi lạc đường nên mới giảm tốc độ lại.

Cứ đi theo như vậy cho đến khi Tun bước vào một cửa tiệm đồ ngọt có người ngồi gần như đầy cả quán.

Đúng rồi nhỉ...Cậu ấy bảo là sẽ mua chocolate cho tôi ăn mà.

Ban đầu tôi tưởng Tun sẽ mua chocolate dạng thanh cơ, nhưng hoá ra cậu ấy lại đưa tôi đến tiệm đồ ngọt. Đi đến bàn Tun ngồi xuống, tôi liền ngồi theo xuống ghế đối diện rồi nói.

"Ở đây không có nhang..."

Rồi tôi ăn kiểu gì đây...

Nói chưa dứt câu thì Tun đã hiểu cái cần phải mua gì rồi. Cậu ấy chẳng nói chẳng rằng nhắc balô kế bên người lên, làm bộ mở cho tôi xem. Tôi liền nhìn thấy đèn nhang ở trong đó.

Trong lúc tôi đang định nói tiếp thì Tun bấm bấm điện thoại trước khi lôi tai nghe ra đeo vào.

Hử...?

Tôi không hiểu hành động của cậu ấy lắm, làm như vậy giống như là cắt đứt không muốn nói chuyện với tôi ấy. "Làm gì vậy?"

"Anh không thắc mắc chuyện ban nãy sao?"

Tun nói với tôi nhưng không chạm mắt. Thấy vậy tôi liền hiểu ra vấn đề. Hoá ra cậu ấy đeo tai nghe là để giả vờ như đang nói chuyện với người

khác đây mà.

"Chuyện đó để sau khi em đi nước ngoài về, quyết định xong em sẽ kể cho anh nghe được không?" Tun nói khi thấy tôi im lặng không nói gì. "Vì nó thật sự là một chuyện vô cùng quan trọng."

Thấy cậu ấy khẳng định cộng với bộ dạng lo lắng như vậy tôi liền gật đầu để cậu ấy yên tâm. Nhưng ngay khi thấy tôi gật đầu đồng ý, gương mặt của cậu ấy liền tươi tỉnh hơn. Tôi bắt đầu không chắc về mặt lo âu lúc này của cậu ấy có phải do tôi nhìn nhầm không nữa.

"Ban đầu em nghĩ anh sẽ làm nũng hơn thế này cơ." Tun nói trong khi vẫn còn rất vui vẻ, dường như Tun đang thắc mắc là tại sao tôi lại đồng ý dễ dàng như vậy.

Muốn tôi nói là tôi cũng muốn biết lắm thế nào đây khi mà đồng thời tôi cũng sợ nếu hỏi gặng hỏi quá nhiều Tun sẽ thấy phiền phức đến mức không thềm quan tâm tôi nữa.

Hơn nữa nhìn từ tính cách của Tun thì tôi nghĩ đối phương sẽ không thích người không biết điều đâu.

Dù cho hiện tại Tun có chiều tôi nhiều thế nào đi chăng nữa nhưng cũng không có gì đảm bảo cậu ấy sẽ chiều tôi mãi mãi. Dù thế nào thì mọi vật đều phải thay đổi, chỉ là con người ta chấp nhận nhiều ít như thế nào thôi.

Tôi sợ một ngày nào đó mình sẽ bị vứt bỏ. Nếu bị bỏ rơi lúc còn là người thì chắc tôi cũng không buồn đau nhiều lắm đâu. Nhưng bây giờ việc bị bỏ rơi có lẽ không khác gì với việc bị thả giữa biển rộng mênh mông.

Tôi chẳng muốn thừa nhận là tôi giữ chặt sự tử tế đó cho riêng mình đâu nhưng nó là sự thật. Tôi nghĩ không ra rằng nếu thật sự đến ngày Tun ruồng bỏ tôi thì lúc đó sẽ như thế nào và tôi sẽ sống tiếp ra sao.

Tôi có thể sẽ không quay về sống tiếp ở cái nghĩa địa đó được nữa. Đồng thời tôi cũng không thể chịu nổi việc cậu ấy không quan tâm mình nữa vì tôi chẳng còn mục đích tồn tại nào khác trong cuộc đời. Hoặc dù cho có cũng không có khả năng làm được. Tôi chỉ muốn tiếp tục ở bên cạnh Tun mà thôi.

Tôi mỉm cười đồng tình với câu nói của cậu ấy trước khi hỏi lại.

"Thế bao giờ em đi nước ngoài?"

"Khoảng tuần sau ạ." Tun trả lời tôi trong khi cầm menu lên mở ra xem trước khi đặt xuống bàn rồi lật sang trang có chocolate. "Anh có món nào đặc biệt muốn ăn không...?"

Ban đầu tôi định trả lời là bánh chocolate nhưng sau lại đổi ý ngó nghiêng menu ở trên bàn vì muốn biết xem bình thường tiệm đồ ngọt họ bán những gì.

Nhưng ngay khi nhìn thấy tôi liền im lặng, mắt lia qua menu với sự khó hiểu. Tôi đang nghĩ là mấy cái chocolate fudge rồi crepe cake này nọ thì khác nhau chỗ nào...Nhìn trong menu thì cái nào mà chẳng là bánh chocolate.

Với cả tôi không hiểu lắm tại sao nhà hàng lại phải xịt chocolate với đặt mấy thứ đồ trang trí một bên đĩa. Bình thường không phải người ta hay xịt lên trên bánh sao?

Tôi quét mắt nhìn menu một lúc vì không thể quyết định được cho đến khi ánh mắt dừng lại ở món chocolate đá.

Ban đầu tôi định bụng chọn món chocolate đá này để không phải chọn lựa cho đau đầu nữa nhưng khi nhìn thấy giá tôi liền nhanh chóng đổi sang gọi món khác.

Không biết tại sao chocolate đá lại mắc thế này. Thậm chí còn mắc hơn cả bánh nữa. Nếu tôi mà biết thời nay nước đá mắc như vậy thì trước khi chết tôi đã ăn thật nhiều rồi.

Tôi nhìn menu với sự khó hiểu. Giá tiền của mỗi món đồ ngọt đều không hề rẻ. Hoặc giả giá trị đồng tiền đã thay đổi nhiều hay sao đó tôi cũng không chắc lắm. Nhưng chắc chắn một điều là nó mắc đến nỗi tôi không dám ăn.

Theo như trong trí nhớ của tôi, một đĩa đồ ăn cũng chưa tới 10 baht* nữa. Hoặc có thể thời nay giá cả ở khoảng này là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa. Lần đầu tiên Tun dắt tôi đi ăn trong nhà hàng mỗi món cũng có giá từ 200 baht trở lên. (10 baht ~ 7000 đồng)

Nếu Tun trả nỗi thì tôi cũng không muốn từ chối ý tốt của cậu ấy, nhưng có cho tôi chọn tôi cũng chọn không nổi khi mà món nào giá cũng cắt cổ đến nỗi tôi không dám chọn.

"Nếu anh không chọn được thì để em gọi luôn cho nhé?"

Tun nói như thế nhìn ra được tôi đang rơi vào tình huống khó xử nhất. Tôi ngược mặt lên nhìn cậu ấy, cảm giác như vừa nhìn thấy được chân lý nên vội vàng gật đầu ngay lập tức.

Nếu để cậu ấy chọn tôi sẽ không phải đau đầu nữa, cũng không phải cảm giác tội lỗi nếu lỡ món mà mình muốn ăn mắc đến nỗi không dám gọi.

Khi phục vụ bước tới ghi món, Tun quay sang gọi món với người phục vụ đó, còn tôi chuyển mỗi quan tâm sang sự vật xung quanh cửa tiệm. Cho đến khi người phục vụ mang bánh ra, tôi mới quay lại nhìn.

"Cái gì thế...?" Tôi hỏi trong khi mắt vẫn nhìn mảnh giấy trắng nho nhỏ trên bàn. Mới nãy tôi còn chẳng nhìn thấy nó mà. Tức là cô phục vụ kia mới nãy là người để nó ở đó.

Miếng giấy đó có dòng chữ tiếng Anh cùng với mấy con số. Tôi nhìn thì không hiểu lắm nó là gì. Hay là mã số đợi đồ ăn nhỉ...?

"Nó là ID Line." Tun nói trước khi đẩy mảnh giấy đó ra xa giống như là không muốn nhìn thấy nó trong tầm mắt nữa. Nhưng nghe xong thay vì hiểu thì tôi lại càng rối rắm hơn.

"Ờ...vậy đó là...?"

Tun im lặng một lúc, biểu cảm giống như là đang nghĩ xem nên giải thích thế nào cho tôi hiểu. Cuối cùng cậu ấy cũng đành bó tay với việc giải thích cho tôi nên đành nói ngắn gọn.

"Cô gái đó muốn theo đuổi em nên để lại thông tin liên lạc."

Tôi gật gù tỏ ý đã hiểu nhưng còn hơi không hiểu lắm một chuyện. Chỉ 1 dãy số cũng được xem như là thông tin liên lạc vậy à? Lạ ghê. Gần giống với lúc gửi tin nhắn bằng pager (máy nhắn tin) chẳng?

"Vậy em có định liên lạc với cô ấy không...?"

Tôi hỏi vì không đoán ra được biểu cảm của đối phương. Tun trông bình thản như thể chẳng có cảm xúc gì với việc có người theo đuổi. Hoặc có thể là vì cậu ấy gặp thường xuyên đến mức vô cảm luôn cũng nên.

"Không ạ. Hiện tại em không muốn nói chuyện hay hẹn hò với ai nữa." Tun nói trước khi bắt đầu xắn nhỏ bánh ra thành từng miếng vừa ăn rồi mới ngược mặt lên nhìn tôi.

"Ăn bằng tay cũng được ạ, em không để ý đâu."

Dù nói là không để ý nhưng cậu ấy lại xắn nhỏ từng miếng bỏ vào đĩa của tôi xong xuôi. Tôi nghĩ nếu có thể Tun sẽ muốn tôi dùng nĩa hơn nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác nên cậu ấy đành phải nói như vậy.

Tôi cầm miếng bánh lên ăn, trong lòng nhin không nổi mà tán dương mức độ ngon của nó dù có hơi ngọt một chút. Sau đó mới từ từ nhìn xung quanh cửa tiệm với sự hiếu kì.

"Chuyện là em đã suy nghĩ một thời gian rồi..."

Tiếng của Tun vang lên cắt ngang sự hiếu kì của tôi khiến tôi quay lại nhìn cậu ấy. Tun vẫn đang ăn bánh chocolate mà không hề nhìn tôi.

"Em nghĩ anh giống một nhân vật trong câu truyện ngụ ngôn mà em từng đọc hồi còn nhỏ."

Tôi nhú mày với câu nói của cậu ấy, một tay chống lên bàn rồi hỏi. "Truyện ngụ ngôn nào cơ...?"

"Alice ở xứ sở thần tiên. Anh giống nhân vật đó lắm."

Không biết tại sao tôi lại cảm giác như Tun đang cố nhin cười trong lúc nói. Cho dù không định cười thì chắc chắn trong lời nói cũng mang theo sự chòng gheo.

Tôi lập tức nhú mày. Dù không thừa nhận nhưng điều Tun nói cũng có phần đúng. Tôi đã bị cô lập với thế giới bên ngoài hơn 20 năm rồi. Làm sao có thể biết được những thứ technology tân tiến mới mẻ này chứ?

Thấy Tun có vẻ cười thật tôi bắt đầu cảm thấy xấu hổ dù không hiểu tại sao bản thân phải xấu hổ vì mấy chuyện này chứ.

"Nếu muốn anh hết ngố thì Tun dạy cho anh đi." Tôi nói trong lúc đưa tay ra cầm tay đối phương sau đó đảo mắt nhìn xung quanh cửa tiệm. Mắt tôi ngưng lại ở chiếc máy tính mà người nào đó đang xài.

"Bắt đầu từ việc dạy cách xài máy tính trước được không?"

.....

.....

.....

Khó...

Tôi cảm giác như mình rơi vào tình huống tiến không được mà lùi cũng không xong. Về đến nhà Tun liền dạy tôi cách mở máy tính để tôi có thể mở được từ phía sau màn hình. Và tôi thật sự cũng chỉ biết mở mà thôi.

Tun dạy tôi cách dùng chuột rồi dạy cách chuyển đổi ngôn ngữ. Sau đó dạy cách tìm kiếm trên internet. Nhưng có lẽ vì lâu rồi không học hoặc do trong đầu chỉ toàn cát bụi nên não tôi gần như không tiếp thu thêm được kiến thức nào nữa.

"Xin lỗi, em có nhanh quá không?"

Tun hỏi sau khi dạy được một lúc. Có thể vì cảm nhận được tôi đang tẩu hỏa nhập ma nên cậu ấy mới hỏi một cách quan tâm.

"Ừm...Thì là..." Tôi thở dài úp mặt xuống bàn. Hoặc có thể là tôi đã quá tuổi rồi nên học mới không vào. "Dạy cách mở tắt trước đã được không...?"

Cậu ấy dạy tôi cách tắt là phải di chuyển con trỏ click vào hình trái cây rồi nhấn vào lệnh shutdown. Sau khi tiết mục dạy và học của ngày hôm nay kết thúc, tôi gần như chưa bao giờ cảm thấy sung sướng hay được giải thoát như thế này.

Tôi rất thích những thứ đồ công nghệ này. Hơn nữa trước đây tôi còn học môn tính toán trên máy tính nên tôi nghĩ nó không khó mấy. Đến lúc vận dụng thật thì tôi mới nhận ra nó hoàn toàn khác.

Một điều chắc chắn đó là nó không giống với những món đồ công nghệ mà tôi từng biết và môn tính toán trên máy tính gì đó cũng không hề liên quan một chút nào hết.

Nghĩ đến đây tôi liền bắt đầu cảm thấy hối hận. Nếu biết học chuyên đổi mã số là không có ích lợi, tôi đã không liều mạng học môn đó mà dành sức cho những môn khác rồi.

"Anh làm tốt lắm rồi. Không cần suy nghĩ nhiều đâu. Là tại em dạy nhanh quá." Tun nói trong lúc đẩy ghế vào bàn. Hình như cậu ấy cố nói để an ủi tôi. "Vừa hay tuần sau em đi nước ngoài. Nếu tuần này anh thành thạo lúc nào em sẽ dẫn anh ra ngoài chơi lúc đó được không?"

Tôi gật đầu đồng ý sau khi Tun chúc ngủ ngon rồi ai về phòng nấy.

Vào phòng rồi tôi mới ngồi xuống giường. Dạo này tôi cảm giác Tun tâm tình tốt hơn rất nhiều so với những ngày đầu tôi đến đây.

Dù tôi không chắc lý do tại sao Tun lại vui vẻ nhưng cũng rất vui vì cậu ấy có những kỉ niệm đẹp cùng tôi.

Ít ra tương lai nếu có gì thay đổi, cậu ấy sẽ còn sót lại chút thương cảm dành cho tôi.

P/s: Có ai biết chocolate đá mà anh Met nói có ý nghĩa gì không? -
trích lời tác giả -

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ý Nghĩa Của Câu Hỏi

Ngày hôm sau tôi bắt đầu sử dụng máy tính thành thạo hơn.

Tun nói tôi học khá nhanh so với người chưa hề biết một tí gì nhưng tôi vẫn thấy tự ti vì bình thường tôi học nhanh hơn thế rất nhiều.

Chỉ trong 1 ngày duy nhất tôi đã bắt đầu có thể tìm kiếm thông tin trên internet và biết những program nào có công dụng gì.

Tôi thức dậy sớm vào ngày thứ 2. Sau khi làm vệ sinh xong tôi ra khỏi phòng để nấu bữa sáng. Nói chung tôi cũng không thích nấu ăn cho người khác lắm mà chỉ là không muốn lãng phí thời gian ngồi xem TV cả ngày thôi. Tôi luôn cho rằng đó là việc để thời gian trôi qua một cách vô nghĩa.

Sau khi có thể tự tìm kiếm thông tin trên mạng, tôi thử tìm ra cách làm nhiều món khác nhau rồi sau đó nếm thử. Dù đã ăn thử song tôi cũng không chắc nó có ngon hay không, chỉ cảm thấy dầu không ngon nhưng cũng không đến nỗi tệ. Ít ra vẫn ăn được chứ không phải dở ẹc như lần trước.

Lúc quay lưng lại toan đi đánh thức người dậy trễ hơn mọi ngày, tôi mới nhìn thấy cậu ấy đã ngồi trên ghế từ bao giờ không biết. Tôi bất động một lúc vì bị nhìn chăm chăm, sau đó thở phào rồi bảo cậu ấy tự lấy đồ ăn.

Tun bê đĩa đồ ăn để trên bàn trước khi dùng thìa múc một muỗng lên ăn. Sau khi ăn xong cậu ấy lặng thinh một lúc.

"Anh Met..." Tun nói trong khi múc muỗng thứ 2 cho vào miệng rồi nhai. Dường như trong đầu cậu ấy đang chất đầy sự khó hiểu và nghi hoặc. "Đây là anh tự làm ạ...?"

Tôi gật gù đồng ý với câu nói của đối phương rồi hỏi ngược lại. "Sao hả? Dở hay sao?"

"Không có...Chỉ là." Ngay khi Tun nói xong rồi im lặng một lát, tay cầm thìa múc cơm lên ăn. "Em đang nghĩ anh làm cách gì mà vị lại ngon thế này?"

Tôi mỉm cười khi nghe câu nói của cậu ấy. Dù Tun không khen thẳng nhưng tôi cứ xem đó là lời khen đi vậy. "Tức là không có ngọt như lần trước rồi."

Tun ngừng lại với câu nói của tôi trước khi ngược mặt lên nhìn. "Anh lén ăn đấy nhé. Em còn tự hỏi tại sao lần thứ 2 và lần thứ 3 vị lại khác hơn bình thường như thế."

Tôi không đáp trả, chỉ cười cười thay câu trả lời. Sau đó Tun tiếp tục dạy tôi cách dùng máy tính và internet.

Mấy lần tôi phải quay sang hỏi Tun nhấn nút nào. Cuối cùng cậu ấy đặt tay lồng vào tay tôi một cách chuyên tâm chỉ dạy. Tôi lập tức bất động. Tuy nhiên, nghĩ đến việc tay của Tun không trực tiếp chạm vào tay tôi nên tôi cũng không nói gì thêm.

Có thể vì Tun tiến lại gần nên tôi liền ngửi thấy mùi nước hoa tỏa ra từ cơ thể cậu ấy nhiều hơn.

"Xịt cả nước hoa cơ ả...?"

Tôi hỏi trong lúc cố gắng tập trung với việc thao tác trên máy tính, trong lòng càng cảm thấy kì lạ.

Mùi hương này...Sao lại quen thế nhỉ...?

Từng người thấy mùi này ở đâu vậy ta...Tôi vắt óc suy nghĩ, cảm giác như trong lòng có gì đó tắc lại. Mùi hương này quen ơì là quen, quen đến mức tôi cảm giác vô cùng quen thuộc nhưng lại không tài nào nhớ ra.

"Đặc biệt vào những ngày có hẹn quan trọng thôi."

"Vậy sao..." Tôi đồng tình với câu nói của cậu ấy trong khi cố gắng nghĩ xem bản thân đã từng người thấy mùi hương này ở đâu. Nhưng dù tôi có cố gắng nghĩ đến mức nát óc cũng không nghĩ ra. Cho nên tôi đành lảng sang chuyện khác. "Có hẹn với ai thế...?"

Trong một khắc, dường như tôi thấy mặt Tun biến sắc. Hình như cậu ấy không muốn nói đến chuyện này lắm.

"Bố em ạ."

"Vậy hôm nay có bị tát nữa không để anh chuẩn bị thuốc cho?"

Tun phì cười với câu nói của tôi. "Không đâu. Cảm ơn anh. Em nghĩ hôm nay sẽ không bị tát đâu."

Trong lúc đang nói chuyện với cậu ấy tôi cố gắng nhớ lại chuyện mùi hương kia. Thật sự là tôi thấy quen lắm...Quen đến mức bực bội khi nghĩ không ra luôn. Tôi từng người rất nhiều mùi nước hoa lúc đi ngang qua những người khác nhưng không biết tại sao lại mê mẩn như từng người thấy mùi hương này ở đâu đó một cách đặc biệt.

Khoan đã...

Hay là vì tôi từng dùng loại nước hoa này...

Tôi liền nghĩ muốn hỏi cậu ấy nhãn hiệu nước hoa nhưng dù có hỏi cũng không được ích lợi gì. Chuyện đó đã trôi qua gần 20 năm rồi. Tôi

không tài nào nhớ nổi nhân hiệu nước hoa. Hơn nữa lúc đó tôi cũng chỉ xị vì bị mẹ ép uống dùng vào những lúc có hẹn quan trọng mà thôi.

"Nhắc mới nhớ anh Met bao nhiêu tuổi rồi ạ?" Trong lúc đang mơ màng suy nghĩ đến chuyện khác, Tun lên tiếng hỏi. Tôi ngẩng mặt lên nhìn cậu ấy ngay lập tức. "Ban đầu lúc gặp anh em cứ đinh ninh anh 25 tuổi. Nhưng nhìn kĩ dáng vẻ anh Met thì em nghĩ không phải nên đoán ra chắc cũng khoảng đầu 3."

Tôi trợn tròn mắt, đang nghĩ xem có nên nói dối hay không. Tôi không muốn để ai biết tuổi thật của mình nhưng dù có nói dối thì cũng không qua mắt được Tun. "Nếu tính từ lúc chết thì cũng 46 rồi."

"Anh bằng tuổi với bố em luôn."

"...."

Tôi không biết mình nên cảm thấy như thế nào giữa việc tôi bằng tuổi bố của người tôi thích hay tôi đáng tuổi làm bố người ta.

"Vậy sao...Bố em kết hôn sớm nhỉ."

Tôi nói bằng tông giọng khàn khàn trong khi cậu ấy nhìn tôi một cách thăm dò từ đầu đến chân. Tôi gần như cảm nhận được Tun nhìn tôi bằng ánh mắt không tin tưởng điều tôi vừa nói. Nhưng khi nhìn kĩ và không phát hiện ra tia nào khác lạ trong phản ứng của tôi cậu ấy liền chuyển ánh nhìn sang chạm mắt với tôi.

"Em nên đổi cách xưng hô thành bác luôn được không?"

"Không...không cần đâu."

Tôi ập a ập úng từ chối cậu ấy, trong lòng chỉ muốn khóc thét. Bắt đầu đã hiểu cảm giác tại sao lúc gọi người bán cơm là bác, người ta lại làm vẻ

mặt như muốn tát vỡ mặt tôi vậy.

"Tốt quá. Vì nếu gọi như vậy chắc em khó xử lắm." Tun làm bộ dạng nhẹ nhõm trước khi dạy tôi tiếp như thể ban nãy chẳng có chuyện gì xảy ra.

Khi nhìn thấy cậu ấy không có vẻ gì là thay đổi tôi liền thở phào nhẹ nhõm rồi mới quay lại tập trung với việc học cách dùng máy tính như cũ.

.....

.....

.....

2 ngày nữa là đến ngày Tun đi nước ngoài. Ban đầu tôi nghĩ cậu ấy nên vui vì được đi nước ngoài mới phải nhưng càng gần đến ngày đi tôi lại chắc chắn rằng Tun càng có vẻ căng thẳng nhiều hơn.

Bình thường ít khi nào tôi đoán được suy nghĩ của Tun. Càng là tâm trạng thì càng quên đi. Nếu cậu ấy không cố tình để lộ ra cho tôi thấy thì tôi sẽ không thể nào biết được. Song lần này tôi lại nhìn ra được một cách dễ dàng thì đúng là lạ.

Tôi nghĩ có 2 trường hợp, một là Tun cố tình thể hiện ra cho tôi thấy, còn không thì là căng thẳng đến mức giấu không nổi

Dựa vào thời gian chúng tôi ở chung thì tôi nghĩ trường hợp thứ 2 có vẻ đúng hơn. Nếu Tun cố tình cho tôi để ý thấy thật thì cậu ấy đã nói trực tiếp luôn với tôi chứ không đời nào làm như thế này.

"Em có sao không?" Cuối cùng tôi cũng không nhịn nổi sự lo lắng đó nữa. Tôi đành hỏi trong lúc Tun đang chơi game trên điện thoại.

Nói mới nhớ đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy chơi game trên điện thoại. Không biết vì phải tìm gì đó giảm căng thẳng hay vì trước đó là

mùa thi nữa.

Tun vẫn không rời ánh mắt khỏi điện thoại. Cậu ấy hỏi lại tôi bằng tông giọng bình thản. "Ý anh là sao?"

Nếu không phải tôi tự tưởng tượng thì tôi cảm giác 2 ngày qua Tun có vẻ lạnh nhạt với tôi thế nào ấy. Tuy vậy, tôi cố tự nhủ có thể là vì đối phương quá căng thẳng nên cần thời gian yên tĩnh suy nghĩ một mình.

"Đạo này Tun có vẻ căng thẳng chuyện gì ấy."

Tun ngược mắt lên nhìn tôi trước khi quay về chơi tiếp game trong điện thoại. Nghĩa là câu hỏi của tôi ban nãy đã nói trúng tim đen. Cậu ấy quay sang nhìn tôi. "Cũng một chút...Không có gì nghiêm trọng đâu ạ."

Không nghiêm trọng chỗ nào chứ. Nghiêm trọng đến mức nhìn vào là thấy. Tôi phản đối thầm trong lòng, nghĩ bụng muốn hỏi tiếp đối phương về nhiều chuyện nhưng mặt khác lại sợ Tun sẽ thấy tôi phiền phức khi tọc mạch vào chuyện riêng của cậu ấy.

Nếu được đoán, tôi nghĩ chuyện đi nước ngoài có lẽ là do bố bắt ép, nếu không chắc Tun đã không làm mặt khó chịu như vậy.

Tôi thở dài, định đi vào phòng để không phải đứng đây khó xử nữa. Trong lúc quay lưng lại thì Tun cất tiếng.

"Anh nghĩ..." Tun nói trước khi ngừng lại một chút. Cậu ấy nhấn dừng game rồi quay sang nhìn tôi. "Anh nghĩ có lạ không...nếu lỡ như..."

Tun chỉ nói đến đó rồi im lặng thật lâu. Dáng vẻ của cậu ấy giống như là đang lưỡng lự có nên nói hay không. Tôi liền không thúc ép cậu ấy nữa mà chỉ im lặng chờ đợi.

"Anh nghĩ có lạ không...nếu lỡ như em thích một thứ gì đó vô cùng khác biệt với em?"

Tôi không trả lời ngay mà cố nghĩ xem Tun đang nói đến chuyện gì. Lời nói của Tun dường như mang theo ý nghĩa gì đó kỳ lạ đến mức tôi không dám trả lời.

Thật ra thì tôi hỏi cậu ấy lời nói đó có nghĩa là gì cũng được thôi, nhưng nhìn từ dáng vẻ lưỡng lự ban nãy thì tôi nghĩ chắc Tun sẽ không chịu trả lời câu hỏi của tôi đâu.

"Con người ta sở thích đều không giống nhau. Một người có thể thích những thứ giống với mình hoặc cũng có thể thích những thứ khác biệt với mình mà." Tôi nói trước khi im lặng, trong đầu lựa chọn từ ngữ mang hàm ý rộng hơn vì không biết đối phương rốt cuộc đang nói đến chuyện gì.

"Dù bình thường đa số mọi người sẽ thích những thứ giống với mình để có thể đi cùng nhau nhưng cũng có người thích thứ gì đó khác biệt với mình vì có lẽ họ cần lấp đi phần bị thiếu hụt để hoàn thiện hơn."

"Vậy sao..." Tun nói trước khi thở dài. "Em xin lỗi. Đạo gần đây anh dùng máy tính đã thành thạo hơn nhưng chắc em chưa đưa anh đi chơi được. Em sẽ đưa anh đi sau khi trở về từ nước ngoài nhé?"

"Anh không vội như vậy đâu. Không cần phải xin lỗi. Đi đâu cũng được mà." Tôi nói một cách vô thức. Cũng may là không đi vì nếu có thì chắc cũng là chuyến đi chơi đây sự bức bối.

Tun tiếp tục chơi game, tâm trạng có vẻ thoải mái hơn lúc nãy nhưng vẫn giống như là đang suy tư. Trong lúc đó tôi đi về phòng ngủ của mình.

Tôi bắt đầu nghi ngờ chuyến đi nước ngoài lần này có mục đích gì khác không. Tại sao phải suy nghĩ nhiều như vậy trong khi nếu bị bắt ép thì cứ nhắm mắt đi là xong, không phải sao?

Hay là vì bị bắt ép đi làm việc...Tôi nghĩ không phải. Tun không phải là người thích ở nhà vì đối phương trông có vẻ cũng rất siêng năng.

Tôi cố gắng nghĩ đến những nguyên nhân khác khiến Tun không muốn đi nhưng chẳng nghĩ ra được gì. Càng nghĩ đến chuyện đó có thể liên quan đến tôi thì càng cảm thấy nhức đầu.

Hay là bị bắt ép qua đó định cư nhỉ...Nhưng nếu vậy thì tại sao phải bực bội.

Nghĩ được một lúc thì tôi thôi không nghĩ nữa vì nhận ra dù có nghĩ thế nào cũng không tìm ra được đáp án cho chuyện này nên đành ngả người ra giường rồi từ từ nhắm mắt.

.....

.....

.....

Cọt...cọt. Khục.

Tiếng đi lại hoặc di chuyển đồ đạc gì đó vang lên giữa màn đêm tĩnh lặng đánh thức tôi khỏi giấc ngủ. Tôi chợt quậy người một cách ngái ngủ rồi ngược mặt lên nhìn đồng hồ treo tường trong phòng.

4 giờ sáng...

Tôi ngồi phắt dậy trong khi tai vẫn còn nghe văng vẳng tiếng động phát ra từ phòng kế bên. Sau khi chần chừ một lúc, tôi liền ra khỏi phòng để nhìn xem đang xảy ra chuyện gì.

Cửa phòng Tun khép không hết nên ánh sáng lọt ra khỏi phòng. Tôi nhú mào với sự nghi hoặc rằng đối phương đang làm gì nên đưa tay ra đẩy nhẹ nhẹ.

Nhưng ngay khi nhìn thấy bên trong phòng tôi liền im lặng. Ánh mắt lia khắp phòng như thể không tin vào mắt mình.

Bừa bộn hơn tôi nghĩ...

Ban đầu tôi nghĩ trong phòng phải ngăn nắp hơn thế này, kiểu phải gọn gàng vô cùng. Dù không có đồng sách vở hay đồ đạc trên sàn đi chăng nữa nhưng đồng giấy lộn bị vứt đầy trên mặt bàn cũng đem lại cảm giác lộn xộn.

Tôi nhìn Tun bước tới cầm quần áo và đồ đạc cần thiết bỏ vào vali rồi từ từ sắp xếp cho gọn gàng từng phần.

Hay là hồi trước Tun không muốn tôi vào phòng là bởi vì nó bừa bộn...

Trong lúc tôi đang mãi suy nghĩ, Tun cảm nhận được mình bị nhìn lên nên quay người lại ngay lập tức.

Trong một khắc, biểu cảm của Tun vô cùng bất ngờ nhưng rồi lập tức đổi thành vẻ mặt bình thường ngay giây sau đó.

"Em đánh thức anh dậy ạ?"

"Không có. Vừa hay anh dậy để uống nước thôi."

Tôi nói dối, 2 mắt quan sát xung quanh phòng sau đó đi lại sàn ngồi xuống cạnh cậu ấy. "Trước đây không chịu cho anh vào phòng là vì bừa bộn hay là...?"

"Một phần là vậy. Bình thường em có hơi bảo vệ không gian của bản thân. Với lại hồi đầu em và anh cũng chưa đến mức thân nhau để em muốn cho anh vào đây."

Tôi nhìn gương mặt của đối phương một lúc. Sau khi giải mã ý tứ trong câu nói đó xong tôi liền hỏi bằng giọng bình thản. "Rồi...bây giờ đã dám cho anh vào trong không gian riêng tư chưa?"

"Bây giờ em và anh thân nhau lắm rồi." Tun nói trong lúc 2 tay vẫn còn đang xếp vali. "Với cả tính cách của anh cũng đúng kiểu mà em thích."

"Kiểu mà em thích...?"

"Ừm, em thích người giống thế này." Tun trả lời câu hỏi của tôi bằng tông giọng bình thản trước khi nói tiếp. "Kiểu không mè nheo, không can thiệp vào chuyện của em và còn thông minh. Ở cùng anh em cảm thấy thoải mái."

Tôi chớp mắt nhìn gương mặt của đối phương, đang nghĩ có phải cậu ấy đang tỏ tình với mình hay không? Nhưng chắc là không đâu. "Cái gì chứ? Cứ làm như là đang tỏ tình ấy."

Tun mỉm cười với câu nói của tôi, giống như hơi phá ra cười. "Ừ nhỉ. Nếu anh Met mà là người, mà lại là con gái, tuổi tác tương đương em, có lẽ em sẽ xin làm bạn trai rồi cũng nên."

Trong một khắc, trái tim tôi liền đập rộn ràng. Song đến khi nghe được câu tiếp theo tôi cảm giác như bị tạt cho một gáo nước để tỉnh lại đối mặt với hiện thực.

Tôi ngừng một lúc lâu trước khi nhắc người ngồi dậy.

Dù tôi đã suy nghĩ rằng bản thân không hề có gì giống với Tun, chúng tôi thậm chí gần như khác nhau về mọi mặt nhưng nghe thấy sự thật phũ phàng ấy vẫn cảm thấy đau lòng.

Tệ quá...Không nên nói ra mới phải.

Tôi không muốn khóc để Tun nhìn thấy giống như lần trước nên đành cắt ngang.

"Anh thấy buồn ngủ rồi. Anh đi ngủ trước nhé."

Tun nhướng mắt lên nhìn khi thấy tôi đứng dậy rồi rảo bước ra khỏi phòng. "Dù sao cũng xin lỗi đã làm anh thức nhé. Ngủ ngon."

Tôi liền muốn bật cười với câu nói đó.

Gặp phải chuyện này đừng nói là ngủ ngon, nhắm mắt ngủ được không tôi còn chẳng biết.

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Một Tuần Lễ

Cuối cùng tôi vẫn không ngủ được đúng như dự đoán.

Không phải tôi đau lòng hay muốn khóc bù lu bu loa lên, chỉ là cảm thấy hơi nhói trong lồng ngực. Mỗi câu chữ cậu ấy nói ra đều là sự thật. Sở dĩ tôi trốn tránh là vì tôi không muốn trò chuyện với ai khi tâm trạng đang không tốt mà thôi.

Tỉnh dậy một lần nữa thì đã là 7 giờ sáng. Tôi đứng dậy ra khỏi phòng, định sẽ làm đồ ăn sáng cho Tun.

Vì trong lòng đang có tâm sự nên tôi chọn những món dễ làm như bánh mì phết bơ. Như vậy tôi sẽ có thời gian để suy tính xem nên làm gì tiếp theo.

Làm xong tôi liền quay lưng lại nhưng lần này không thấy Tun ngồi đó nữa. Tôi nhin không nổi mà cảm thấy hụt hẫng một chút. Hoặc có lẽ tôi đã quen với việc bị cậu ấy nhìn trộm mỗi khi nấu nướng rồi cũng nên.

Tôi bước tới phòng cậu ấy trước khi phát hiện tình trạng căn phòng hoàn toàn biến đổi so với lần đầu tiên.

Lần này căn phòng không còn bừa bộn như lần trước. Nó gọn gàng hơn rất nhiều. Trong khoảng thời gian tôi trở về ngủ, hẳn là cậu ấy đã dọn dẹp đồng đồ đạc, sẵn tiện sắp xếp vali luôn.

"Đang làm gì thế?" Tôi hỏi cậu ấy, mắt dõi theo tờ giấy mà Tun đang cầm với sự hiếu kỳ. Tôi toan bước lại gần hơn nhưng ngay khi nhìn thấy những dòng chữ trong tờ giấy là gì, tôi liền lên tiếng bằng chất giọng êm tai. "Vẫn còn thiếu đồ à? Mai phải đi rồi không phải sao?"

"Vâng." Tun đáp lại câu hỏi của tôi một cách ngắn gọn trước khi dời ánh nhìn từ tờ giấy sang tôi. "Anh Met muốn ra ngoài mua đồ với em không? Em có đồ cần phải mua."

Tôi gật đầu đồng ý với lời đề nghị của cậu ấy mà không cần mất thời gian suy nghĩ.

Dẫu bình thường tôi không thích ra ngoài nếu không có công việc song tôi chỉ còn 2 ngày để ở bên cậu ấy là hôm nay và ngày mai thôi. Mặt khác, tôi cũng không muốn lãng phí thời gian với việc dán mắt vào TV cho tốn tiền điện.

Hơn nữa xem như là ra thế giới bên ngoài dạo chơi vậy.

Sau khi tôi gật đầu đồng ý, tâm trạng Tun có vẻ tốt lên rất nhiều. Ăn sáng và giải quyết xong mọi chuyện, cậu ấy đưa tôi ra ngoài.

Trong lúc ngồi trên xe, mắt tôi nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài. Cảnh vật bên ngoài xe có vẻ ảm đạm như là chực chờ đổ cơn mưa bất cứ lúc nào. Có thể là vì đã bắt đầu vào mùa mưa rồi.

"Có mang theo dù không đấy?"

Tôi hỏi trong lúc nhìn người đang lái xe.

"Có ạ."

Sau khi nghe câu trả lời từ cậu ấy, tôi tiếp tục nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài rồi chợt nảy ra một câu hỏi mà tôi vẫn luôn thắc mắc. "Tại sao Tun

lại học khoa Luật?"

Nói trắng ra thì tôi đã thắc mắc từ lúc cậu ấy hỏi lý do tại sao tôi học khoa Khoa học chính trị cơ, nhưng vì bầu không khí lúc ấy không thích hợp để hỏi khiến tôi không có cơ hội.

"Bố muốn em học để đỡ dần công việc sau này." Tun nói rồi ngừng lại một lúc. "Công việc của bố em có liên quan đến văn phòng luật sư."

Có vẻ nghe lời bố hơn tôi nghĩ...Tôi nghĩ thầm trong bụng. Ở chung với nhau một thời gian, tôi cứ nghĩ Tun không phải là người làm răm rắp theo điều mà bố mẹ muốn hay vâng lời một cách ngoan ngoãn như vậy nên mới hỏi tiếp vì cảm thấy chuyện này lạ lùng sao đó. "Rồi em sẽ đến phụ chứ?"

"Không ạ." Cậu ấy trả lời tôi ngay lập tức. "Em học vì cảm thấy nó khá thú vị. Với lại em cũng muốn trở thành thẩm phán nữa. Không liên quan đến bố đâu ạ."

"Thẩm phán thi khó lắm."

Tôi là đang nói sự thật. Hồi còn đi học, tôi từng có một người bạn học ở khoa Luật. Nhưng cũng không thân lắm, gọi là có kỉ niệm đẹp với nhau trong một khoảng thời gian chắc là đúng hơn.

Khi đến một cột mốc trong cuộc đời, tôi và người đó chia cách rồi gần như trở thành người xa lạ.

Lúc còn nói chuyện với nhau, người đó hay than thở rằng muốn thi để trở thành thẩm phán nhưng ngại nổi tốn rất nhiều tiền vì phải học lên cao học trong khi tài chính gia đình không cho phép nhiều như vậy.

"Vì khó nên em mới muốn thi vào bằng mọi giá." Tun đáp lời tôi bằng tông giọng như thể đang bàn chuyện trời, đất, không khí. "Bây giờ tiền em

đã có nhiều rồi nên em muốn có địa vị và danh vọng hơn. Nếu em là thẩm phán thì ai ai cũng phải kính trọng và nể phục."

Tôi ngược mặt lên ngay khi nghe xong câu nói của cậu ấy. Thử nghĩ thì đúng như Tun nói thật. Có trí tuệ đúng là rất tốt. Càng có kiến thức về pháp luật thì người ta lại càng đặc biệt nể sợ.

Nhưng điều tôi không ngờ đến là đối phương lại có tham vọng đến như vậy. Hoặc có thể thời gian qua cậu ấy chưa bao giờ thẳng thắn nhắc đến chuyện này nên tôi không đoán ra.

"Tóm lại là muốn làm vì nó mang tính thử thách và muốn người khác kính trọng hả?" Tôi hỏi cậu ấy. Việc đối phương không trả lời như thế cũng cố thêm suy nghĩ đó. Tôi liền mỉm cười một chút. "Mục tiêu lớn ghê."

Nếu Tun đem chuyện này ra nói với người khác, tôi nghĩ cậu ấy chắc chắn sẽ bị đánh giá là tham vọng hoặc là ham mê quyền lực. Có khi lý do cậu ấy chưa từng nhắc đến chuyện này là vì sợ bị tôi nhìn bằng con mắt kỳ lạ hay sao đó không biết. Song giờ cậu ấy đã biết chắc tôi là con người như thế nào nên mới dám nói.

Như đã nói, tôi không hề cảm thấy cậu ấy kỳ quặc. Vì đôi khi chính tôi cũng thích đặt cho mình những mục tiêu lớn, chỉ là tôi chưa từng nói hay thể hiện ra mà thôi.

Có thể Tun là người đầu tiên nhìn ra được con người tôi.

Tôi nghĩ bản chất của tôi và Tun không khác gì nhau, có lẽ khác nhau cũng chỉ một vài chuyện. Chả trách tôi lại cảm thấy vui vẻ mỗi khi bên cậu ấy lạ thường.

Tun cho xe vào bãi đậu, việc đó khiến tôi nhận ra mình đã đến nơi rồi. Có thể vì bên ngoài và bên trong thời tiết đều âm u như nhau nên tôi mới quên không để ý một chút.

Sau khi mua đầy đủ đồ dùng cần thiết, tôi xin Tun mua cho mình 2, 3 cuốn sách để đọc lúc rảnh rỗi. Cậu ấy có vẻ hơi thắc mắc nhưng cũng đồng ý mua. Sau đó cậu ấy đưa tôi đi ăn trưa rồi mới đưa tôi về.

Trước khi về đến căn hộ, tôi liền phát hiện giờ đã là chiều tối rồi. Thời gian hôm nay trôi nhanh đến nỗi khiến tôi giật mình.

Dù nói chỉ còn lại 2 ngày để ở cùng Tun nhưng ngày mai cậu ấy phải đi từ sáng sớm rồi, cho nên nếu tính thì thật ra hôm nay chính là ngày cuối cùng.

Tôi nghĩ không ra là một tuần này tôi sẽ sống như thế nào trong căn phòng yên ắng không có gì để làm này đây. Vì thế cho nên tôi liền nghĩ ít ra cũng nên có việc gì đó để làm ngoài việc xem TV.

Mà việc tôi thích làm cũng chỉ có mấy việc. Cho nên việc đọc sách giống như là lựa chọn sáng suốt nhất.

Tôi mang sách vào phòng cất rồi lôi ra đọc một lúc lâu. Đến lúc nhận ra thì giờ đã là đã tối muộn. Vậy là tôi cứ thế mà thiếp đi.

.....

.....

.....

Tôi cảm nhận được có ai đó chạm vào tay trái của mình.

Nó vô cùng chân thật, thật còn hơn những giấc mơ trước đây. Đến mức nếu nói đó chỉ là giấc mơ, có lẽ tôi sẽ cảm thấy nổi da gà với trí tưởng tượng và sự mơ mộng của bản thân.

Dù tôi không thể nhúc nhích cơ thể nhưng hơi ấm và nhiệt độ truyền tay trái vẫn rõ ràng đến mức tôi muốn phản đối rằng hoàn toàn không phải

do tôi tự nghĩ ra.

Nếu là lúc trước khi mơ mình bị hôn trộm, có lẽ tôi đã nghĩ đây là sự thật rồi nhưng tới tận bây giờ thì tôi bắt đầu không dám chắc đây là mơ hay là thật.

Tôi cảm nhận được là đối phương đang siết chặt tay trái của tôi, lực siết không khiến tôi có cảm giác đau mà chỉ siết để giảm bớt sự căng thẳng và nỗi lo lắng thì đúng hơn.

Đến đây tôi bắt đầu lo lắng, bắt đầu muốn tất cả mọi thứ chỉ là giấc mơ. Tôi có linh cảm không lành, sợ rằng nó sẽ trở thành thật. Tôi muốn mở mắt để nhìn xem có phải do tôi tự tưởng tượng hay không. Nếu không phải chuyện do tôi mơ thì tôi muốn hỏi cậu ấy rằng đã xảy ra chuyện gì đó phải không.

Thật ra thì tôi có linh cảm không lành từ lúc cậu ấy bắt đầu lo lắng, không đi đâu hết, chỉ ngồi im suy nghĩ gì đó một mình. Nhưng tôi cũng không muốn can thiệp vào chuyện của cậu ấy khi mà đối phương đã không chịu nói.

Lần này tôi cũng không nên can thiệp vào mới phải, nhưng dù vậy cảm giác lo lắng vẫn còn đó.

Ở cùng nhau gần 1 tháng trời, gần như lúc nào tôi cũng thấy Tun ra ngoài. Nhưng 1 tuần trở lại đây trước khi đi nước ngoài, Tun lại im lặng ở trong nhà hơn cả tuần lễ. Dù không động não suy nghĩ thì chắc chắn cũng phải nhận ra là nó khác thường.

Cậu ấy nắm tay tôi một lúc lâu trước khi buông ra. Sau đó không lâu tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

.....

.....

.....

Tôi mở mắt thức dậy lúc gần 9 giờ sáng.

Lúc bước ra khỏi phòng tôi không còn nhìn thấy Tun nữa, tức là cậu ấy đã đi thật rồi.

Tôi nhin không nổi mà cảm thấy tiếc nuối một chút. Chuyện xảy ra tối qua tôi vẫn không chắc đó là mơ hay là thật nên định bụng buổi sáng tỉnh dậy sẽ hỏi cậu ấy.

Vậy là tôi phải đợi thêm một tuần nữa.

Thôi nào. Chỉ là hỏi chậm hơn 1 tuần, cũng không mất mát gì nhiều. Tôi thờ dài, cố gắng kiềm nén sự tò mò trước khi đứng dậy lấy đồ ăn trong tủ lạnh ra ăn theo thói quen dù việc tôi có ăn hay không cũng không có tác dụng gì.

Ăn xong tôi cầm sách ra ghế sofa ngồi đọc. Sau khi đọc xong một cuốn tôi liền cảm giác kỳ lạ.

Không biết là vì lý do gì mà tôi cảm giác căn phòng có vẻ tĩnh lặng một cách rõ ràng. Tôi dời ánh mắt từ cuốn sách sang xem xét xung quanh phòng, trong tâm trí cố gắng nghĩ xem mình đã bỏ quên hay bỏ qua gì hay không. Nhưng tôi vẫn không nghĩ ra bản thân đã quên thứ gì.

Tôi cố gắng ép cho cảm giác kỳ lạ này phai mờ đi, sau đó cứ sống như vậy được 3 ngày thì tôi bắt đầu nhận ra một sự thật.

Không phải căn phòng này hiu quạnh mà là vì thiếu vắng cậu ấy thì đúng hơn.

Tôi không muốn thừa nhận rằng bản thân cô đơn hay lẻ loi vì bình thường tôi cũng sống như vậy trong suốt 20 năm liền nên cảm giác cô đơn dường như có phần hơi xa vời.

Lạ là từ lúc chuyển đến đây ở 1 tháng, không nghe tiếng cậu ấy mới 3 ngày mà tôi đã cảm thấy trống trải một cách khó nói. Hoặc có thể vì tôi đã quen với việc sống mà có Tun ở bên.

Nghĩ đến hiện thực này, thay vì vui mừng thì tôi lại cảm thấy lo sợ.

Dù thế nào rồi cũng sẽ có ngày Tun phải thay đổi. Nếu đến ngày đó phải chia xa thì tôi phải sống làm sao, làm gì tiếp theo, tôi không tài nào nghĩ nổi.

Lựa chọn duy nhất và tốt nhất đó là rời xa cậu ấy kể từ bây giờ để không phải cảm thấy lo sợ, không phải cảm thấy đau lòng với sự thay đổi của tương lai. Tuy nhiên tôi cứ chậm trễ thời gian, một phần là vì muốn dành thời gian nhiều nhất cùng cậu ấy rồi hăng rời đi.

Dù tâm trí để ở trang sách nhưng mỗi lần mơ màng thì ánh mắt tôi lại nhìn chăm chăm vào thời gian, trước đây chưa từng mong mỗi ngày cậu ấy quay lại như thế này.

Sau 1 tuần chịu đựng, cuối cùng ngày mà tôi chờ đợi cũng đã đến.

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ngõ Cụt

Sau khi máy bay hạ cánh, Tun bận rộn với việc lấy hành lý một lúc lâu.

Lúc chúng tôi sánh bước, tôi ngửi thấy mùi nước hoa nhẹ nhẹ phát ra từ người cậu ấy.

Điều đó khiến tôi bắt đầu đoán phỏng đoán có khi nào lý do Tun đi nước ngoài là để gặp ai đó hoặc để làm gì đó không.

Sắp xếp đồ đạc xong, cậu ấy ngả người dựa ra ghế sofa rồi nói với tôi một cách ngắn gọn.

"Em ngủ một lát đã nhé. Em thấy hơi mệt một chút."

Không biết có phải Tun nhìn ra tôi có chuyện muốn hỏi hay không mà những lời cậu ấy nói ra đều vô cùng trùng hợp.

Sau khi nghỉ ngơi khoảng 2, 3 tiếng, Tun nhồm dậy rồi ngồi thẳng trên ghế sofa, mắt nhắm nghiền.

Tôi cảm giác được dường như cậu ấy trông mệt mỏi một cách lạ thường. Trước đây cậu ấy chưa bao giờ ngủ giữa ban ngày như thế. Hành động ngày hôm nay có phần hơi kỳ lạ trong mắt tôi. " Em đi Châu Âu phải không?"

Bình thường nếu phải bay quãng đường xa, đặc biệt là bay nửa vòng Trái Đất từ đông sang tây sẽ khiến cơ thể không kịp điều chỉnh để thích ứng, dễ gây ra cảm giác mệt mỏi. Tôi từng rơi vào tình trạng đó nên cũng đoán được.

"Vâng." Tun trả lời tôi một cách ngắn gọn trước khi đứng dậy đi lấy nước uống. "Một tuần không gặp, anh Met thế nào rồi ạ?"

Khoan đã, người hỏi câu đó phải là tôi chứ.

"Cũng ổn..." Tôi đáp lại câu hỏi của cậu ấy, trong lòng thầm nghĩ một tuần qua tôi chỉ toàn quanh quẩn trong nhà thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ? "Đi nước ngoài cảm giác như thế nào?"

Trong một khắc tôi cảm nhận được Tun sững người lại. Dù chỉ là trong tích tắc nhưng tôi nghĩ chắc chắn mình không nhìn lầm.

"Cũng vui ạ." Tun mỉm cười với tôi trước khi đặt ly nước xuống bàn. "Em có rất nhiều chuyện muốn kể cho anh nghe. Và cũng có chuyện mà em muốn hỏi nữa."

Dù là Tun đang mỉm cười, song tôi lại có cảm giác rằng giọng nói đó rõ ràng là đang ẩn chứa sự bức dọc.

Bỗng nhiên Tun rút điện thoại ra, sau đó lướt tìm cái gì đó rồi chìa ra cho tôi xem. Tôi cúi đầu nhìn trước khi nhận ra đó là hình chụp của ai đó.

Tấm hình mà cậu ấy cho tôi xem là hình chụp một cô gái khoảng tầm 20 tuổi, tuổi tác có vẻ tương đương với Tun. Tóc cô gái ấy màu đen, mặt mũi xinh xắn đến mức thu hút ánh nhìn của người khác một cách kỳ lạ.

Cảm xúc ban đầu lúc nhìn tấm hình đó, "đẹp" là từ đầu tiên mà tôi nghĩ ra. Nhưng rồi suy nghĩ tiếp theo chính là cảm giác nghi hoặc với điều gì đó.

Tôi nhìn tấm hình đó rồi nhíu mày.

Không biết vì lý do gì tôi lại cảm giác vô cùng quen thuộc với khuôn mặt đó như thể đã từng nhìn thấy ở đâu đó trước đây.

Nhưng cũng hơi lạ một chút vì nếu cô ấy bằng tuổi Tun thật thì ắt hẳn cô ấy phải sinh vào khoảng thời gian mà tôi chết. Cho nên chắc chắn tôi không thể nào từng gặp cô ấy lúc còn sống được.

"Ai...?"

Chẳng biết phải làm gì, tôi đành ngược mặt lên hỏi cậu ấy. Tôi cảm thấy quen lắm nhưng ngặt nỗi tôi không tài nào nhớ ra là đã từng gặp ở đâu.

"Anh thật sự không nhớ ra sao?"

Tun hỏi như muốn thúc giục tôi nhớ lại người trong hình là ai. Tôi cúi đầu nhìn tấm ảnh đó một lần nữa nhưng tôi không nghĩ là mình đã từng gặp người này trước đây nên đành lắc đầu thay cho câu trả lời.

Sau khi phủ nhận, tôi liền lui về phía sau. Nhưng ngay khi 2 mắt tôi chạm phải mắt của đối phương, tôi lại bất động.

Vì trong ánh mắt đó chứa đầy sự bối rối, phiền nhiễu và rất nhiều xúc cảm khác đan xen khiến tôi không thể nào đoán ra được suy nghĩ của đối phương.

.....

.....

.....

Sau chuyện ngày hôm đó, tôi có cảm giác tâm trạng Tun có vẻ tốt lên thấy rõ, dù không nhiều lắm nhưng chắc chắn vẫn tốt hơn tuần trước khi đi. Đến mức tôi bắt đầu không dám chắc giấc mơ đêm đó có phải chỉ là chuyện tôi tự tưởng tượng nên không.

Ngoài việc tâm trạng tốt hơn, vẫn còn một chuyện đó là cậu ấy cũng đối xử tốt với tôi hơn nhiều.

Tôi còn tự hỏi Tun có ăn phải cái gì hay bị đem đi tẩy não hay không nhưng nghĩ lại thì không đúng lắm. Thế thì tức là gặp chuyện vui nên mới như thế này rồi.

Với suy nghĩ đó, tôi để sách trên bàn rồi mãi miệt đọc mãi cho đến khi Tun đặt ly nước xuống rồi ngồi cạnh tôi.

"Anh Met...Còn nhớ chuyện mà em nói sẽ đưa anh đi chơi không?"

Nghe xong câu nói của cậu ấy, tôi liền ngẩng mặt lên khỏi trang sách rồi gật đầu.

"Anh thích đi biển chơi không?"

Nghe cậu ấy nói đến đây tôi liền sững người một chút rồi hỏi lại. "Định đưa anh đi biển chơi hả?"

Lúc còn sống không mấy khi tôi được ra biển chơi. Tuy nhiên cũng không phải là chưa bao giờ đi, chỉ là nó vô cùng mơ hồ trong trí nhớ nên tôi chẳng nhớ nổi một kỉ niệm đẹp nào.

"Vâng. Vừa hay em có công việc ở phải qua đêm ở đó nên muốn rủ anh cùng đi." Tun nói trước khi cầm ly nước lên uống rồi mở TV. "Với lại em cũng không muốn để anh ở nhà một mình."

Tôi nhú này hỏi lại cậu ấy. "Tại sao chứ?"

"Sợ anh sẽ làm những việc kỳ quặc." Tun nói trước khi vội giải thích thêm như thể sợ tôi hiểu lầm ý. "Không phải là em không tin tưởng. Có thể hơi kỳ lạ nhưng nhiều khi em cứ cảm giác anh giống đứa con nít ấy, dù là anh lớn tuổi hơn em rất nhiều."

Nghe xong câu đó tôi liền cảm thấy cay đắng trong lòng một cách lạ lùng, định cãi lại cậu ấy rằng cái này chính là không tin tưởng chứ còn gì nữa. Nhưng rồi tôi lại chẳng thể nói thêm một câu nào, chỉ có thể lảng tránh chủ đề bằng cách nói sang chuyện khác.

"Rồi bao giờ định đi công việc ở đó?"

"Chắc là hết học kỳ I hoặc sau khi học xong ạ." Tun nói trước khi cầm điện thoại lên mở xem giống như là đang kiểm tra thời gian. "Nếu đi vào tháng 12, anh ok không?"

Tôi gật đầu đồng ý rồi hỏi tiếp. "Mà đó là công việc gì thế?"

Tun im lặng một lúc với câu hỏi của tôi trước khi đáp lời. "Đi chụp hình địa điểm và xem xét khách sạn ạ. Phải rồi, anh sinh tháng 12 đúng không?"

Ban đầu tôi hơi bất ngờ sao đối phương lại biết được mình sinh tháng nào, nhưng nghĩ thử thì tôi mới nhớ hồi lâu có lần tôi từng nói tháng sinh của mình cho Tun biết. Nhưng nó đã xảy ra lâu lắm rồi nên tôi không nghĩ rằng cậu ấy vẫn còn nhớ.

"Còn nhớ luôn à?" Tôi hỏi lại cậu ấy với sự nghi ngờ.

"Phải nhớ chứ." Tun mỉm cười với câu hỏi của tôi rồi đáp. "Nếu đó là chuyện của anh."

Tôi bật cười, cảm thấy ngại ngùng với câu nói của cậu ấy. "Sao lại nhớ?"

"Thì sinh nhật với tên của chúng ta tráo ngược nhau không phải sao ạ?" Tun nói trong lúc cầm ly nước đi cất. Câu nói của cậu ấy khiến tôi khó hiểu nhưng nhớ lại thì tên và tháng sinh của chúng tôi đúng là tráo ngược nhau thật. Có vẻ như sau này trí nhớ của tôi không còn tốt như trước nữa. "Nhắc mới nhớ, em vẫn nghĩ việc chúng ta gặp nhau có thể không phải do tình cờ cũng nên."

Tôi nhìn khuôn mặt của cậu ấy với sự khó hiểu nhưng không cắt ngang để đợi cậu ấy nói tiếp.

"Ngoài việc tên và tháng sinh của chúng ta tráo ngược nhau, không biết em đã nói chuyện này hay chưa...nhưng em từng kể cho anh nghe rằng em từng nhìn thấy linh hồn hồi còn nhỏ rồi đúng không? Kể từ khi bố đưa em đi làm lễ cúng gì đó thì em không còn nhìn thấy ma nữa."

"Lúc gặp anh lần đầu tiên, em còn bối rối có phải mình lại gặp linh hồn nữa rồi phải không..." Tun nói trước khi ngừng một lúc.

"...Nhưng không phải. Sau đó em không còn gặp linh hồn nào nữa, chỉ duy nhất có anh là em nhìn thấy. Dù em cũng chẳng biết là vì sao."

"Nhưng nó lại khiến em bắt đầu nghĩ đôi khi việc chúng ta gặp nhau có thể không phải là chuyện tình cờ. Đôi khi có thể em được chọn là người đến để giúp anh."

Nghe xong tôi phá ra cười với câu nói của cậu ấy. Thấy Tun bắt đầu nhú mày, tôi dần tràng cười xuống rồi vội vàng giải thích để cậu ấy khỏi hiểu lầm. "Cũng có thể. Nhưng nếu trước đây chúng ta chưa từng có dây mơ rễ má gì với nhau thì tại sao Tun phải là người được chọn để giúp anh?"

"Có thể em cũng có quan hệ với anh theo một cách nào đó. Hoặc không thì là bố mẹ em quen biết anh cũng nên vì bố mẹ em bằng tuổi với anh mà."

Tôi rùng mình với những giả thuyết mà Tun đưa ra. Không phải là không có khả năng, nhưng tôi chưa từng nghĩ Trái Đất lại tròn như thế.

Và một lý do khác nữa là tôi không tin chuyện trùng hợp hay phép màu lắm. Bởi lẽ nếu thật sự có phép màu thì tôi, người đã đợi chờ phép màu trong suốt 20 năm đã có thể thấy nó một lần rồi.

Với cả hồi còn sống, tôi gần như chẳng nói chuyện hay tiếp xúc với ai. Nếu liệt kê thử thì không biết có đến 10 cái tên hay không nữa.

Nhưng nếu nó thật sự là chuyện trùng hợp thì đây có lẽ là chuyện tốt, là chuyện tốt duy nhất tôi nhận được ngoài những chuyện xui xẻo trong suốt cuộc đời mình.

Tun thấy tôi có vẻ không quan tâm hay không tin tưởng lời nói của cậu ấy nên đành im lặng không nhắc thêm về chuyện này nữa.

.....

.....

.....

Sau khi trường đại học mở học kỳ mới, Tun gần như không có thời gian dành cho tôi nữa vì bận làm Thesis. Hoặ cho dù có thì cũng chỉ mấy tiếng đồng hồ vào ngày nghỉ.

Từ đợt biết tôi thích đọc sách, Tun mua thêm rất nhiều sách rồi còn mang cả sách trong phòng qua cho tôi đọc. Sách mà Tun đưa đa dạng các thể loại, nhưng phần lớn là sách văn học.

Tôi đọc rất nhiều sách. Bên cạnh đó còn đọc thêm sách công nghệ để trau dồi kiến thức về nhiều lĩnh vực. Đến bây giờ tôi vẫn nhin không nổi

mà nghĩ nếu tôi vẫn còn sống thì tốt rồi, đọc nhiều như vậy thế nào cũng trả lời được câu hỏi trong chương trình "Ai là triệu phú?"

Thời gian mấy tháng trôi qua, thoát cái đã cuối học kỳ I. Quan hệ giữa tôi và Tun vẫn dậm chân tại chỗ gần như không có tiến triển hay thụt lùi gì cả. Trước giờ cậu ấy thể hiện tình cảm với tôi thế nào thì vẫn thể hiện đúng như lần đầu cậu ấy đưa tôi đến đây không sai một ly.

Nếu nhìn theo hướng tích cực thì tôi cũng vui đấy khi Tun chưa bao giờ thay đổi.

Nhưng nếu nhìn theo hướng khác thì tôi nghĩ quan hệ giữa chúng tôi có lẽ chỉ dừng lại ở đây thôi, không cách nào bước tiếp được nữa.

Như thế ngõ cụt không thể nào tiến xa thêm nữa.

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chuyện Surprise

Có người từng nói khi con người ta hạnh phúc, thời gian sẽ trôi qua nhanh hơn. Tôi chưa bao giờ đồng tình với câu nói đó vì nghĩ thời gian làm sao có thể trôi nhanh hơn được trong khi mỗi ngày luôn có 24 tiếng.

Nhưng đến khi ở cùng cậu ấy tôi liền hoàn toàn đồng ý với câu nói đó.

Khoảng thời gian ở bên cậu ấy, cuộc đời của tôi tràn ngập sắc màu mà trước đây chưa từng có. Nó hạnh phúc đến nỗi tôi quên hết đi những cảm xúc tiêu cực. Đến lúc nhận ra thì trời đã bước sang tháng 12.

Tôi thậm chí gần như không để ý rằng giờ đã là cuối năm mãi cho đến khi Tun hỏi tôi có đặc biệt muốn đi chơi ở biển nào không.

Bình thường tôi là người đi đâu cũng được không đòi hỏi nhiều, là người mà chỉ cần đi cùng cậu ấy thì đi đâu cũng được. Nhưng lần này tôi lại nghĩ được nơi muốn đi.

"Anh muốn đi Hua Hin." Tôi nói trong vô thức, mắt vẫn dõi theo đồng hồ theo thói quen. Sau đó thì cái người đang bật máy tính là Tun cũng đồng ý với đề xuất của tôi.

Đọc sách được một lúc thì tôi mới phát hiện đã hơn 9 giờ rồi. Tôi đứng dậy định bụng đi ngủ thì giọng nói của cậu ấy vang lên cắt ngang hành động của tôi.

"Nếu đi ngay ngày mai thì có nhanh quá không ạ?"

"Ngày mai..." Tôi nhắc lại để chắc chắn rằng bản thân không nghe lầm. Có nhanh quá không vậy. Tôi còn chưa kịp chuẩn bị gì hết. "Có nhanh quá không? Anh vẫn chưa kịp chuẩn bị gì hết."

"Không đâu. Em đã xếp balô hết rồi. Chỉ đợi lúc nào rảnh là đi thôi." Tun nói còn tôi thì lặng im. Thấy tôi không phản đối gì nên cậu ấy nói tiếp. "Vậy em đặt chỗ rồi nhé."

Tôi nhìn người đang háo hức với với đi chơi, trái ngược hoàn toàn với tôi như trời với đất. Không biết tại sao Tun lại tràn đầy năng lượng muốn đi đây đi đó trong khi tôi chỉ nhàn nhã đọc sách ở nhà thôi mà năng lượng làm việc mỗi ngày đã gần như cạn kiệt.

Bởi vì tuổi già cũng không phải. Kể từ lúc bắt đầu nhớ được đến nay, tôi chỉ ở rịt trong phòng không đi đâu hết. Nếu không có chuyện quan trọng hoặc không phải ngày đi làm, tôi không bao giờ muốn bước ra khỏi phòng lấy nửa bước.

Sau khi đặt phòng xong xuôi, Tun đứng dậy khỏi bàn rồi tắt máy. Tôi cũng đứng dậy, định bụng sẽ trở về phòng của mình nhưng câu nói của đối phương khiến tôi dừng chân ngay lập tức.

"Anh Met mau đi ngủ đi. Ngày mai phải dậy sớm đó. Tuổi tác cao coi chừng dậy không nổi."

Tôi quay ngoắt lại nhìn cậu ấy. Thấy Tun cười một cách vui vẻ vì chọc được tôi khiến tôi lập tức thở phào.

"Cậu nhóc dễ thương của 10 năm trước đi đâu mất rồi..."

Tôi lăm băm, định bụng nói cho một mình mình nghe hơn là để đối phương nghe thấy nhưng hình như thánh giác của Tun rất tốt, đặc biệt là với

những trường hợp như thế này.

"Em như vậy từ lâu rồi, chỉ là anh không biết thôi."

Tôi im lặng không nói nên lời. Dù không biết lúc nhỏ Tun có giống lúc lớn không, song tôi thừa nhận hồi ấy tôi cho rằng cậu ấy dễ thương cũng vì cảm giác cưng chiều.

Tôi không muốn bàn luận hay tranh cãi với cậu ấy khiến cho hình tượng thuở xưa sụp đổ đâu.

"Em đùa thôi, anh đừng giận em nhé." Tun nói bằng tông giọng dịu dàng khi thấy tôi im lặng. Trong giọng nói đó ẩn chứa cảm giác hối lỗi khiến tôi không cầm lòng nổi.

Tôi nghĩ mình không phải là người dễ mềm lòng. Nhưng không biết vì sao cậu ấy là người duy nhất khiến tôi có thể yếu lòng mà nhường nhịn mọi lúc.

"Không sao. Anh không giận đâu." Tôi nói trước khi đi về phòng. "VẬY anh đi ngủ trước nhé."

Nhưng hơi ấm truyền đến từ đầu khiến tôi chỉ có thể đứng im bất động, ngỡ ngàng vì bị xoa đầu và vì không biết cậu ấy tiến tới gần tôi như thế này từ lúc nào.

Dù chỉ là trong giây phút ngắn ngủi nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự ấm áp truyền từ bàn tay ấy một cách rõ ràng.

"Anh ngủ ngon nhé."

Tun nói xong liền bước về phòng của mình. Tôi nhìn cậu ấy đi khuất rồi mới lên tiếng.

"Ngủ ngon."

.....

.....

.....

Buổi sáng của ngày hôm sau tôi thức dậy lúc khoảng 7 giờ sáng. Lúc ra khỏi phòng tôi đã thấy Tun chuẩn bị đồ đạc và nấu xong xuôi bữa sáng rồi.

Tôi ngồi vào bàn ăn, mắt nhìn món bánh mì ốp la được đặt ở chính giữa đĩa, bên cạnh là french fries (khoai tây chiên) một cách nghi hoặc. Sau đó tôi cầm bánh mì ốp la lên ăn thử.

Mùi thơm của bánh mì xộc vào mũi trước khi tôi kịp đưa vào miệng. Vị mặn của bơ và lòng đỏ trứng gà chưa chín tới quyện vào nhau hợp một cách khó tin. Không những vậy, bánh mì còn không bị mềm hay giòn nên không làm mất đi hương vị.

Ngon...

Món này chắc chắn không phải đồ ăn liền. Tôi từng thấy Tun mua tất cả các loại đồ ăn liền khác nhau đến mức thuộc nằm lòng gói nào là món nào. Nhưng không hề có món nào như thế này.

"Cũng biết nấu ăn cơ à...?"

"Biết ạ."

Tôi im lặng một lúc với câu trả lời của cậu ấy trước khi hỏi tiếp. "Vậy tại sao bình thường không nấu mà ăn...?"

"Nấu chỉ cho một mình mình ăn thì chẳng bỏ công với mất thời gian nữa. Hơn nữa buổi sáng em vội đi nên cũng không muốn làm."

"Chắc không đó...?" Tôi hỏi lại, hai hàng lông mày nhíu vào với nhau.

Tuy cảm thấy hơi lạ lùng với việc Tun biết nấu ăn nhưng cũng không thể trách cậu ấy không chịu nói được khi chính tôi là người xung phong nấu. Hơn thế, tôi cũng chưa bao giờ hỏi cậu ấy về chuyện này.

Nhưng điều tôi thắc mắc đó là nếu đã từng ăn qua món cơm chiên đường, ắt hẳn cậu ấy cũng đã biết rõ tài nghệ nấu nướng của tôi đến mức nào. Tun nên ngăn lại không cho tôi làm mới phải.

"Em muốn ăn đồ ăn chính tay anh nấu." Thấy tôi hỏi lại Tun mới chịu trả lời thật. "Em thích có người nấu cho mình ăn hơn là tự mình nấu."

Sau khi nghe câu nói đó, từ việc cảm thấy kỳ lạ, tôi lại đổi thành mắc cỡ đến mức không dám nhìn thẳng vào mắt người kia nên vội vàng cầm mặt ăn trong im lặng.

"Anh thật là, mỗi lần mắc cỡ là tai ửng đỏ cả lên."

Dù không nói thẳng ra nhưng cậu vẫn có thể trêu chọc tôi thêm một lần nữa. Càng bị chọc, tôi lại càng đỏ mặt tợn.

"Đủ rồi. Ăn sáng đi." Tôi quát, cố tình làm giọng như là đang bực bội để chấm dứt cuộc đối thoại này dù sự thật tôi mắc cỡ đến mức chẳng dám nhìn vào mắt cậu ấy nữa là.

Dường như nhận ra hôm nay mình trêu chọc tôi hơi quá, Tun thôi không đùa cợt nữa rồi gợi chuyện khác để nói trong bữa ăn. Dọn dẹp xong mọi thứ, cậu ấy vác đồ cất đằng sau xe rồi cho xe lăn bánh.

.....

.....

.....

Mở mắt một lần nữa thì tôi phát hiện bây giờ đã là 9 giờ 30.

Lạ là tôi không còn mơ những giấc mơ như thế nữa. Có thể vì tôi đã bắt đầu quen với những đụng chạm đến từ phía Tun đến mức cảm giác việc cậu ấy chạm vào tôi là chuyện bình thường.

Tôi dụi mắt trước khi điều chỉnh người ngồi thẳng dậy rồi hỏi cậu ấy bằng tông giọng vẫn còn ngái ngủ. "Sắp tới chưa?"

"Tới cũng được một lúc rồi ạ."

Nghe thấy vậy, từ việc đang buồn ngủ, mắt tôi liền mở to hết cỡ quan sát xung quanh. Vì trong hầm gửi xe không tối lắm nên tôi không để ý chúng tôi đang ở trong một tòa nhà.

Tôi quay ngoắt sang nhìn cậu ấy trước khi hỏi bằng giọng khó hiểu.

"Vậy tại sao không đánh thức anh dậy?"

"Em thấy anh buồn ngủ nên để cho anh ngủ luôn." Tun nói trước khi mở cửa xe rồi bước xuống. Thấy tôi vẫn ngồi yên, cậu ấy liền nhắc lại. "Mau xuống thôi ạ. Chúng ta còn đi kiếm gì đó ăn nữa."

Tôi bước xuống theo. Sau khi làm thủ tục check-in và cất đồ vào phòng xong xuôi, cậu ấy đưa tôi ra ngoài kiếm gì đó để ăn.

Tun lái xe đưa tôi đi ăn ở một quán trên đường trước khi cho xe đi tới những địa điểm thăm quan để chụp hình.

Tôi nhìn bao người đang cầm trên tay máy chụp hình trước khi thử chạm chân mình xuống cát.

Ban đầu khi mới đến biển, tôi nhịn không nổi mà lo lắng liệu mình có đứng được trên cát không nhưng hình như cơ thể tôi không bị lún xuống cát như dự tính.

Lạ ở chỗ chân tôi có thể cảm nhận được cát, song đến khi thử chạm vào hay dùng chân hất cát đi thì nó lại xuyên qua chân tôi.

Có lẽ là vì tôi chỉ có thể dịch chuyển và thay đổi vị trí của đồ vật lúc không có người nhìn thấy nên mới không thể chạm vào được.

Sau khi chụp hình bãi biển xong, cậu ấy đưa tôi đi chợ mua đồ rồi kiểm đại món gì ăn luôn ở đó. Lúc để ý lại tôi mới biết trời đã sập tối.

Ngày hôm nay trôi qua rất nhanh trong khi tôi còn chưa kịp làm gì cả. Thế nhưng tôi lại cảm giác mệt mỏi như bị rút hết sức lực.

Có thể từ sau khi chết, tôi gần như không cần dùng đến nhiều sức nữa. Đến khi phải đi bộ cả một ngày dài nên mới cảm thấy mệt.

"Anh chịu nổi không?" Tun hỏi khi thấy tôi vừa về đến chỗ nghỉ là lao nhanh đến cái giường. "Bình thường anh không thích ra ngoài đi chơi sao?"

Tôi im lặng không trả lời xem câu nói của cậu ấy là đúng hay sai. Song tôi nghĩ cậu ấy có thể đoán ra được đáp án cho câu hỏi của mình.

"Em cảm giác giống như mình đang bắt ép anh đi chơi vậy." Tun nói bằng tông giọng bình thản nhưng tôi lại cảm nhận được cảm giác có lỗi trong giọng nói đó.

Trái tim của tôi hoàn toàn mềm nhũn. Cảm giác vô cùng có lỗi dâng trào khiến tôi bức bối đến mức không thể im lặng được nữa nên nói ra một cách ngắn gọn.

"Anh từng nói là đi đâu cũng được mà." Tôi lên tiếng. Dù có không thích ra ngoài chơi như lời cậu ấy nói đi chăng nữa nhưng tôi vẫn lựa chọn nói ra điều mình luôn giữ trong lòng. "Chỉ cần được ở cùng Tun thì đi đâu anh cũng đi hết."

"Anh đang tỏ tình với em đấy à?"

Tun hỏi tôi bằng câu hỏi vượt quá tầm dự đoán của tôi. Trong giọng nói chất chứa tâm trạng vui vẻ hoàn toàn trái ngược với lúc này. Tôi ngừng lại suy nghĩ một lát rồi nói tiếp.

"Ừ nhỉ. Nếu Tun là linh hồn, mà lại là con gái, tuổi tác tương đương với anh, có lẽ anh sẽ xin làm bạn trai cũng nên."

Nói xong tôi liền quay sang quan sát gương mặt của người đang nằm trên chiếc giường đối diện với tôi. Tôi thấy tôi im lặng, không biết vì bất ngờ với câu trả lời của tôi hay đang câm nín vì tôi lặp lại lời của cậu ấy nữa.

"Anh lặp lại lời của em."

"Ừm." Tôi ừ hử trong cổ họng thay câu trả lời trước khi nhanh chóng quay lưng lại để cắt ngang câu chuyện. "Mau ngủ đi. Ngày mai phải dậy sớm để đi thác nước không phải sao?"

Cuối cùng tôi cũng được thấy Tun cứng họng một lần trong khi tôi lúc nào cũng nào cũng là người bị làm cho cứng họng. Chưa bao giờ tôi cảm giác vui như thế này.

"Ngủ ngon nhé." Nói xong Tun tắt đèn để căn phòng chìm vào bóng tối. "Giữ sức nhiều vào nhé ạ. Ngày mai em có rất nhiều chuyện surprise (bất ngờ) dành cho anh đấy."

Tôi thắc mắc đối phương sẽ có bất ngờ gì dành cho tôi nên hỏi lại với sự tò mò.

"Chuyện gì cơ?"

Cậu ấy không đáp lại, không biết vì đã ngủ rồi hay không muốn trả lời. Nghe thấy tiếng thở đều đều của cậu ấy, tôi liền thở dài rồi nhắm mắt.

Kệ đi. Dù sao sáng mai cũng biết thôi. Biết chậm hơn mấy tiếng cũng chẳng khác gì đâu.

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lời Thú Nhận

Sau khi thức dậy vào buổi sáng và chuẩn bị đồ đạc cá nhân xong xuôi, Tun đưa tôi ra ngoài thăm quan thác nước.

Cậu ấy nói với tôi là sẽ leo lên tận tầng cao nhất của thác nước. Đi được một lúc tôi bắt đầu hiểu ra ý tứ trong câu nói "giữ sức" của Tun tối qua.

Mới leo được mấy tầng mà tôi đã cảm giác xa xôi đến thế này, nếu phàm là lúc còn sống, có lẽ tôi đã leo không nổi rồi bỏ mạng ở tầng 2 rồi. Tuy vậy, tôi cũng chỉ leo được đến tầng 3 là đã bắt đầu mỏi chân nên xin nghỉ giải lao.

Tun không nói gì mà chỉ lẳng lặng ngồi kế bên. Tôi không chắc vì cậu ấy cũng thấy mệt hay vì muốn chiều lòng tôi.

Nhưng trong lúc tôi đang ngồi nhắm nhìn thác nước đó, Tun bật dậy rồi nhìn về con đường phía sau lưng với vẻ nghi hoặc. Tôi ngược mặt lên nhìn cậu ấy trước khi mở lời hỏi với sự thắc mắc. "Có chuyện gì không thể?"

"Em xin lỗi. Anh Met cứ ở lại đây đã nhé. Một lát nữa em sẽ quay lại." Tun nói với giọng hối hả rồi nhanh chóng rời đi ngay.

Tôi nhìn cậu ấy đi cho đến khi khuất khỏi tầm mắt trước khi ngồi im trên mỏm đá đợi. Dù cậu ấy không hề nói là cấm tôi không được đi lại,

song tôi cũng không dám đi lang thang. Lỡ đâu mà bất cẩn đi lạc một cái thì chết chắc. Hơn nữa tôi cũng chẳng có cách nào để liên lạc với cậu ấy.

Gần một tiếng sau Tun mới quay trở lại với tâm trạng vui vẻ thấy rõ. Tôi nhìn nét mặt tươi tỉnh của cậu ấy với một sự nghi ngờ trong lòng nên mở lời hỏi.

"Hồi này em đi đâu vậy?"

"Vừa hay em gặp được người quen ạ." Tun nói, miệng vẫn mỉm cười. "Chúng ta mau đi xuống rồi đi ăn trưa thôi có được không anh?"

Tôi càng ngày càng không hiểu thái độ của cậu ấy. Ban đầu Tun còn có vẻ như là háo hức muốn leo lên tầng 7 để ngắm cảnh vật từ trên cao xuống và chụp hình lưu lại. Vậy mà bây giờ cậu ấy lại rủ tôi đi xuống trong khi chúng tôi chỉ mới leo được tới tầng 3.

"Không leo lên tầng 7 nữa à?"

"Không cần nữa ạ. Em đã chụp xong hết hình rồi." Cậu ấy nói trước khi thu dọn đồ đạc bỏ vào trong balô. "Anh Met cũng không muốn đi nữa mà phải không? Nếu vậy chúng ta đi xuống kiếm gì đó ăn thì hơn."

Đúng là ban đầu tôi không muốn đi, nhưng điều tôi không hiểu đó là tại sao bỗng dưng Tun lại đổi kế hoạch một cái rụp như thế.

Tôi nhìn người đang đi xuống những bậc thang với cảm giác bối rối nhưng vẫn cố tự nhủ có lẽ vì cậu ấy mệt với việc đi đường, cộng thêm với thác nước này cũng chẳng có gì thú vị nên không muốn đi tiếp nữa.

Sau khi tự tìm cho mình một câu trả lời giải thích cho mỗi nghi ngờ của bản thân, tôi mới nhẹ lòng rồi nhanh chóng theo chân cậu ấy.

.....

.....

.....

Mua đồ ở chợ xong thì thời gian thoắt cái đã trôi đến tận chiều tối. Tun nói có chuyện bất ngờ muốn dành cho tôi nhưng đến khi tôi hỏi là chuyện gì thì cậu ấy nhất quyết không chịu hé răng nửa lời mà thay vào đó lại lái xe đưa tôi đến một nơi.

Sau khi bước xuống xe tôi liền nhận ra Tun đưa tôi đến bãi biển mà ngày đầu tiên chúng tôi đến. Vì trời đã bắt đầu về đêm nên xung quanh đây không còn ai nữa. Tôi nhìn sắc mặt của cậu ấy với một sự nghi hoặc, trong đầu vẽ ra vô số những khả năng xem nó có thể liên quan đến chuyện gì.

"Anh nhắm mắt lại một lát được không?"

Tôi đồng ý với đề nghị của cậu ấy rồi nhắm mắt lại. Sau đó tôi cảm nhận được hơi ấm truyền từ bàn tay của cậu ấy. Hình như Tun đang làm gì đó với cổ tay của tôi.

"Anh mở mắt đi."

Tôi mở mắt trước khi nhìn thấy chiếc đồng hồ mặt số xuất hiện trên cổ tay.

Chiếc đồng hồ mà cậu ấy cho tôi mặt ngoài được mạ bạc, còn mặt trong là màu đen. Tôi chưa từng mua đồng hồ nên không biết hiệu này đắt hiệu nào không. Nhưng nhìn bề ngoài của nó thì tôi nghĩ giá của nó cũng phải cao ngất ngưỡng.

"Nhân dịp gì thế?"

Tôi hỏi với một sự thắc mắc, không hiểu tại sao bỗng dưng cậu ấy lại tặng quà cho tôi như vậy.

"Thì nhân dịp sinh nhật anh đó."

"Hả?"

Tôi há hốc mồm trước khi cúi đầu nhìn ngày hiển thị trên đồng hồ. Hôm nay là ngày 14 tháng 12, quả thật là ngày sinh nhật của tôi như lời cậu ấy nói. Nhưng khi biết đó là sinh nhật của mình thì tôi lại càng không hiểu.

Tại sao Tun lại biết được sinh nhật của tôi chứ? Tôi nhớ rõ ràng là mình chưa bao giờ nói chuyện này với cậu ấy.

"Sao em biết anh sinh vào ngày hôm nay...?"

"Em đoán." Tun nói trước khi mỉm cười, còn tôi thì càng cảm thấy rối bời hơn trước.

Tháng 12 có tổng cộng 31 ngày, xác suất để cậu ấy tặng quà sinh nhật vào đúng ngày là 1/31. Nó là chuyện trùng hợp đến vậy sao?

"Có quá trùng hợp không vậy?"

"Bình thường em là người có giác quan chuẩn lắm."

Tôi nhìn cậu ấy với cảm giác không tin tưởng song cuối cùng tôi vẫn vờ như mình tin. Dù sao Tun cũng không thể nào biết được ngày sinh của tôi ngoài việc đoán đại rồi trùng hợp đúng mà thôi.

Bảo rằng cậu ấy tìm kiếm thông tin liên quan đến chuyện của tôi cũng không phải khi mà cậu ấy chẳng hề biết tí gì về tôi ngoài tên thường gọi và lý do tôi chết. Tên thật hay tôi là ai, đến từ đâu cậu ấy thậm chí còn chưa biết.

"Rồi tại sao lại mua đồng hồ cho anh...?"

"Em để ý một thời gian rồi là anh thích nhìn đồng hồ." Tun giải thích trước khi cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tay tôi. "Ban đầu ek cong nghĩ không biết anh có đeo được hay không. Anh đeo được thì em yên tâm rồi."

Thấy nét mặt nhẹ nhõm của cậu ấy tôi liền nở nụ cười theo. "Cảm ơn nhé."

"Không cần cảm ơn em đâu ạ. Vì anh cũng giúp em rất nhiều thứ mà."

Tôi không nói gì ngoài việc mỉm cười biết ơn. Tôi muốn nói cho cậu ấy nghe là vì từ tận đáy lòng tôi thật sự rất biết ơn, không phải chỉ là lời nói suông.

Từ khi sinh ra đến giờ, đây là món quà sinh nhật đầu tiên tôi nhận được từ người khác không phải là bố mẹ. Nhận được quà sinh nhật từ người khác khiến tôi cảm giác vui sướng một cách lạ thường.

Có lẽ vì cậu ấy là người đầu tiên trân trọng sinh nhật của tôi chẳng?

.....

.....

.....

Sáng sớm hôm sau sau khi sắp xếp đồ đạc và trả lại key card cho khách sạn xong, Tun đưa tôi đi ăn gì đó lót bụng buổi sáng rồi lái xe trở về.

Trong lúc ngồi trên xe, tôi cảm giác được hình như Tun có chuyện muốn nói nhưng lại chần chừ không chịu nói ra. Cuối cùng tôi nhin không nổi sự bức bối đó nữa liền mở miệng hỏi trước.

"Có chuyện gì không?"

"Chuyện là..." Tun nói đến đó liền im lặng. Cậu ấy thở dài rồi nói tiếp. "Em có chuyện muốn anh biết. Ban đầu em định không nói thì hơn. Nhưng dù sao đi nữa thì rồi sẽ có ngày em phải nói với anh thôi."

Tôi không trả lời gì ngoài việc nhìn sắc mặt của đối phương. Tôi linh cảm thấy điều không lành. Chuyện mà Tun luôn muốn nói với tôi nhưng lại chần chừ không chịu nói có thể là chuyện gì chứ.

Song một điều chắc chắn nó không phải chuyện tốt lành gì.

Và câu nói tiếp theo đó của cậu ấy như thể khẳng định rằng suy nghĩ của tôi là chính xác.

"Sau khi tốt nghiệp em định sẽ kết hôn."

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Gắn Bó

Tôi trợn tròn mắt sau những lời của cậu ấy trước khi cố gắng lấy lại tinh thần rồi hỏi lại một lần nữa một cách đằm tĩnh. "Là sự thật đúng không?"

"Em không nói dối anh đâu." Tun trả lời tôi, không dám nhìn vào mắt tôi như thể đang cảm thấy có lỗi. "Anh còn nhớ chuyện em cãi nhau với bố không? Bố muốn em kết hôn sau khi tốt nghiệp nhưng em phản đối vì cảm thấy như vậy quá nhanh."

Cậu ấy nói đến đây tôi liền cảm giác như lồng ngực bị thụi một cú thật mạnh, hơi thở trong phút chốc đều tan biến, trong tâm trí là vô vàn những sự việc kỳ lạ xảy ra dồn dập, chớp nhoáng đến mức khó tin. "Đừng nói là lúc em đi nước ngoài..."

Ban đầu tôi cứ nghĩ mùi nước hoa ngọt ngào như hương hoa ấy là từ người cậu ấy. Nhưng những gì Tun vừa nói khiến tôi bắt đầu hiểu ra và xâu chuỗi lại tất cả sự việc.

"Em đi America là để gặp cô ấy. Và em cũng hộ tống cô ấy về đây luôn."

Tôi hít vào một hơi, trong đầu suy nghĩ tới những sự việc kỳ lạ xảy ra ở thác nước đó trước khi cố gắng điều chỉnh để giọng nói không run rẩy.

"Tức là lý do em đi biển..."

"Em định chụp hình tham khảo địa điểm để tổ chức pre-wedding. Nhưng một phần em cố tình rủ anh Met đi cùng là vì em muốn tặng quà cho anh."

Không biết vì sao dù tôi đang rất đau lòng nhưng lại không thể nào bật khóc, cổ họng tắc nghẽn như thể bị ai đó bóp, đầu óc trống rỗng đến mức chỉ việc tập trung tâm trí để nói một câu thôi cũng rất khó khăn.

Tôi cố gắng nhìn thế giới theo hướng tích cực rằng có thể nào đây là một cuộc hôn nhân cưỡng cầu. Nhưng nếu đó thật sự là hôn nhân ép buộc, có lẽ Tun đã trốn tránh và cắt đứt liên lạc với bố từ lâu rồi.

Nghĩa là đó thật sự là ý muốn của cậu ấy...

Bầu không khí trong xe lập tức rơi vào tĩnh lặng. Hơi thở của tôi bắt đầu ngắt quãng, hai tay bầu chặt nhau hòng giải tỏa bớt đi sự bất ngờ và cố gắng tập trung tâm trí để nhanh chóng sắp xếp câu chữ trong đầu.

Lạ là tôi lấy lại bình tĩnh nhanh hơn mình nghĩ dù phải đối mặt với sự thật ập tới không báo trước như thế này.

Có thể vì tôi vốn là người điềm tĩnh nên khi gặp chuyện thế này tôi chỉ có thể tự nhủ trong đầu hết lần này đến lần khác rằng mình phải thật bình tĩnh.

"VẬY..." Tôi nặn ra từng chữ một cách khó khăn. "Nó liên quan đến anh như thế nào..."

"Nếu em kết hôn, em sẽ không thể đưa anh đến ở cùng." Tun nói với tôi bằng giọng nhỏ nhẹ. "Ban đầu em muốn đưa anh đi cùng luôn. Cho dù có kì quặc nhưng em không muốn bỏ anh lại."

Tôi đang suy nghĩ không biết mình nên đau lòng hay vui mừng vì cậu ấy nghĩ cho tôi như thế này.

Dù lời nói của cậu ấy có phũ phàng nhưng đó là sự thật. Nếu lỡ kết hôn thì việc cậu ấy đưa tôi đi cùng quả là một chuyện lạ đời. Cô dâu nào thì cũng không thể chấp nhận.

Tôi biết dù thế nào một ngày kia Tun cũng phải cưới vợ, nhưng trong thâm tâm vẫn tự lừa dối bản thân rằng tất cả sẽ vẫn như cũ và mối quan hệ này sẽ kéo dài mãi mãi.

Nhưng điều đó là không thể...khi mà 2 từ "mãi mãi" ngay từ đầu đã không tồn tại.

"VẬY...phải làm gì tiếp theo đây?" Tôi hỏi ngược lại cậu ấy, cố gắng bình tâm lại nhất có thể dù trong lòng như có lửa đốt, cổ họng như có cái gì đó mắc lại. Chỉ việc mở miệng nói thôi cũng khó khăn. "Tun một mình suy nghĩ trong suốt mấy ngày thế mà hôm nay lại nói ra với anh, tức là đã tìm được đáp án rồi phải không?"

"Em có câu trả lời rồi ạ. Nhưng em nghĩ nên để cho anh là người quyết định. Vì đây là chuyện của anh mà." Tun nói xong thì ngừng lại một lúc. Câu nói tiếp theo của cậu ấy càng khiến tôi sững sờ.

"Anh muốn ở lại đây hay muốn trở về ạ?"

Tôi không thể trả lời cậu ấy...

Không biết bao nhiêu lần, lý trí bảo tôi phải trở về, song tình cảm lại bảo tôi phải ở lại đây.

Nếu tôi trở về đồng nghĩa với việc tôi phải chịu đựng cuộc sống vô định như 10 năm về trước. Song có lẽ tôi không cách nào sống cuộc đời như vậy được nữa.

Nhưng nếu lựa chọn ở lại đây thì cũng đồng nghĩa với việc tôi phải chứng kiến cảnh cậu ấy kết hôn với một ai khác mà tôi không hề biết.

Lần này tôi cảm giác mình như đang đứng ở giữa cây cầu sắp đứt, chọn đi đường nào cũng nguy hiểm không khác gì nhau.

Tôi không suy nghĩ được gì nên không thể có được câu trả lời ngay lập tức. Dường như ngay cả cậu ấy cũng ngần ngại nên hồi thúc hay hỏi lại.

"...Anh có tình cảm gì với em không?"

Bỗng nhiên Tun lại hỏi một chuyện không liên quan. Không biết có phải vì cậu ấy nhìn ra được tâm tình của tôi không nên mới hỏi như vậy. Nhưng tôi né tránh ánh mắt của cậu ấy rồi nhìn ra ngoài xe.

"Ý em là tình cảm theo kiểu nào?"

"Tình cảm theo kiểu đồng điệu tâm hồn ấy ạ."

Tôi muốn bật cười với câu nói của cậu ấy.

Trong lòng tôi muốn hét lên rằng "Có chứ! Thậm chí anh còn gắn bó với Tun nhiều đến mức không rút lui được nữa rồi.", song đó cũng chỉ tồn tại trong suy nghĩ mà thôi. Nhìn mặt cậu ấy tôi còn chẳng dám nữa là.

Tun thông minh nhưng cũng tàn nhẫn với tôi lắm.

Tun khiến tôi cảm giác muốn gắn bó đến mức không dám rời xa. Đến khi thấy đủ rồi thì lại nói rằng sẽ kết hôn. Sau đó thì bắt tôi chọn xem nên đi con đường nào.

Để cho tôi tự do ư? Làm như tôi có quyền lựa chọn hay chỉ đạo mọi thứ trong khi cậu ấy biết rõ tôi sẽ chọn cái gì.

Cuối cùng tôi cũng bị cuốn theo con đường theo ý của cậu ấy mà thôi.

"Ở cùng nhau mấy tháng trời, nếu bảo không thì là nói dối." Tôi cố gắng trả lời một cách chung chung nhất dù thật ra tôi muốn kéo cổ áo cậu ấy lại rồi hét vào mặt cậu ấy tất cả suy nghĩ trong tôi.

Nhưng nói ra rồi thì sẽ thay đổi được gì chứ.

Trả lời như vậy không khác nào tự giết mình. Cậu ấy sắp kết hôn rồi, không màng hậu quả mà nói ra như thế chỉ tổ khiến cả 2 bên khó xử.

Tôi bực bội với chính mình bị khủng điên thế nào mà lại không dám nói ra.

Nếu được tôi muốn có đủ dũng cảm để nói ra những lời giữ chân cậu ấy, bày tỏ cảm xúc thật sự trong lòng. Thế nhưng tôi lại sợ nếu nói ra Tun sẽ nhìn tôi như thế nào. Nếu nói ra liệu cậu ấy xử sự như thế tôi chưa từng tồn tại hay không.

Nỗi sợ hãi là thứ cản trở khiến tôi chỉ có thể im lặng.

"Anh Met..."

Tun gọi tên tôi bằng tông giọng dịu dàng, không biết vì cảm thấy có lỗi hay vì chính cậu ấy cũng có tình cảm với tôi.

"Anh buồn ngủ rồi. Anh ngủ đây."

Tôi cắt ngang cậu ấy trước khi nhắm mắt lại. Cảm giác khó chịu và đau nhói trong lồng ngực khiến tôi chẳng thể suy nghĩ nên đành hi vọng nếu như nhắm mắt và có thể quên hết đi những chuyện vừa xảy ra được thì hay biết mấy.

Nhưng kỳ lạ là tôi không tài nào nhắm mắt được trong khi bình thường tôi toàn ngủ trên xe suốt. Thế nên tôi chỉ đành khép hờ mắt rồi lắng tai nghe tiếng mưa rơi.

Cùng lúc đó, nước mắt thi nhau chảy xuống từ khoé mi, mãi cho đến khi 2 bên má tôi ướt đẫm.

.....

.....

.....

Về đến nhà đã là giữa trưa, tôi xin phép vào phòng nghỉ ngơi với lý do ngu ngốc đó là mệt trong người nên muốn đi nghỉ. Nhưng có lẽ Tun cũng nhìn ra được tôi muốn tránh mặt nên không nói gì thêm.

Lúc ở trước mặt cậu ấy tôi không dám khóc hay biểu hiện bất cứ gì ra, song vừa bước vào phòng ngủ một cái tôi liền cảm giác muốn chết thật sự.

Sau đó tôi cứ khóc mãi không thôi.

Tôi không nhớ đã bao lâu rồi mình không khóc được khóc như thế này.

Không phải là tôi chưa từng khóc hay chưa từng thất vọng, có chăng là cảm giác hụt hẫng và sâu não đến mức chẳng biết làm gì ngoài việc bật khóc.

Ngày hôm đó tôi gần như chẳng còn sức lực hay cảm giác muốn làm gì cả. Tôi nhốt mình trong phòng gần cả ngày cho đến khi cảm thấy khá hơn. Tối đó lúc ra khỏi phòng tôi nhìn thấy đồ ăn đặt trên bàn được bọc lại bởi một lớp màng bọc thực phẩm.

Tôi bước tới ngồi xuống ghế rồi bắt đầu ăn, trong đầu lúc nào cũng nghĩ tới nếu lỡ ngày mai chạm mặt cậu ấy thì tôi nên xử sự thế nào mới phải.

Cảm giác lo sợ, bức bối chợt trào dâng khiến tôi không thể suy nghĩ gì.

Nhưng ngày tiếp theo thái độ của Tun đối với tôi vẫn như cũ. Cậu ấy từng cư xử với tôi thế nào thì vẫn cư xử với tôi như vậy. Như thế những chuyện ngày hôm qua đều chưa bao giờ xảy ra.

Thật sự thì tôi nên vui mừng mới phải. Nhưng tôi lại cảm giác khó chịu và buồn bực đến nỗi không biết làm gì.

Hành động của cậu ấy mà tôi từng nghĩ là ấm áp giờ lại trở thành sự khách sáo và miễn cưỡng khiến tôi càng cảm thấy khổ sở mỗi khi nghĩ đến việc thật ra cậu ấy không hề có tình cảm gì với tôi ngay từ đầu.

Tôi cố gắng cư xử như bình thường nhất có thể nhưng không được. Mỗi lần nói chuyện, thay vì nhìn vào mắt nhau thì bây giờ tôi lại chọn nhìn chỗ khác để phân tán sự chú ý. Sau 3 tháng tôi mới bắt đầu học cách chấp nhận những việc đã xảy ra và nhìn thẳng mặt cậu ấy.

Tôi cười đùa trở lại với cậu ấy như cũ, làm như thế trước đây chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhìn từ bên ngoài thì có lẽ quan hệ giữa chúng tôi đã hoàn toàn trở về như trước.

Song có những cảm xúc không thể nào trở lại như cũ được nữa rồi.

.....

.....

.....

Một ngày nọ Tun mở lời rủ tôi ra ngoài cùng.

Tôi đồng ý ra ngoài theo lời đề nghị. Thế nhưng ngay khi đến nơi tôi liền hiểu ra cậu ấy có việc gì. Tôi nhin không nổi mà thở dài.

Biết vậy không đi còn hơn.

Tôi nhìn tiệm áo vest trước khi theo chân cậu ấy bước vào. Nếu tôi đoán không lầm thì có lẽ Tun đến thử đồ cưới nhưng lại không dám mở miệng hỏi để kiểm chứng suy nghĩ đó. Tôi cũng chẳng muốn đụng chạm đến chuyện kết hôn của cậu ấy làm chi để thêm đau lòng.

Vì trước đó cửa tiệm còn một cái hẹn nữa nên nhân viên dẫn tôi và Tun vào trong phòng chờ ngồi đợi trước khi gấp rút chạy ra ngoài.

Khi phòng chỉ còn lại 2 người, tôi mới lên tiếng.

"Người con gái mà Tun sắp kết hôn là ai vậy?"

Tôi chưa từng hỏi Tun về chuyện của người mà cậu ấy sắp kết hôn cùng không hẳn vì không có cơ hội mà còn vì cả 2 chúng tôi luôn tránh nhắc đến vấn đề này.

Mãi cho đến khi chủ đề này được khơi lại một lần nữa là lúc cậu ấy đi thử đồ đây.

"Là một cô gái thông minh." Tun dừng lại suy nghĩ một lát rồi nói tiếp. Có vẻ câu trả lời của cậu ấy hơi lệch trọng tâm với câu hỏi của tôi. "Cô ấy là con gái của chủ công ty nhập khẩu đồ điện tử ạ."

Tôi hơi nhíu mày nhưng cũng không hỏi gì thêm vì dù có hỏi thì tôi cũng chẳng biết. "Vậy hôm nay sao lại rủ anh tới đây? Có mục đích gì?"

"Em muốn anh chọn giúp em." Tun nói trước khi cầm cuốn sách hình đồ vest bên cạnh lên xem. "Anh thấy bộ nào đẹp?"

Tôi ngẩng mặt lên nhìn cậu ấy với cảm giác lạ lẫm, không biết nên cảm thấy cay đắng hay muốn khóc nữa.

Chắc không có ai điên khùng đến mức đi chọn đồ cưới cho người mình thích để người ta cưới một người khác như tôi nữa đâu.

"Tự chọn đi. Lớn rồi, tự quyết định được mà." Tôi nói nhưng mắt vẫn không rời khỏi cuốn album hình. "Mấy tháng nữa là cưới vợ rồi không phải sao? Tun không còn là cậu nhóc như hồi anh gặp lần đầu tiên nữa đâu nhé."

Tôi nói với cậu ấy nhưng cũng giống như tự nhắc nhở chính mình.

"Nhưng em muốn anh là người chọn."

Tun nhắc lại câu nói ban nãy trước khi nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi sững lại một lát vì bị nhìn chăm chăm đến mức đành phải cụp mắt xuống nhìn hình trong sách.

"Bộ màu đen đơn giản này thế nào?"

"VẬY em lấy cái này." Tun nói trước khi đóng sách lại rồi lôi điện thoại ra bấm như thể không thèm quan tâm nữa. Nếu mấy tháng trước tôi không nói chuyện với cậu ấy về vấn đề kết hôn thì có lẽ tôi còn tưởng Tun đang đi thử đồ cho người khác chứ không phải mình.

Tôi nhìn cậu ấy với một sự khó hiểu trong một lúc rồi hỏi.

"Có âm mưu gì không vậy? Sao anh phải là người chọn?"

Bình thường tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy miễn cưỡng tôi như thế này. Cho nên ban nãy khi bị cậu ấy thúc ép tôi liền nảy sinh mỗi nghi ngờ kỳ lạ.

"Thì vì anh hiểu em nhất." Tun ngừng chơi điện thoại rồi quay sang nhìn tôi khi bị hỏi. "Nếu cần ai giúp chọn cái gì đó, em sẽ để anh là người

giúp."

Nghe xong câu trả lời đó tôi không hỏi gì thêm nữa. Dù tôi muốn đáp lại rằng "vậy còn chuyện kết hôn thì sao?" nhưng sức nhớ ra rằng mình chẳng có tư cách để được lựa chọn đến mức đó. Mặt khác, cậu ấy cũng chưa bao giờ hỏi ý kiến tôi trong chuyện quyết định về vấn đề này.

Nghĩ đến đây tôi bắt đầu muốn biết xem rốt cuộc chúng tôi đang ở tình trạng quan hệ nào.

Hoặc có lẽ ngay từ đầu mối quan hệ này đã không thể nào gọi tên.

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lời thỉnh cầu

Thời gian đó tôi không còn cảm thấy đau đớn nữa mãi cho đến tháng 5 thì nỗi đau lại một lần nữa xuất hiện.

Tun nói với tôi sẽ kết hôn vào giữa tháng 6. Tôi tự nhủ với bản thân rằng còn những 1 tháng nữa để chuẩn bị tinh thần nhưng thời gian lại trôi qua nhanh hơn tôi nghĩ.

Đến lúc nhận ra thì chỉ còn lại 1 tuần nữa là cậu ấy sẽ kết hôn. Tôi nhốt mình trong phòng suốt mấy ngày trời để dành thời gian suy nghĩ nên làm gì tiếp theo giữa việc ra đi hay ở lại.

Nhưng tôi không thể tìm ra câu trả lời cho mình.

4 ngày vừa qua tôi không bước chân ra khỏi phòng lấy nửa bước. Cho dù Tun có gõ cửa gọi hay nói gì tôi cũng chưa từng lên tiếng cho phép cậu ấy vào. Thấy tôi không có động tĩnh hay hồi đáp gì, Tun cũng bỏ cuộc và rời đi.

Hành động đó cứ tiếp diễn như vậy trong 3 ngày.

Nhưng đến ngày thứ 4, Tun xông cửa bước vào mà không thềm gõ cửa, dường như không còn chịu đựng tình trạng chiến tranh lạnh trong suốt mấy ngày qua thêm được nữa.

Tôi bất ngờ với hành động của cậu ấy. Một mặt muốn quay sang nhìn xem Tun đang có biểu cảm như thế nào nhưng chỉ mới chạm mắt được một lúc tôi đã vội quay lưng đi vì không muốn cậu ấy nhìn thấy sắc mặt tôi lúc này.

Tun bước tới ngồi xuống giường kế bên tôi rồi nói bằng giọng mềm mỏng. "Anh, em nghĩ anh và em có chuyện cần phải nói rõ với nhau."

"Nói chuyện gì cơ...?"

"Anh phải quay mặt lại đã."

Tôi bất động, không làm theo yêu cầu của cậu ấy.

"Anh Met." Tun gọi thêm lần nữa nhưng tôi vẫn bất động, xem lời cậu ấy như gió thoảng qua tai.

Nhưng câu nói tiếp theo lại khiến tôi giật mình đến nỗi không tài nào sắp xếp nổi suy nghĩ.

"Anh Wongsakorn."

Tôi vô thức xoay người nhìn đối phương theo quán tính. Một phần vì tôi đang bất ngờ đến nỗi quên mất sắc mặt của mình lúc này ra sao. Nhân cơ hội Tun đẩy tôi nằm ra giường.

Tôi không quan tâm hay bất ngờ vì bị cậu ấy đè giữa ra.

Mà tôi đang ngỡ sỡ là làm thế nào Tun biết được tên thật của tôi.

Bảo rằng là tên viết trên mộ cũng không phải vì bình thường tên trên mộ đều được đặt mới thành tên tiếng Trung và trên mộ của tôi cũng không viết tên tiếng Thái.

Tôi nhìn mặt cậu ấy trước khi hỏi với sự khó hiểu.

"Làm sao em biết được tên thật của anh?"

"Cuối cùng anh cũng chịu nói chuyện với em." Tun không trả lời câu hỏi của tôi. Nói xong cậu ấy liền ngồi dậy đoàng hoàng trên giường. "Anh Met nghĩ mình nói dối có giỏi không?"

Tôi còn chưa kịp đáp gì thì cậu ấy đã nói tiếp.

"Anh Met không học luật nên không biết. Trường hợp của anh là trường hợp đặc biệt." Tun nói trước khi ngừng lại một lát.

"Bình thường luật pháp có ghi rằng nếu nhìn thấy người khác gặp nguy hiểm mà không cứu giúp thì cũng xem có tội. Nhưng trường hợp của anh Met lại xuất phát từ bệnh đau tim nên nếu người nhìn thấy anh Met không phải bác sĩ hay y tá thì chỉ cần họ khai rằng mình không biết CPR (hô hấp nhân tạo) thì có thể được phán là vô tội."

Càng nghe xong tôi lại càng rối rắm, đang nghĩ xem tại sao cậu ấy phải nói với tôi làm gì.

"VẬY..."

"Tức là không thể buộc tội người đó được. Và anh Met cũng không thể đầu thai cho đến khi nào hết số. Anh hiểu ý em không?"

Tôi gật đầu tỏ ý hiểu. Dù tôi đã thôi nghĩ đến chuyện đó thật đấy nhưng khi Tun nhắc đến chuyện này một lần nữa khiến tôi nhớ lại mình đã từng nói dối những gì.

Có lần tôi từng nói dối cậu ấy là không có họ hàng để Tun từ bỏ ý định giúp tôi tìm người hãm hại, như thế tôi sẽ không phải đi đầu thai và được tiếp tục ở bên cậu ấy.

Nhưng tại sao...đang yên đang lành Tun lại nhắc đến chuyện này?

"Anh Met không muốn trả thù hay sao?" Tun hỏi tôi bằng giọng ra vẻ không tin nổi khi thấy tôi chỉ gật gù mà chẳng biểu lộ sự vui mừng hay tức giận gì cả.

Tôi ấy hả, không muốn trả thù đâu.

Tôi không phải là người tốt bụng hay dễ dàng tha thứ như vậy. Hơn nữa nếu không phải vì cảm thấy mắc nợ thì tôi đã không thành ra thế này.

Nhưng cho dù người ta có ra tay cứu giúp thì tôi cũng không qua khỏi mà lìa trần thôi. Hoặc nếu may mắn hơn một chút, tình cờ có bác sĩ ở gần đó thì biết đâu tôi đã còn sống.

Tôi chỉ bực một chuyện là người ta bỏ mặt cho tôi chết mà thôi.

"Nghe Tun kể thì dù người ta có gọi người đến cứu thì chắc cũng không kịp không phải sao?"

"Vậy anh Met không nghĩ nếu may mắn có bác sĩ đến cứu kịp thì sao?"

"Anh không nghĩ mình may mắn hoặc có phép màu như vậy đâu."

Dù có vẻ là câu nói mang hàm ý hơi tiêu cực một chút song tôi cũng chỉ nói sự thật.

Cuộc đời tôi xui xẻo từ khi mới mở mắt ra nhìn thế giới này, thế nên tôi chẳng bao giờ mơ mộng phù phiếm hay phép màu gì cả.

"Nếu vậy thì em sẽ là người mang đến may mắn cho anh."

Tôi suyt nữa thì bật cười với câu nói của cậu ấy ban nãy. Tôi muốn biết cậu ấy sẽ mang lại cho tôi may mắn bằng cách nào khi mà thời gian qua tôi chỉ toàn đau đầu vì chuyện của cậu ấy.

"Nhưng anh Met phải tập nói đi, không phải cứ im lặng chịu đựng một mình." Tun nói trong lúc nhìn thẳng vào mắt tôi như thể muốn nhìn thấu tâm can.

"Em giỏi nhất cũng chỉ có thể biết anh Met nói dối gì nhưng em không thể biết anh đang cảm thấy thế nào đâu nếu anh không nói."

Lạ là lần này tôi không còn né tránh ánh mắt của cậu ấy như mọi khi mà lắng tai nghe từng câu từng chữ.

"Như lúc này khi em nhìn thấy anh khóc. Thời gian qua em không muốn can thiệp vì em tôn trọng quyết định của anh cho dù có chuyện gì xảy ra."

Nghe xong câu đó, hình ảnh Tun xông cửa bước vào mà chẳng thềm gõ cửa lại len lỏi vào trong đầu ngay lập tức. Tôi liền hỏi lại.

"Vậy tại sao hôm nay lại can thiệp?"

"Em không chịu đựng nổi nữa. Vừa lòng anh chưa?" Dù Tun nói ra bằng tông giọng bình thản nhưng tôi lại cảm nhận được giọng nói đó ẩn giấu sự bức bối. "Em không phải người có sức chịu đựng cao như vậy đâu. Nhiều nhất cũng chỉ được mấy ngày thôi. Nên em mới khen anh kiềm nén được cảm xúc lâu ời là lâu."

Tôi suy xét kỹ từng lời mà cậu ấy nói. Sau đó tôi bắt đầu do dự có nên nói hết suy nghĩ của mình ra hay không.

Nhưng chỉ 2 ngày nữa là cậu ấy kết hôn rồi, tôi nên nói ra sao? Nếu nói ra thì có khiến cậu ấy khó xử không?

Càng nghĩ nhiều tôi lại càng đau đầu. Thật sự thì chỉ còn 2 ngày nữa là cậu ấy kết hôn song tôi vẫn không cách nào chấp nhận được trong suy nghĩ. Hơn nữa càng nghĩ nhiều, ngực và khoé mắt tôi lại càng nóng phùng lên.

"Tun bảo anh nghĩ gì thì cứ nói ra phải không...?"

Tôi chầm chậm hỏi lại câu nói của cậu ấy để có thời gian chuẩn bị tinh thần và góp nhặt lòng dũng cảm.

Giờ phút ấy tôi cảm giác như cổ họng tắc nghẽn như có gì đó mắc lại.

Thấy đối phương gật đầu tôi liền lấy hết can đảm rồi mở miệng nói.

"Đừng kết hôn được không...?"

Đó xem như là điều duy nhất tôi cầu xin cậu ấy.

Và đó cũng là lời thỉnh cầu ích kỷ nhất.

Sau khi nói xong câu đó, nước mắt lập tức chảy xuống trên hàng mi.

Dù tôi đã cố gắng không khóc, cố gắng không nhắc đến chuyện này nhưng tôi không thể chịu đựng thêm được nữa.

Ban đầu tôi định sẽ không nói gì cả để mọi chuyện kết thúc.

Nhưng bây giờ không nói thì có lẽ cả đời này tôi sẽ day dứt vì không chịu nói ra.

Câu nói ấy như một mồi lửa. Sau đó cho dù tôi có cố gắng ngừng khóc đến mấy thì nước mắt vẫn thi nhau chảy không ngừng.

Cuối cùng tôi cũng mặc kệ những nỗ lực vô ích rồi oà khóc cho thoải mái.

Tun ôm tôi vào lòng thật chặt. Thay vì ngừng khóc thì nước mắt lại càng chảy không ngừng. Nơi khoé mắt và trong lồng ngực nóng phừng phực như có lửa đốt. Đến khi tôi khóc cho thoải mái và chỉ còn tiếng thút thít, Tun mới chầm rãi nói với tôi.

"Em không kết hôn đâu."

Tôi nghĩ cậu ấy chỉ nói để an ủi tôi thôi nên không nói gì. Sau đó tiếng nước nở nhỏ dần rồi tôi chìm vào giấc ngủ cùng với sự mệt mỏi.

.....

.....

.....

Ngày hôm sau Tun rủ tôi ngồi xe đi chơi. Sớm ra cậu ấy vẫn đối xử với tôi như bình thường, đến nỗi tôi bắt đầu không dám chắc có thật là ngày mai cậu ấy kết hôn hay không vì bộ dạng của đối phương chẳng có vẻ gì là quan tâm.

Giống như chẳng vui mừng hay buồn bã, cũng chẳng có nổi một tia háo hức

Trong suốt thời gian ngồi trên xe cùng nhau, bộ dạng của Tun có vẻ như đang mãi suy nghĩ gì đó mà chẳng hề nhìn con đường trước mặt đến nỗi tôi liền sợ không biết mình có chết lần nữa hay không nên đành tìm chuyện để nói.

"Ngày mai em kết hôn rồi phải không...?" Tôi hỏi lại cậu ấy, mắt nhìn ngày tháng trong đồng hồ một cách không tin tưởng lắm.

Chắc chắn là tôi không nhớ nhầm ngày. Nhưng tôi khó hiểu với thái độ hờ hững của cậu ấy.

"À vâng. Đúng rồi nhì."

Tun trả lời tôi bằng tông giọng vô cùng bình thản, đến mức tôi bắt đầu nghi ngờ cậu ấy có đang nghe tôi nói hay không.

"Hồi nãy em có nghe anh nói không đó?"

"Có nghe ạ."

Chắc chắn là không nghe rồi...Chắc tôi chết.

"Hồi nãy anh nói gì?"

Tun ngừng suy nghĩ lại một lát trước khi nói tiếp.

"Ngày mai em muốn anh tham dự lễ kết hôn."

Tôi đang chăm chú nghe cậu ấy nói thì đột nhiên cứng họng. Câu nói ấy vượt quá dự tính của tôi, đến mức tôi phải hỏi lại lần nữa để chắc mình không nghe nhầm.

"Em nói đùa phải không?"

"Không ạ. Ngay từ đầu em đã muốn anh tham dự rồi."

Tun đáp lại lời tôi bằng giọng vô cùng điềm tĩnh đến mức tôi đó chắc chắn không phải chuyện đùa.

"Tại sao...?"

"Hôm qua em đã nói sẽ mang lại may mắn cho anh rồi mà phải không?"

Cậu ấy nhắc tới câu mình đã từng nói, sau đó tôi liền gật đầu xác nhận.

"Nếu anh Met còn tin em, ngày mai em sẽ làm cho anh tin phép màu là có thật."

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ngừng Thời Gian

Mãi một lúc sau tôi vẫn không hiểu phép màu của cậu ấy có nghĩa là gì.

Tôi chỉ nghĩ được một câu duy nhất đó là Tun sẽ không kết hôn. Nhưng lúc đó tôi chỉ nói vì muốn bày tỏ suy nghĩ trong lòng và tình cảm của mình mà thôi.

Nghĩa là phép màu mà cậu ấy ám chỉ đến việc huỷ bỏ lễ kết hôn lần này.

Song đến tận ngày kết hôn tôi vẫn thấy Tun bận rộn với việc đi đến lễ kết hôn, bản thân tôi đã thôi vọng tưởng từ lâu nên cũng không có cảm xúc gì đặc biệt dù trong lòng có hơi nhói đau một chút.

Ban đầu tôi định không đi nhưng vì cậu nói ngày hôm qua của Tun có phần vướng mắc trong lòng nên tôi đành chấp nhận vì muốn biết Tun định làm gì.

Tun đến khách sạn 2 tiếng trước giờ cử hành hôn lễ để chuẩn bị. Chuẩn bị xong hết đồ đạc cậu ấy ngồi đợi trong phòng chờ.

Sau khi những người khác ra khỏi phòng chỉ còn lại tôi và cậu ấy, căn phòng lập tức rơi vào bầu không khí tĩnh lặng. Một lát sau Tun mới quay sang nhìn về phía tôi đang ngồi trên giường.

"Anh Met nhắm mắt lại đi."

Tôi nhắm mắt vì muốn biết đối phương sẽ làm gì. Cùng lúc đó tôi nghe thấy tiếng bước chân của cậu ấy tiến lại gần trước khi cảm nhận được tấm đệm lún xuống.

Nhận ra một lần nữa thì hơi ấm ấy đã bao trọn tôi bằng một cái ôm.

Tôi biết rõ chỉ mấy tiếng nữa thôi là Tun sẽ kết hôn song tôi vẫn buông thả bản thân để cậu ấy ôm chặt vào lòng đến mức cơ thể lạnh lẽo của tôi cũng ấm áp theo.

"Anh Met có sợ không nếu em phải kết hôn...?" Cậu ấy thì thầm vào tai tôi, tay xoa xoa mặt đồng hồ của tôi một cách dịu dàng.

Tôi im lặng không trả lời.

Không phải tôi không muốn trả lời mà là vì tôi lưỡng lự nên trả lời như thế nào. Qua những chuyện xảy ra ngày hôm trước, có lẽ cậu ấy cũng đoán ra tôi có tình cảm ra sao với mình.

Cho nên tôi nghĩ ngay từ đầu cậu ấy đã không cần đáp án cho câu hỏi này rồi.

"Thật ra em muốn thấy anh giải bày tình cảm của mình hoặc dùng cảm làm theo ý mình hơn thế này cơ." Tun nói với tông giọng bình thản song tôi lại cảm nhận được hơi thở trầm thấp kể bên tai một chân thực đến mức tôi bắt đầu e sợ, đang nghĩ mình có nên mở mắt hay không. "Nhưng anh nói được câu không muốn em kết hôn là em cũng đã hài lòng rồi."

Nói xong Tun liền buông người ra. Tôi mở mắt rồi chậm rãi hít thở. Đang định hỏi cậu ấy câu nói đó có ý nghĩa gì thì tiếng gõ cửa đã vang lên trước cắt ngang.

"Tun, ra được rồi đó. Cô dâu đang chờ."

Giọng nói đó chắc chắn là của bố Tun không sai. Dù nó có phần hơi khàn hơn một chút nhưng tôi vẫn nhớ rõ. Tun đứng dậy ra mở cửa. Tôi ngả người nhìn ra theo.

Trước cửa có bố của Tun đang đứng, kế bên là cô dâu. Nhưng ngay khi nhìn thấy gương mặt của cô dâu tôi liền bất động.

Cô dâu là cùng một người với người trong tấm hình Tun từng cho tôi xem.

Tôi đang nghĩ mình đã từng nhìn thấy mặt cô dâu ở đâu nhưng hoàn toàn nhớ không ra. Dù có cố lục tung trong trí nhớ thì cũng không tìm thấy gì.

Thấy Tun và cô dâu sánh bước cùng nhau đi xuống, tôi cũng theo sau họ. Nhưng khi vừa đến chỗ tổ chức tiệc, nhìn thấy mặt họ hàng nhà gái tôi liền bắt đầu hiểu ra mọi chuyện.

Tôi bị cậu ấy lừa, hơn nữa còn hết lòng tin tưởng.

Thật ra ngay từ đầu cậu ấy đã cố tình ép tôi phải nói ra tình cảm của mình cho cậu ấy biết.

Tôi nín thở khi nhìn thấy gương mặt thân quen, mắt nhìn người đàn ông đang ngồi trên xe lăn rồi tiến tới gần hơn để nhìn cho rõ.

Dù thời gian đã trôi qua rất lâu gần 20 năm trời, đến mức vẻ bề ngoài đều thay đổi, song chắc chắn tôi vẫn nhớ rõ họ là ai.

Vì họ chính là những người họ hàng tôi quen mặt ngay từ khi còn nhỏ.

Đến lúc này thì tôi bắt đầu hiểu Tun định làm gì rồi, bao gồm cả phép màu đó nữa. Tuy vậy tôi vẫn không muốn đoán nó sẽ xảy ra như mình nghĩ

hay không.

Giây phút khó xử qua đi, tôi bước tới chỗ Tun rồi hỏi bằng giọng thờ thề.

"Người ngồi trên xe lăn là chú của anh đúng không?"

Tôi hỏi lại một lần nữa để chắc chắn. Thấy cậu ấy chỉ hơi cúi đầu thay vì gật xuống, tôi thật chỉ muốn xông đến tát thẳng mặt.

Ban đầu tôi còn bất ngờ, cứ nghĩ Tun sẽ kết hôn với cháu của tôi nhưng hình như không phải vì hôm trước cậu ấy còn nói sẽ trả thù thay tôi, tức là ngay từ đầu Tun không hề có ý định kết hôn.

Mà cậu ấy cố tình dùng cuộc hôn nhân này làm phương tiện trả thù thì đúng hơn.

Thật ra tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi cậu ấy. Ví dụ như là cậu ấy đang định làm chuyện khùng điên gì, cậu ấy đưa tôi đến làm gì trong khi hôm trước Tun còn nói trường hợp của tôi không thể bắt tội người làm được.

Nhưng Tun đang bận chụp hình, hơn nữa có vẻ cũng không thích hợp để nói chuyện lúc này nên tôi gần như không có cơ hội để chạy ra nói chuyện với cậu ấy nữa cho đến khi buổi lễ đến giờ bắt đầu.

Hôn lễ có rất đông khách khứa. Tôi không rõ chú của mình đã làm cách nào khiến cho công ty của tôi có danh tiếng và thịnh vượng đến mức có mặt cả phóng viên báo đài. Thế có nghĩa là ngoài việc ông ấy có đầu óc, bỏ mặc tôi chết mà không gọi người đến cứu để thừa hưởng công ty một cách hợp pháp, ông ấy còn có thể điều hành rất tốt công ty.

Giờ phút trước khi buổi lễ bắt đầu, Tun bước lên trên sân khấu rồi xin micro từ người chủ trì hôn lễ.

"Cho phép tôi nói vài lời được không ạ?"

Tôi nín thở.

Giây phút Tun nhận lấy micro, cậu ấy quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi.

"Như mọi người đã biết cô dâu của tôi vô cùng xinh đẹp." Tun nói, miệng vẫn mỉm cười. Nói xong cậu ấy liền kêu gọi tiếng vỗ tay và hò reo. "Không những xinh đẹp mà cô ấy còn vô cùng thông minh."

"Nhưng đáng tiếc..."

Lúc Tun đang nói, trong một khắc đột nhiên tôi cảm giác như Trái Đất ngừng quay. Tôi nhìn những người phóng viên ở buổi tiệc, nhìn số lượng khách khứa ở bên dưới trước khi nhận ra Tun định làm gì thì tất cả đã quá trễ.

"Cô ấy không biết giữ mình, không biết giữ gìn phẩm hạnh của bản thân, lừa tôi kết hôn. Tôi như nói thế có đúng không?"

Ngay khi Tun vừa nói câu đó xong, bầu không khí của buổi tiệc lập tức chìm vào im lặng trước khi đám phóng viên đồng loạt đứng dậy chen lấn nhau để đặt câu hỏi.

"Nghĩa là thế nào ạ!?"

"Cô dâu đã làm gì sai! Cô ấy đã lừa thế nào ạ!?"

Ngoài đám phóng viên đang xô đẩy nhau dưới sân khấu, tôi còn nhìn thấy bố của cô dâu và chú của tôi vô cùng tức giận. Mặt của bố cô dâu nhăn nhúm lại vì cơn giận dữ. Mặt cô dâu thì xanh lét nhưng cũng không gào khóc gì cả dù bị vạch mặt như thế.

"Việc này là sao đây!!" Bố của cô dâu đi tới chỗ Tun rồi giật micro từ tay đám phóng viên. "Đừng có mà đặt điều nếu không muốn tôi kiện cậu vì tội vu khống!"

"Ông thử hỏi con gái mình đi xem cô ta đã làm gì ở thác nước đó." Tun nói bằng tông giọng bình thản, miệng vẫn nở nụ cười trước khi lấy ra một tờ giấy. "Để cho rõ ràng, tôi sẽ đưa hình và địa chỉ liên lạc cho các người luôn. Muốn gọi tôi hầu toà ngày nào thì cứ nói, nhưng nếu được thì hãy là thứ 6 nhé vì những ngày khác tôi không rảnh."

Bố của cô dâu giật tờ giấy từ tay Tun với sự tức giận. Nhưng khi ông ta nhìn thấy tấm hình kẹp trên tờ giấy thì mặt liền biến sắc.

Tun nói xong liền trả micro lại cho người chủ trì rồi men theo lối sau của sân khấu đi xuống một cách lạnh lùng. Giây phút ấy đám phóng viên thi nhau rống rần chạy về phía cô dâu.

Tôi vội vàng chạy theo, mắt liếc nhìn tờ giấy mà Tun đưa cho bố cô dâu.

Tôi kịp nhìn thấy trên tờ giấy đó là hình cô dâu đang hôn một người đàn ông khác, trên tấm hình đó còn có ghi ngày mà cậu ấy bỏ tôi ngồi chờ gần một tiếng đồng hồ ở thác nước rồi biến mất không một lời báo trước.

Lúc đó tôi thật sự không suy nghĩ nổi gì. Tất cả diễn ra quá đột ngột đến mức tôi bối rối và không kịp chuẩn bị mình. Lúc nhận ra thì tôi đã chạy theo cậu ấy đến khi chỉ còn lại 2 đứa.

"Cậu làm cái gì thế!"

Đây là lần đầu tiên tôi gọi Tun bằng "cậu", một phần vì bất ngờ nên tôi không kịp để ý đến cách xưng hô mà gọi cậu ấy như vậy.

Tun bước chân chậm hơn khi thấy tôi chạy theo. Sau đó cậu ấy nhấn lift (thang máy) đi lên phòng chờ.

"Anh Met giận thay gia đình mình sao ạ?"

"Không phải như vậy...!"

Tôi không lo lắng hay tức giận thay gia đình mình vì tôi nghĩ dù thế nào họ cũng có thể ứng phó được. Nhưng ứng phó bằng cách nào thì tôi cũng không biết.

Điều tôi lo lắng là về Tun kia.

Nếu Tun còn tỉnh táo và đủ bình tĩnh, cậu ấy sẽ biết rõ rằng nói như vậy chắc chắn sẽ bị kiện tội vu khống. Hơn nữa càng nói trước mặt báo chí thì cơ hội bị đẩy vào tù càng cao.

Có lần Tun từng nói với tôi cậu ấy muốn làm thẩm phán, song nếu từng đi tù thì Tun sẽ không thể dự thi làm thẩm phán nữa.

Tôi thừa nhận trong thâm tâm tôi rất vui vì trả thù được nhưng mặt khác tôi không hề muốn vì tôi mà cậu ấy vứt bỏ tương lai như thế này.

Dù sao tôi cũng chết rồi, có trả thù cho tôi thì cũng không có ích gì. Ngoài ra, vụ án của tôi không thể khởi tố và người giúp tôi trả thù sẽ là người lãnh đủ.

"Anh sợ em vào tù sao?" Thấy tôi im lặng vì không biết bắt đầu nói từ đâu trước tiên. Tun mở lời như thế đọc được tâm tư của tôi. "Không cần lo đâu ạ. Tội vu khống lần đầu nặng lắm cũng chỉ bị phạt thôi, không đến mức phải vào tù."

Nghe câu này xong tôi liền không biết nói gì nữa.

"Với cả không thể nào kiện em tội vu khống được khi mà em chỉ nói bóng gió như vậy. Em nói trước mặt phóng viên chẳng qua là để họ tự bối móc xem cô ta làm những gì thôi." Tun nhún vai nói với vẻ không hài lòng. "Ban đầu em còn định huỷ hôn trong im lặng nhưng nghĩ lại thì vị hôn thê của em lại lén lút hôn hít với một người đàn ông khác ở thác nước, hơn nữa chú của cô ta cũng thuộc loại cứng đầu, không biết có chịu huỷ bỏ hôn ước hay không nữa."

Tiếng thang máy vang lên báo hiệu đã đến số tầng cần đến, Tun bước ra rồi dừng lại trước cửa phòng chờ, tay cầm key card quẹt vào để mở cửa đi vào bên trong trước khi cắm thẻ từ ở cửa phòng rồi đóng cửa lại.

"Dù sao việc cũng đã rồi nên em nghĩ làm như vậy một lần cho xong luôn, hơn nữa còn trả thù được cho anh. Ngày mai cổ phiếu của công ty đó sẽ giảm lắm đây."

Nghe cậu ấy nói xong tôi ngừng lại suy nghĩ một chút rồi nói bằng giọng thờ thệ.

"Tun máu lạnh hơn anh nghĩ."

"Em cũng nghĩ như vậy." Tun đồng ý với nhận xét của tôi một cách dễ dàng như thể chẳng có cảm xúc gì sau khi gây nên sự rối ren ở buổi lễ.

Đến lúc này thì tôi bắt đầu nhận ra làm sao hồi trước tôi có thể nhầm đối phương là người lịch sự, ôn nhu được có chứ.

Nhưng như đã nói, tôi lỡ thích cậu ấy mất rồi và cũng không nghĩ sẽ ngừng thích cậu ấy chỉ vì tính cách của cậu ấy không giống với tưởng tượng của tôi.

Nhưng tôi không thể nào ngừng nghĩ về chuyện ở thác nước. Tôi không biết đó chỉ là sự trùng hợp thay do Tun sắp đặt từ đầu.

Còn chuyện gia đình thì tôi nghĩ đó chỉ là chuyện trùng hợp thôi dù tôi không nghĩ Trái Đất lại tròn như vậy. Nếu không trước khi đi nước ngoài trông cậu ấy đã không muộn phiền như thế.

"Vậy anh hỏi một chút được không?"

"Vâng?"

"Nếu người mà Tun kết hôn không phải người thân của anh thì Tun sẽ làm gì?"

"Thì chạy trốn ạ." Tun trả lời tôi một cách nhanh chóng, dường như chẳng cần suy nghĩ. "Chạy trốn rồi sau đó đưa anh Met đi, chỉ 2 người chúng ta ở với nhau thôi, có được không ạ?"

Tôi không trả lời câu hỏi của cậu ấy mà hỏi tiếp. "Vậy chuyện cô dâu lén lút ngoại tình với người đàn ông khác làm sao em biết được?"

"Tình cờ thôi ạ."

Tôi nhìn cậu ấy bằng con mắt không tin tưởng lắm. Kể từ khi chuyển đến ở cùng Tun, tôi không còn tin vào 2 chữ "tình cờ" nữa. Dường như tất cả mọi việc liên quan đến cậu ấy đều là chuyện tình cờ. "Vậy nếu cô dâu thật sự muốn kết hôn với Tun thì sao?"

"Anh Met làm ơn đừng giả dụ hay nghĩ nhiều nữa đi." Tun cắt ngang lời tôi trước khi tiến tới gần trong một khắc. "Dù anh có muốn hay không muốn em kết hôn thì em vẫn chọn không kết hôn. Bởi vì em muốn ở cùng anh. Như vậy đủ rõ ràng chưa?"

Bị dắt mũi quá nhiều khiến tôi bắt đầu không biết làm gì. Càng nghe cậu ấy nói tôi càng không dám chạm mắt. "Tun nói muốn ở cùng anh là với tư cách gì?"

"Với tư cách người yêu ạ."

Tôi còn nghĩ mình có mơ hay không.

Nhưng nếu là mơ thì tôi không bao giờ muốn mở mắt nữa.

"Nhưng lúc đó Tun bảo nếu anh là con gái, là người và cùng tuổi thì mới thích mà."

"À, cái đó..." Tun làm bộ dạng suy nghĩ trong một lúc. "Lúc đó em nói nếu anh như vậy thì em sẽ thích ngay lập tức luôn. Bởi vì anh Met quá khác biệt với em nên em cần thời gian để suy nghĩ."

Nghe đến đây tôi liền hiểu ra vấn đề. Có lần Tun từng hỏi tôi nếu thích một thứ vô cùng khác biệt với bản thân mình thì có kỳ lạ hay không. Lúc đó tôi không dám chắc ý của Tun là gì nên chỉ trả lời chung chung.

Ai mà biết được cậu ấy nói đến tôi chứ.

"VẬY..."

"Sau khi suy nghĩ rất nhiều, em nghĩ hay là kệ đi. Dù sao cuộc đời này em cũng chỉ sống có một lần. Nếu cứ ở đó mà suy nghĩ thì có khi em chết trước anh cũng nên."

Tôi không biết câu mà Tun nói có phải cố tình chọc ngoáy tôi hay không nhưng tôi cảm thấy đau như bị chửi thẳng mặt vậy.

"Nhưng em cũng sai vì đã thúc ép bắt anh Met phải nói ra tình cảm." Tun vội nói tiếp khi thấy tôi im lặng như thể sợ tôi cắt ngang lời. "Em làm rất nhiều việc vì anh nhưng anh chưa bao giờ thể hiện ra mình cảm thấy như thế nào. Lúc anh lựa chọn đi hay ở, em còn sợ lỡ đâu anh chọn ra đi thì em nên làm gì tiếp theo đây."

"Thấy anh không trả lời gì cả em thật sự rất vui vì nó đã thay cho câu trả lời rằng anh cũng muốn ở cùng em, chỉ là không dám nói ra."

Tôi nghe lời thú nhận đó xong liền cảm thấy tệ hại ngay lập tức.

Đúng là như cậu ấy nói, tôi chẳng bao giờ dám thể hiện ra rằng mình cảm thấy như thế nào.

Một phần vì nghĩ mình quá khác biệt với cậu ấy. Tôi chết rồi, tuổi tác lại ngang với bố người ta. Chưa kể còn là người cùng giới tính. Nhìn thế nào cũng không có khả năng cậu ấy quay sang thích lại tôi.

Mặt khác, tôi sợ mình sẽ phải thất vọng hết lần này đến lần khác như tôi đã từng trong gần 20 năm qua nên tôi chẳng dám nói, chẳng dám làm.

Sự im lặng bao trùm một lúc trước khi tôi lấy hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cậu ấy.

"Tun thích anh với tư cách người yêu đúng không?" Tôi hỏi lại để tăng thêm sự chắc chắn cho mình. Thấy cậu ấy gật đầu tôi liền nhắm mắt lại, nhồm người tới thơm vào má cậu ấy rồi nhanh chóng thu người về.

Tôi nhìn thẳng vào mắt cậu ấy rồi mỉm cười thật tươi.

"Vậy từ giờ anh sẽ bắt đầu nói ra cảm giác của mình cho em nghe nhé."

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tin Tưởng

Sau hôm đó, Tun lái xe đưa tôi về nhà rồi mấy ngày liền gần như lúc nào cũng có điện thoại gọi đến tìm.

Tôi không hỏi ai gọi đến vì có thể đoán được. Thế nào cũng không tránh khỏi chuyện xảy ra hôm đám cưới. Nhưng qua vài ngày sau thì không còn tiếng điện thoại gọi đến tìm nữa, chưa kể tâm trạng của cậu ấy trông có vẻ cũng thư thái hơn.

"Hôm trước em nói chuyện với ai thế?"

Tôi hỏi vu vơ nhưng trong bụng cũng đoán ra được là ai.

Người trong họ hàng của tôi không thể nào bình tĩnh nhanh đến mức gọi đến nói chuyện, vậy cho nên tôi đoán người đó là bố của Tun.

Thế nên lý do tôi hỏi câu hỏi này không phải vì muốn biết Tun nói chuyện với ai mà là muốn mở lời để bắt đầu hỏi xem ngày hôm đó cậu ấy và bố đã nói những gì với nhau.

"Bố em ạ." Tun trả lời tôi với chất giọng êm tai như thể cậu ấy đã nhận ra chuyện tôi muốn hỏi nên nói tiếp. "Bố gọi hỏi là tại sao hôm đó em lại làm như vậy. Nhưng sau khi nghe giải thích xong bố không nói gì rồi cúp máy luôn."

Tôi nhú mày với câu nói của cậu ấy, nghĩ xem Tun giải thích thế nào với bố. Chắc là sẽ không nói làm như vậy để trả thù cho con ma mà mình nhìn thấy chứ. "Vậy em giải thích thế nào?"

"Thì là chuyện nó có hơi dài..." Nói đến đây Tun ngừng lại rồi im lặng một lát. "Em nói với bố là thật ra ngay từ đầu cô dâu đã không có ý định kết hôn với em. Kiểu như là cô ấy bị bắt ép đó ạ."

"Rồi?" Tôi hỏi tiếp khi nhớ lại chuyện đám cưới vào ngày hôm ấy.

Thật sự thì tôi cảm giác Tun có phần không đúng khi khiến cho cô dâu phải bẽ mặt. Dù tôi chẳng yêu thương gì họ hàng của mình, song tôi nghĩ việc trả thù người không có tội như vậy là sai trái.

Cho nên nghĩ kỹ lại thì tôi nghĩ chuyện tấm ảnh chụp ở thác nước hoàn toàn không phải là tình cờ. Hơn nữa cậu ấy còn biến mất gần cả tiếng đồng hồ chỉ để đi chụp hình. Tôi nghĩ nó có hơi kỳ quặc.

Tun lặng thinh một lúc trước khi thở dài, dạng vẻ của cậu ấy trông có vẻ chán chường khi phải kể lại hay giải thích chuyện đã xảy ra. "Lần đầu tiên gặp mặt, cô ấy chính là người đã nói với em trước là không muốn kết hôn."

"Rồi sao nữa...?"

"Cô ấy bị chú của anh ép kết hôn."

"Tại sao chứ?"

Tôi hỏi vì nghĩ chuyện này có phần hơi kỳ lạ. Thật ra nếu cả 2 người đều không muốn kết hôn thì tôi đoán chú của tôi cũng không thể bắt ép được như vậy.

"Lúc em đi nước ngoài, ông ta đổ cho em phát sinh chuyện gì đó với cháu gái của ông ta rồi bắt ép em. Bố cô dâu có đứng ra giải thích hiểu lầm nhưng chú của anh không nghe. Ông ta khăng khăng cháu gái mình bao che cho em."

Chả trách ngày hôm đó cậu ấy lại nói chú của tôi cứng đầu bảo thủ.

Tôi im lặng ngồi nghe, không thể hiện ra sự đồng tình hay biểu hiện gì lạ lùng vì nghĩ đó là chuyện không khó để có thể đoán.

Bình thường chú của tôi vốn là người như vậy. Càng là chuyện liên quan đến lợi ích thì ông càng không màng đến bất cứ thứ gì khác.

"Vậy có thật sự phát sinh chuyện đó không?"

Tun bật cười, không biết vì câu hỏi ban nãy hay vì vẻ mặt của tôi nữa. "Anh nghĩ sao?"

Ok, lập tức cho qua chủ đề này. "Vậy...?"

"Sau đó ông ta bắt em phải đi biển cùng cô dâu để giả vờ như pre-wedding. Em và cô dâu tìm một ngày để cùng đi, giả vờ như là đi cùng nhau nhưng thực chất là đường ai nấy đi."

Nghe đến đây tôi bắt đầu hiểu ra tất cả mọi chuyện. Vậy tức là chuyện tấ ảnh ở thác nước không phải do tình cờ đúng như tôi nghĩ.

"Nếu vậy tại sao phải chụp hình cảnh?"

"Thì để làm bằng chứng là có đi chứ sao ạ. Còn hình chụp pre(-wedding) thì tụi em bảo là đang ở chỗ nhiếp ảnh gia."

Tôi ngừng lại suy nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp.

"Thế bố em hay người khác không nghi ngờ là tại sao lại không chụp hình với cô dâu à?"

"Cái đó thì em bảo cố tình muốn tạo surprise (bất ngờ) trong hôm đám cưới."

Tôi suýt nữa thì bật cười với câu nói đó nhưng vẫn cố kiềm lại rồi hỏi tiếp.

"Vậy còn lúc ở thác nước?"

"Ban đầu em chỉ ra đó chào hỏi thôi." Tun nói trước khi ngừng lại một lát. "Cô ấy mới nhờ em chụp hình cho. Chụp tới chụp lui em chợt nghĩ ra cách này rồi nói cho cô ấy nghe."

Tôi còn suy nghĩ tại sao chỉ chụp có mấy tấm ảnh mà biến mất gần cả tiếng đồng hồ, hóa ra là ngoài chụp hình ra 2 người đó còn nói chuyện với nhau.

"Thế cô dâu nói sao?"

"Dĩ nhiên là không đồng ý rồi ạ. Ai mà chấp nhận mình bị bẽ mặt chứ?" Tun phì cười trước khi ngồi xuống kế bên tôi. "Nhưng nếu em là người mang tiếng thì dù cho cuộc hôn nhân này có không thành thì cô ấy vẫn sẽ phải kết hôn với một người khác vì lợi ích thôi. Nói qua nói lại một hồi cô ấy chính là người tự nguyện."

"Cô dâu đó dũng cảm thật."

Tôi phát biểu suy nghĩ của mình một cách thẳng thắn. Liệu có người nào chấp nhận mình mang tiếng hay chịu bẽ mặt để kết hôn với một người.

Nhớ lại nét mặt tái xanh của cô ấy hôm đám cưới, tôi nghĩ có lẽ đối phương đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng sâu trong lòng vẫn tồn tại cảm giác

sợ hãi.

Tiếc là tôi chết mất rồi, nếu không chắc chắn tôi sẽ cố hết sức giúp để cô ấy không phải kết hôn.

"Và chỉ với một tấm ảnh như vậy mà đòi hủy hôn, chắc chắn chú của anh sẽ không đời nào chịu nên em cố tình lợi dụng báo chí để ép chú của anh phải chấp nhận cho cô ấy kết hôn với người mà cô ấy thích." Tun nói xong liền ngừng lại một lúc. "Còn chuyện trả thù thì trong quá trình nói chuyện với cô ấy em mới nghĩ ra. Tóm lại cả 2 bên đều có lợi nên đồng ý bắt tay với nhau."

"Nhưng người ta sẽ bàn tán chuyện của cô dâu nhiều hơn." Tôi nói sau khi nghe xong. Dù biết cả 2 đều có lợi nhưng cuối cùng tôi cảm giác bên phía cô dâu sẽ chịu nhiều thiệt thòi hơn.

"Tính tò mò của con người còn nhiều hơn ạ." Tun đáp lời bằng tông giọng êm tai. "Khi nào họ bối mớ chuyện của cô dâu chán rồi thì họ sẽ quay sang bối mớ chuyện khác thôi."

Lúc đó tôi vẫn chưa hiểu hàm ý của câu nói đó nhưng cũng chỉ gật đầu cho có lệ rồi im lặng để suy nghĩ và sắp xếp lại toàn bộ câu chuyện.

Thật ra tôi chưa bao giờ nghĩ mọi chuyện sẽ thành ra thế này, bao gồm cả việc chưa bao giờ nghĩ Trái Đất lại tròn như vậy. Nhưng tất cả hóa ra lại là sự thật. Có vẻ như sự tình cờ có nhiều hơn tôi vẫn nghĩ.

Nếu cuộc đời của tôi cũng có được sự tình cờ như vậy thì tốt rồi.

Cuộc đời của tôi trôi qua chỉ toàn sự xui xẻo, từ khi sinh ra đã phải khổ khổ và thất vọng. Gần 30 năm trôi qua sự xui xẻo vẫn còn đó.

Nó chưa bao giờ tươi sáng hơn, chưa bao giờ có mặt 2 chữ "tình cờ" và cũng chưa bao giờ xuất hiện sự may mắn.

Cho nên tôi chưa bao giờ tin vào cái gọi là tình cờ hay phép màu là có thật. Vì vậy cuộc đời của tôi trôi qua không khác gì biển cát rộng mênh mông nhưng lại nhìn không thấy điểm kết thúc, cũng chẳng có nỗi niềm hi vọng.

Nhưng Tun lại là người kéo tôi ra khỏi biển cát không có điểm kết thúc đó. Cậu ấy đã tiếp thêm nước để tôi duy trì sự sống, bao gồm cả việc khiến cho cuộc sống của tôi có ý hơn, điều mà trước đây chưa bao giờ có.

Đến khi nhận ra thì tôi đã lỡ yêu cậu ấy không vãn hồi được nữa rồi.

Nhân cơ hội lúc tôi đang im lặng suy nghĩ, Tun nhích lại gần đến nỗi tôi suýt nữa thì không phát hiện đối phương đã ngồi sát bên tôi từ lúc nào. Nhận thức một lần nữa chính là lúc Tun cắt ngang mạch suy nghĩ.

"Anh Met bảo sẽ nói ra cảm xúc của mình cho em nghe." Tun nói trong lúc đưa mặt lại gần hơn. "Anh nói yêu em đi mà. Em muốn nghe."

Tôi thôi không suy nghĩ tất cả mọi chuyện nữa trước khi quay mặt sang nhìn đối phương.

Lạ là lúc đó tôi mạnh miệng tuyên bố song đến khi phải nói lời yêu đương tôi lại không dám phát ngôn một cách bốc đồng như vậy nữa.

Có lẽ vì tôi vốn không phải người hay nói những chuyện liên quan đến tâm trạng, cảm xúc hay nhu cầu của bản thân. Đến khi phải nói ra những liên quan đến tình cảm tôi liền cảm thấy tụt rè.

Trong một khắc bầu không khí chùng xuống. Tôi nhìn ngó xung quanh vì không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ấy. Tun không hối thúc hay cắt ngang gì như thể đang nhẫn nại chờ đợi.

Tôi nín thở trước khi cất tiếng.

"Khoan nói bây giờ được không?"

"Không nói bây giờ thì nói lúc nào? Anh nói thời gian đi để em ghi chú lại."

Tôi không nói nên lời khi nghe câu nói đó.

"Sao ạ?" Tun mỉm cười trong khi vẫn tiếp tục nhích lại gần hơn đến mức tôi phải ngả người về phía sau vì bắt đầu không còn đường để trốn tránh.

Đến khi nhận ra thì cơ thể tôi gần như đã dính chặt vào ghế sofa.

Tôi vội nghĩ thầm trong đầu nên làm thế nào để thoát khỏi tình cảnh trước mắt đây. Thế nhưng lại chẳng thể suy nghĩ được gì ngoài việc quay mặt đi né tránh. Nhưng nếu vậy sẽ tạo cơ hội để cậu ấy bắt được người tôi.

Nhưng khi Tun đưa mặt tới gần đến mức tôi có thể cảm nhận được hơi thở, tôi vội cất lời ngăn lại ngay lập tức.

Dù tôi biết rõ đối phương không thể nào chạm vào tôi miễn là tôi không nhắm mắt hay xoay người đi né tránh, nhưng vì bình thường chưa có ai xâm phạm vào không gian riêng tư như vậy nên khiến cho lúc ấy tôi không kịp nghĩ ra hiện thực này.

"Đu...đủ rồi!" Tôi vội vàng ngăn lại khi khuôn mặt của cậu ấy đưa lại gần đến mức chỉ cách nhau mấy đốt tay rồi nói một cách nhanh chóng vì sợ mình sẽ lỡ miệng nói ra điều gì đó kỳ lạ. "Nếu muốn nói thì anh sẽ tự nói."

Tun nhìn mặt tôi một lúc rồi mới thu người về ngồi lại đằng hoàng. Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng đó tôi mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ vì ban đầu tôi không hề nghĩ Tun sẽ chịu nghe lời tôi.

"Vậy đợi khi nào anh muốn nói thì hãy nói nhé."

Nghe thấy thanh âm dịu dàng và đáng vẻ thất vọng kia xong tôi liền cảm giác tội lỗi. Nhưng vì trong lòng còn có nhiều khúc mắc và lo âu nên tôi vẫn chưa dám nói ra tình cảm của mình.

Thật ra trong thâm tâm tôi cảm giác vui vì Tun không thấy tôi phiền phức, dù có đôi lần ngay cả tôi cũng tự thấy mình yêu sách khi nghĩ gì cũng không chịu nói ra vì sợ tất cả sẽ sụp đổ.

Khi bầu không khí bắt đầu trở nên gượng gạo, đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên. Tun lập tức đứng dậy khỏi ghế sofa. Bầu không khí gượng gạo biến mất một cách nhanh chóng như thể một lời nói dối. Tôi thở phào trước khi ngóc đầu ra nhìn về phía cửa.

Nhưng ngay khi nhìn thấy người gõ cửa là ai tôi liền bất động không biết làm gì nữa.

Bố của Tun...

Tôi nhác thấy đối phương cầm trong tay một tập hồ sơ màu nâu. Ông đặt tập tài liệu vào tay Tun trước khi để lại một câu rồi sải bước đi khỏi đó.

"Gây chuyện thì chịu trách nhiệm đi."

Tôi linh cảm tài liệu trong tập hồ sơ đó không phải chuyện tốt lành gì.

.....

.....

.....

Quả đúng như những gì tôi đã nghĩ không sai.

Tun cầm tập tài liệu rồi mở ra xem. Nhưng ngay khi nhìn thấy bên trong là gì cậu ấy lại im lặng một lúc lâu.

"Cái gì thế?" Tôi hỏi cậu ấy trong khi ngược mặt lên nhìn. Nhìn thấy đó là giấy triệu tập từ cảnh sát, tôi liền ngừng lại suy nghĩ một lúc.

Có vẻ như đối phương dọa sẽ kiện tội vu khống không phải là chuyện đùa rồi.

Bình thường nếu muốn kiện tụng thì phải bắt đầu từ việc báo án với phía cảnh sát trước. Sau khi báo án xong cảnh sát sẽ gửi giấy triệu tập đến bị đơn để hẹn gặp.

Đa phần thì cảnh sát sẽ hòa giải trước đối với những trường hợp có thể thỏa thuận được như vu khống hay lừa gạt. Nhưng nếu nguyên đơn không chấp nhận hay không thể đi đến thỏa thuận được, cảnh sát sẽ viết kết luận điều tra rồi chuyển lên cho công tố viên.

Song tôi nghĩ họ hàng của mình sẽ không chấp nhận hòa giải đơn giản như vậy. Không chừng còn kiện lên cả đến tòa án rồi cũng nên vì đã bỏ công đi báo án đến thế mà.

Tôi thôi không suy nghĩ nữa rồi quay sang nhìn người phía trước. Sau khi im lặng một lúc, Tun nhìn sơ qua một lượt toàn bộ giấy tờ rồi phá ra cười.

"Em không sợ hả?" Tôi nhỏ giọng hỏi. Có lẽ vì không cảm thấy lạ lẫm với phản ứng của cậu ấy lắm.

"Em làm việc trong ngành này mà. Dù có là thẩm phán thì cũng phải có tuổi nghề. Dù sao tương lai cũng phải hầu tòa thôi."

"Thì phải. Nhưng có ai lại hầu tòa ngay sau khi tốt nghiệp cả." ...Hơn nữa là còn là vì vụ án của bản thân. Tôi chỉ nói nửa đầu, nửa sau tôi không nói vì biết cậu ấy hiểu rõ.

Tun hơi phì cười với câu nói của tôi nhưng không nói hay tranh cãi gì thêm. Thấy điệu bộ chẳng thèm quan tâm của cậu ấy tôi liền thở phào.

Lạ thật. Sau khi nghe xong hết tất cả tôi chẳng có cảm giác lo lắng về chuyện của cậu ấy nữa. Hơn thế, tôi muốn biết câu chuyện sẽ diễn ra như thế nào và Tun sẽ làm gì tiếp theo.

Hoặc có lẽ vì sâu trong thâm tâm tôi đã bắt đầu tin tưởng Tun hơn.

CẬU ẤY ĐI TIẾT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Câu Hỏi Và Đáp Án (End)

Sau ngày giấy triệu tập được gửi đến tận nhà, không lâu sau đó là đến cuộc điều tra thẩm vấn. Chưa đến vài tuần sau, giấy triệu tập liên tục được gửi đến.

Suốt tháng 6 và tháng 7, Tun gần như không có thời gian rảnh để ở nhà, đến nỗi thời gian để dọn phòng cũng không có nên chẳng bao lâu sau căn phòng vốn đang sạch sẽ nay đã trở lại bừa bộn và chất đầy giấy tờ.

Có vài lần tôi cũng phụ dọn dẹp giấy tờ hay lau chùi phòng cho nhưng không dám động vào hay di chuyển đồ đạc nhiều vì sợ lỡ Tun cần tìm gấp thì lại không thấy.

Cuộc sống của tôi gần như chẳng có gì làm ngoài việc dọn dẹp lau chùi nhà cửa, đọc sách, nấu nướng hay ngồi bầu bạn cùng cậu ấy. Dù trông có vẻ hơi nhàm chán một chút nhưng tôi chẳng thấy có gì không tốt cả.

Sau này có vẻ Tun sợ tôi chán nên dạy thêm cách mở máy game. Đến khi biết cách mở rồi, tôi gần như dán mắt vào màn hình TV mọi lúc. Mỗi khi thấy tôi mở game ra chơi, cậu ấy sẽ không làm phiền hay lên tiếng, một phần có lẽ là do sợ làm tôi mất hứng.

Thời gian cứ trôi qua như vậy được mấy ngày cho đến khi hóa đơn tiền điện được gửi đến. Mặt Tun biến sắc ngay khi nhìn thấy số tiền in trên hóa đơn.

"Anh à...Em nghĩ anh nghiện game quá rồi." Tun nói với giọng bất lực rồi giơ tờ hóa đơn tiền điện ra trước mặt. "Từ lúc anh nghiện game, hóa đơn tiền điện tăng vọt lên gần cả 1000 baht."

Tôi nhìn tờ hóa đơn tiền điện xong chỉ biết câm nín.

Trong lòng Tun chắc là muốn đè cổ tôi ra hỏi muốn chết là làm cái gì mà hóa đơn tiền điện tăng những gần 1000 baht nhưng vì vẫn còn đủ bình tĩnh nên mới không nổi cơn tăng xông.

"Xin lỗi." Tôi nói với vẻ biết lỗi, cảm giác tiến không được mà lùi cũng không xong như người đuối nước.

Bình thường bật TV cả ngày cũng chẳng khiến hóa đơn tiền điện tăng vọt như thế. Chẳng qua vì máy game mà chúng tôi mua là đời cũ nên thoát nhiệt không tốt cho lắm.

Cho nên nếu bật máy vào lúc trời nóng thì có thể sinh ra overheat khiến máy game tự động tắt phụt. Kết quả là mỗi lần mở game chơi đành phải mở kèm thêm máy lạnh nữa.

Bình thường dù 2 người có dùng nhiều điện đến cỡ nào thì tiền điện cũng chưa bao giờ lên tới 2000. Chỉ có tháng này từ khi tôi bắt đầu nghiện game thì tiền điện mới tăng vọt. Thế cho nên chẳng khó mà đoán được tiền điện mắc hơn là do ai.

Chính vì vậy mà tôi cảm thấy tội lỗi đến mức chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu ấy.

Có đôi lần tôi cũng quên mất bản thân mình chỉ là người ở nhờ, hơn nữa lại chẳng được tích sự hay phụ trả tiền giúp. Đã thế còn mặt dày mà phá tiền phá của, trông không khác gì bọn ăn bám người khác cả.

Sau khi nghĩ ngợi một lúc xem có thể giúp đỡ đối phương được việc gì, tôi gợi ý.

"Vậy từ giờ anh sẽ dọn dẹp nhà cửa để bù đắp tiền điện."

"Chỉ vậy thôi ạ?"

Tôi nhìn người kia, cân nhắc xem mình có thể làm thêm gì nữa trước khi chậm rãi cất lời. "Vậy khoản nấu nướng để anh lo."

"Anh hứa rồi đấy nhé."

Nói xong câu đó, sắc mặt của Tun dường như tươi tỉnh hơn trong chớp mắt như thể gương mặt nhăn nhó ban nãy là chỉ là dàn dựng.

Tôi nín thở nhìn mặt cậu ấy, không biết nên cười hay nên khóc như thể mình vừa rơi vào cái bẫy nào đó nhưng cũng chẳng để bụng lâu vì sẵn một phần tôi đã muốn giúp rồi, chỉ không nghĩ tới là bữa nào cũng phải nấu thôi. Cuối cùng tôi chậm rãi gật đầu rồi thì thầm nhận lời. "Ừm."

Thấy tôi gật đầu chấp thuận, cậu ấy càng vui mừng tợn.

"Em muốn ôm anh bây giờ." Tun nói rồi ngừng một lát. "Được không?"

Tôi nhú mày nhìn cậu ấy với vẻ hoài nghi vì lời đề nghị đột ngột này trước khi hỏi tiếp. "Tại sao tự nhiên lại muốn ôm...?"

"Thì tại anh dễ thương nên em muốn ôm."

Tôi im lặng một lúc sau khi nghe cậu ấy nói trước khi mỉm cười rồi nói bằng giọng nửa đùa nửa thật. "Không có người đàn ông nào vui khi được khen dễ thương đâu."

"Nhưng anh cười."

Tôi hơi bật cười, thôi không tranh cãi với cậu ấy nữa vì biết dù có cãi cũng không lại, lẽ đâu còn biến thành cãi nhau nữa. Vì thế cho nên đành chuyển chủ đề sang nói chuyện khác. "Muốn ôm đúng không? Đến đây nào."

Vừa nói xong tôi liền nhắm mắt lại, để mặc Tun kéo tôi vào lòng ôm thật chặt nhưng cũng không chặt đến mức bí bách không thở nổi.

Mỗi lần muốn động chạm vào cơ thể tôi, Tun đều sẽ xin phép trước. Cuối cùng cậu ấy cũng chẳng làm gì ngoài ôm ấp, ngay cả hôn cũng chưa từng.

Tôi chưa từng hỏi cậu ấy nguyên nhân của việc này, song tôi nghĩ có lẽ vì chưa nói lời yêu đáp lại nên Tun mới không dám làm gì hơn thế, vậy nên đa phần chúng tôi chỉ dừng lại ở những cái ôm.

Thời gian qua những gì cậu ấy muốn tôi chưa bao giờ từ chối, lúc nào cũng để cho cậu ấy ôm. Lý do một phần có lẽ vì sâu trong lòng tôi cũng thích thú với sự ôm ấp của người kia.

Tun thích ôm tôi thật chặt, như thể sợ tôi đột nhiên biến mất ngay trước mắt cậu ấy. Tôi chỉ mỉm cười rồi xoa đầu an ủi. Lần đầu tiên làm vậy đối phương còn làu bàu mãi. "Em không còn là con nít nữa, xoa đầu làm gì chứ?"

Nghe thấy vậy tôi liền hỏi lại. "Em thích mà không phải sao?"

"Tại sao anh lại nghĩ là em thích?"

"Thì tại lúc xoa không thấy phản ứng gì cả."

"..."

Sau đó Tun không cảm rằm hay nhắc gì tới chuyện này nữa. Tôi thấy cậu ấy không phản đối hay nói tới chuyện này nữa liền đoán Tun không hề thấy phiền phức với hành động này. Thế cho nên có đôi lần tôi cũng quên bém luôn mà xoa đầu cậu ấy.

.....

.....

.....

Một ngày nọ tôi thức dậy từ sớm, vừa bước chân ra khỏi phòng thì phát hiện tờ báo bị vứt trên mặt bàn. Nó bắt mắt đến nỗi tôi phải tiến lại gần rồi cầm lên đọc.

Bình thường Tun chẳng bao giờ mua báo. Tôi cũng không biết cậu ấy đọc tin từ đâu nhưng có vẻ đối phương lúc nào cũng bắt kịp tin tức dù rằng chưa từng mua báo hay xem thời sự.

Cho nên việc đối phương mua rồi cố tình đặt trên bàn chỉ có thể có 2 khả năng, đó là tin tức trên báo quá hấp dẫn đến mức phải mua hoặc là cậu ấy đặt ở đó để lừa tôi có đi qua sẽ cầm lên đọc.

Hai mắt tôi lướt nhanh qua mặt báo, sau đó dừng lại ở một mẫu tin rồi lật bên trong ra đọc.

Mẫu tin đó tóm tắt lại sự việc diễn ra kể từ hôm đám cưới đến khi kết thúc.

Tôi gần như mù tịt diễn biến sau này của câu chuyện vì có một khoảng thời gian Tun rất bận, thời gian gặp nhau vô cùng ít ỏi. Có những ngày gần như còn chẳng thấy mặt nhau. Qua một thời gian thì tôi cũng quên mất luôn điều muốn hỏi.

Đọc xong tin tôi bắt đầu hiểu ra điều gì đó. Lúc ấy tôi vẫn chưa hiểu tại sao dù bị triệu tập song tâm trạng cậu ấy lại lạc quan như thế. Thế nhưng kết luận từ tòa án bấy giờ mới khiến tôi vỡ lẽ ra.

Cuối cùng theo kết luận của tòa án, Tun không bị khép vào tội vu khống vì nói quá mơ hồ nên không thể định tội được. Nhưng ác một nỗi là Tun cố tình nói trước mặt nhiều phóng viên để đám phóng viên đó tự đào bới chuyện thâm sâu của gia đình tôi.

Càng đào sâu họ càng phát hiện chuyện tôi bị bỏ mặc cho chết mà không chịu giúp tình cờ có người đi qua nhìn thấy sự việc lúc đó kể lại biến thành chủ đề bàn tán mới.

Cố tình khơi gợi chủ đề để người khác tự đi điều tra quá khứ vì tò mò, mượn tay phóng viên để chèn ép người khác một cách âm thầm để trả thù, bản thân lại thoát tội.

Ban đầu nghe cậu ấy nói như vậy trong buổi tiệc tôi còn nghĩ lần này thôi xong rồi, song đến lúc này tôi lại không biết nên phản ứng như thế nào.

Tôi không vui mừng mà cũng chẳng quá buồn. Có lẽ vì tôi đã buông bỏ chuyện này từ lâu.

Với lại vụ án của tôi cũng chẳng thể kiện tụng được, thời gian khởi tố cũng đã hết, cho nên dù thế nào tôi cũng không thể sống lại.

Vậy nên nếu hỏi tôi có lo lắng hay ưu phiền chuyện gì không thì chỉ có chuyện của Tun mà thôi.

Lần trước bị cậu ấy đốc thúc tôi vẫn chưa có dịp thổ lộ tình cảm dù hôm đám cưới tôi đã mạnh mẽ tuyên bố sẽ bày tỏ cảm xúc của mình cho cậu ấy nghe. Song giờ đây tôi lại cảm thấy khó khăn hơn mình nghĩ.

Có lẽ vì tôi vẫn còn lo sợ rất nhiều thứ. Một trong số những nỗi sợ đó chính là tôi sống chẳng thêm được bao lâu nữa, chỉ 20-30 năm nữa là cùng.

May mắn hơn thì có thể sống được thêm 40 năm nữa, song tôi không nghĩ cái người chẳng bao giờ luyện tập thể dục như tôi sẽ có sức khỏe tốt đến vậy. Chưa kể tôi còn bị bệnh tim, được hơn 30 năm đã là phúc đức lắm rồi.

Tôi không thể đi cùng cậu ấy đến tận kiếp...

Dù có phủ phàng song nó vẫn là sự thật. Thời gian ở cùng cậu ấy ngắn đến nỗi giạt mình, chỉ hơn 20 năm thật sự là một khoảng thời gian quá ngắn.

Nếu tôi chết thì lúc đó Tun cũng 40, 50 tuổi rồi, kết hôn hay tìm người yêu mới đều có phần hơi nực cười.

Hơn nữa chết hay biến mất ngày nào tôi còn chẳng biết khi mà tình trạng cơ thể không hề biểu hiện ra.

Suy nghĩ một lúc lâu, tôi nghĩ mình nên hỏi thẳng xem cậu ấy sẽ làm gì tiếp theo, bằng không cứ quanh đi quẩn lại như lúc tôi khó chịu trong lòng nhưng lại không dám nói ra vì sợ cậu ấy phiền phức rồi ôm khư khư cảm xúc tệ hại đó một mình.

Tôi đặt tờ báo trong tay xuống rồi đi vào phòng ngủ của cậu ấy.

Kể từ hôm đám cưới, Tun cho phép tôi ra vào phòng ngủ tùy thích. Tuy vậy, dù đã có sự cho phép nhưng tôi gần như chẳng bao giờ bén mảng vào đó.

Tôn trọng không gian riêng là ưu tiên số 1 của tôi nên mỗi khi bước vào phòng của cậu ấy tôi đều gõ cửa xin phép trước khi vào. Cứ thế mà đi xuyên qua vào phòng tôi sợ sẽ có người đột tử mất.

Đứng chờ mãi một lúc mà tôi chẳng nghe thấy tiếng đáp trả hay tiếng bước chân về phía cửa như thế đối phương không hề nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi do dự một lúc trước khi gõ thêm 1 lần nữa song vẫn không có tiếng đáp trả hay tiếng bước chân nào.

Lần này tôi đấu tranh nội tâm dữ dội nhưng nhìn thời gian thì tôi nghĩ có lẽ đối phương vẫn đang ngủ trong khi tôi thức dậy quá sớm như thế này.

Ban đầu tôi định quay lưng bước đi nhưng nghĩ tới hình ảnh say giấc nồng của cậu ấy đi đâu mà dễ tìm, hơn nữa ban này cũng đã gõ cửa rồi mà nên cuối cùng đành bạo đi vào phòng ngủ.

Sau khi ngồi xuống giường, mắt tôi chăm chú nhìn người vẫn còn đang ngủ trước khi đứng dậy đi xung quanh xem xét.

Đồ đạc trong phòng không bừa bộn lắm, chỉ có vài thứ bị chất thành đống như giấy tờ hay tài liệu, còn nói chung căn phòng cũng khá ngăn nắp.

Nhưng điều thu hút tôi lại là tấm hình đặt trên bàn.

Tôi nhắc khung ảnh trên bàn lên xem. Khung ảnh vô cùng sạch sẽ, gần như không có lấy một hạt bụi, nghĩa là tấm ảnh này chắc chắn rất có ý nghĩa với cậu ấy.

Bản thân khung ảnh không có gì song điều tôi quan tâm là tấm hình trong khung ảnh cơ.

Tấm ảnh có vẻ được chụp từ lâu nên hình ảnh không rõ lắm, dường như chụp bằng máy film.

Trong tấm ảnh đó 2 người mà tôi quen mặt, một người là Tun lúc nhỏ, người kia là bố của cậu ấy.

Nhưng còn một người nữa mà nhĩ...

Tôi dừng mắt ngay hình ảnh người phụ nữ trong tấm ảnh, trong lòng cảm giác lạ lẫm. Dù tấm ảnh có phần hơi mờ ảo do thời gian trôi qua đã rất nhiều năm nhưng tôi nghĩ mình không nhớ nhầm.

Cô bạn tôi từng quen biết thời đi học, ai mà biết được cô ấy lại là mẹ của Tun.

Thật sự là quá trùng hợp, hơn thế còn ở ngay bên cạnh mà tôi không đời nào ngờ đến.

Theo lẽ bình thường tôi đã hoảng hốt đến mức không dám tin hay làm gì. Nhưng nghĩ đến tất cả những chuyện rắc rối đã xảy ra thì tôi cảm thấy bình thường vì chẳng có gì không thể tin được và trùng hợp hơn thế nữa.

Chả trách tôi lại thấy mùi nước hoa của cậu ấy quen đến vậy. Cảm giác quen thuộc ủa về khi bạn tôi thích mùi hương này nhiều đến nỗi dò hỏi hiệu nước hoa là gì.

Sau khi chăm chú nhìn tấm hình trong khung ảnh một lúc tôi liền đặt xuống, toan lảng lạng ra khỏi phòng như không có chuyện gì xảy ra thì có người nào đó ôm tôi từ phía sau lưng.

"Dậy từ lúc nào?" Tôi hỏi cậu ấy với tông giọng nhỏ nhẹ trước khi ngẩng mặt lên nhìn người vừa ôm mình.

Lúc này cậu ấy không chạm vào người tôi được nhưng vẫn vờ như đang ôm.

Việc tôi không phải người cũng chẳng phải con gái vẫn luôn khiến tôi lo sợ và trăn trở. Tuy nhiên, kể từ khi nghe xong lời cậu ấy nói hôm đám cưới rằng đời người chỉ sống một lần duy nhất, nếu cứ mãi mê suy nghĩ chắc cũng chẳng bắt tay vào làm được gì nên tôi gạt phăng suy nghĩ về chuyện này một cách dễ dàng.

"Được một lúc rồi ạ." Tun nói khi vẫn còn làm điệu bộ ôm ấp tôi. "Chỉ là em không dám tới ôm anh, sợ anh giật mình trượt tay làm bể khung ảnh."

Tôi bật cười thành tiếng, song khi thấy vẻ mặt kỳ lạ của cậu ấy, tôi thôi không cười nữa rồi nhìn với con mắt nghi hoặc. "Có chuyện gì không?"

"Nhưng em thấy hình như về sau này anh có vẻ cười nhiều hơn." Tun nói rồi mỉm cười. "Ừm, như vậy cũng tốt. Em thích lúc anh cười. Mọi khi mặt anh lúc nào cũng như con cá chết trôi. Cơ mà hồi nãy anh mãi mê suy nghĩ gì thế? Thấy anh cứ ngẩn người ra."

Tôi phân vân không biết nên đáp trả câu khen ngợi mĩa mai đó trước rồi mới trả lời hay nên trả lời câu hỏi trước, thành ra đành ngừng lại suy nghĩ một lúc. Đến khi nhớ ra lý do vào phòng tôi liền gạt phăng tất cả mọi suy nghĩ vẫn vơ đi, quay mặt lại nhìn cậu ấy rồi cất tiếng hỏi với giọng nghiêm túc. "Tun, anh hỏi cái này một chút."

"Vâng."

Tôi nghĩ ngợi một lúc song cuối cùng vẫn mở lời hỏi vì tôi cho rằng mối quan hệ này không nên chần chừ thêm nữa, giờ chỉ cần hỏi lại để chắc chắn mà thôi.

"Tun nói thích anh phải không? Vậy em đã nghĩ sau này sẽ làm như thế nào không?"

Tôi đặt thẳng vấn đề. Tôi nghĩ có lẽ Tun sẽ hiểu hàm ý mà tôi muốn nói nên chẳng cần phí thời gian ngồi giải thích.

"Cũng có nghĩ qua ạ."

"Là...?"

Sau đó tôi thấy Tun lặng thinh không nói gì một lúc lâu. Tôi chán cái cảnh nhẩn nhện đợi chờ câu trả lời từ cậu ấy nên nói tiếp.

"Tun biết anh là ma đúng chứ?"

Bình thường tôi sẽ không hỏi ngu ngốc như vậy đâu. Ở cùng nhau gần cả năm, có lý nào cậu ấy lại không biết. Tuy nhiên tôi cần sự chắc chắn nên mới hỏi những câu không cần thiết để chuẩn bị sẵn tinh thần trước.

Đối phương gật đầu thừa nhận, tôi nói tiếp.

"Em biết anh là con trai...là ma đúng không? Cho nên chúng ta không thể nào giống như những cặp đôi khác..."

Nói đến đây tôi bắt đầu thấy bất an. Dù ban đầu giọng tôi có vẻ bình thản song càng về sau giọng càng nhỏ dần một cách khó hiểu. Nhưng cậu ấy vẫn gật đầu không chút do dự như lần đầu.

"...Hơn nữa anh còn cách Tun gần 20 tuổi. Dù thế nào anh cũng sẽ là người chết trước, đến lúc đó Tun sẽ phải ở một mình..." Tôi nói có phần hơi nhỏ song vẫn cố điều chỉnh cho giọng to hơn.

"Em có chắc là muốn ở bên anh không...?"

Cuối cùng tôi cũng hỏi ra chuyện bản thân vẫn luôn vướng mắc.

Tôi muốn chắc chắn rằng cậu ấy thích thôi không phải vì đam mê nhất thời, sự thương hại hay mối quan hệ khăng khít giữa cả hai nên mới lầm tưởng là sự yêu thích. Vì thế tôi mới hỏi kỹ lại một lần nữa.

Kết quả là cậu ấy trả lời tôi một cách nhanh chóng không chút do dự.

"Vâng."

Nghe xong câu đó tôi phát hiện cảm giác nặng lòng mà tôi dồn nén trong mấy năm qua đều biến mất trong nháy mắt như thể nó chưa từng tồn tại.

"Không do dự chút nào sao?"

"Chuyện anh là ma và lại là con trai em vốn đã suy nghĩ từ lâu rồi. Còn chuyện tuổi tác..." Tun nói trước khi ngừng lại một lát. "Anh còn ở một mình ở nghĩa địa được trong suốt gần 20 năm thế thì tại sao không có anh em lại không thể sống được?"

Tôi ngừng lại suy nghĩ một lúc, nhận ra một sự thật tôi chưa từng nghĩ đến trước đây. Nhưng sức chịu đựng của Tun thấp hơn tôi nhiều, vì thế cho nên không thể nào đem 2 cái ra so sánh.

Nhưng nếu Tun đã quyết định như vậy thì tôi nghĩ cậu ấy cũng đã suy nghĩ kỹ rồi.

"Hóa ra bấy lâu nay anh lo lắng chuyện này." Tun nói sau khi thấy tôi im lặng một lúc lâu. "Em từng nói cuộc đời chỉ sống một lần. Muốn làm gì em sẽ làm cho bằng hết. Ít ra sau này sẽ không phải hối hận vì đã không làm như vậy."

"Cảm ơn em." Sau khi im lặng một lúc lâu, tôi cất tiếng. Trông thì có vẻ như là những lời nói ra lúc cao hứng song nghĩ kỹ thì cậu ấy lại khuyến khích tôi dũng cảm làm những điều bản thân chưa bao giờ dám quyết định đến mức này. "Vậy thì..."

Tôi ngừng lại một lúc trước khi vội nói tiếp.

"Kể từ giờ chúng ta hãy sống cùng nhau nhé."

Việc nói ra từ "yêu" hay "thích" có vẻ kì quặc, không giống với con người tôi nên tôi không dám nói. Nghĩ đi nghĩ lại thì từ này là thích hợp

nhất rồi.

Với cả từ "yêu" hay "thích" cảm giác dường như có hơi không chắc chắn lắm. Tôi muốn cái gì đó rõ ràng và có mục tiêu hơn thế.

Dẫu đó có thể chẳng giống như một lời thổ lộ nhưng Tun vẫn bắt kịp suy nghĩ của tôi như thể đọc thấu tâm can.

"Cách tỏ tình đúng là phong cách của anh luôn."

Tôi không hỏi tiếp xem câu nói ấy có ý nghĩa gì nhưng nhìn cậu ấy mỉm cười một cách hài lòng tôi cũng mỉm cười theo.

Dù thế nào thì mối quan hệ này cũng không kết thúc theo kiểu đẹp đẽ và hoàn hảo lắm vì đến cuối cùng chúng tôi vẫn không ở bên nhau suốt đời được, hơn nữa còn vô cùng khác biệt nhau như vậy.

Song tôi nghĩ đó đã là cái kết hạnh phúc nhất có thể rồi.

[Hết]

CẬU ẤY ĐI TIỆT THANH MINH BÊN CẠNH MỘ CỦA TÔI

Larza

www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện

"Hôm nay em đi ăn tiệc, có lẽ sẽ về hơi muộn ạ."

Câu nói đó khiến tôi ngược mặt lên khỏi cuốn sách đang đọc rồi chậm rãi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu trước khi lên tiếng hỏi: "Đi tiệc ở đâu thế?"

Hỏi đến đây Tun im lặng một lúc như thể đang lưỡng lự có nên trả lời hay không, song cuối cùng cậu ấy vẫn nói. "Ở quán rượu ạ."

"Ồ." Nghe vậy tôi liền không bận tâm đến nữa rồi cầm cuốn sách đang đặt trên bàn lên đọc tiếp. "Đi đi, nhưng đừng uống nhiều rượu nhé không là khỏi lái xe về được luôn."

Ngay khi vừa nói xong câu đó, tôi cảm nhận được Tun trầm ngâm một lúc lâu chẳng chịu đi đâu, như thể đang bận suy nghĩ điều gì đó chưa ra. "Anh...không lo lắng cho em chút nào sao?"

Tôi dừng việc đọc sách lại rồi nhìn khuôn mặt đối phương với vẻ khó hiểu. "Thì ban nãy anh vừa nói rồi đó."

Vì ghét phải nhắc lại câu nói ban nãy nên thay vào đó tôi nói như vậy, nhưng hình như sắc mặt Tun có vẻ kỳ lạ hơn trước. Tôi nghĩ mãi không biết có phải mình đã nói gì sai hay không nhưng nghĩ kỹ thì chẳng thấy lạ chỗ nào.

"Anh muốn đi cùng không?"

"Có nên không?" Thay vì trả lời câu hỏi, tôi lại hỏi ngược lại cậu ấy.

Tôi hỏi như vậy không phải vì tôi ngại cậu ấy mà việc Tun đưa tôi đi dự tiệc cùng với những người khác cũng đồng nghĩa với việc Tun không thể quay sang nói chuyện với tôi.

Sau lần Tun đưa tôi đến trường đại học, cậu ấy cố hạn chế không đưa tôi ra ngoài cùng đám bạn của cậu ấy nữa, một phần có lẽ vì sợ tôi không thoải mái khi phải ngồi một chỗ nhìn.

Song biển hiện của cậu ấy hôm nay trông rất lạ, không biết có phải vì thật sự muốn tôi đi cùng không nữa. Cậu ấy không trả lời câu hỏi của tôi. Quyết định mất một lúc, tôi đứng dậy rồi nói. "Tùy vậy. Anh đi cũng được."

Bình thường tôi không phải người thích ra khỏi nhà nếu không có lý do bắt buộc. Nhưng cậu ấy đã muốn tôi đi như vậy thì ra ngoài chơi cũng không phải chuyện thiệt thòi gì, hơn nữa đã lâu rồi tôi cũng chưa được đi quán rượu rồi.

Sau khi quyết định như vậy, tâm trạng Tun có vẻ tốt lên ngay lập tức. Tôi thở dài với bộ dạng của cậu ấy trước khi ra khỏi nhà, không quên trao một nụ hôn cho nhau.

.....

.....

Sau khi Tun đến bữa tiệc, tôi vội tách ra tìm cho mình một chỗ yên ắng vì biết vào trong đó chỉ tổ khiến cả 2 bên thêm khó xử.

Có đôi lần tôi nhắc ly rượu của người khác lên uống, uống được 2 ly thì ngừng vì trong người bắt đầu có cảm giác kỳ lạ.

Tôi không phải người giỏi uống rượu, lý do thứ nhất là do không uống thường xuyên, lý do còn lại là do từng thấy người uống nhiều đến nỗi say không biết trời trăng mây đất gì luôn. Thế cho nên tôi không mấy thích những thứ đồ có alcohol (chất cồn).

Vì đã nhìn thấy bộ dạng của người say là như thế nào nên tôi tự thề với lòng sẽ ngừng lại khi đầu bắt đầu vầng vất, tuyệt đối sẽ không uống đến mức mất tỉnh táo như vậy.

Nhưng đã uống 2 ly rồi tôi vẫn chưa thấy choáng váng đầu một chút nào.

...Hay là ma không say rượu được nhỉ...

Thật ra tôi cũng chẳng biết là ma thì có những giới hạn gì hay khác biệt như thế nào với con người, chẳng hạn như chuyện nhắc đồ vật hay chuyện đụng chạm thân thể người khác. Nhiều lúc tôi còn không chắc suy đoán của mình có đúng hay không nữa.

Thấy mình uống mãi mà không say nên tôi không uống nữa rồi ngồi đại xuống cái ghế nào đó gần chỗ Tun. Bấy giờ tôi nghe thấy tiếng nói chuyện qua lại một cách rõ ràng.

"Ờ, cơ mà sau khi hủy hôn mà đã tìm được bạn gái mới chưa?"

"Tìm được rồi."

Thấy cuộc đối thoại có vẻ không hấp dẫn nên tôi không chú ý nữa rồi vờ đại ly nước của ai đó để giảm đi vị đắng còn vương trên đầu lưỡi.

"Tính tình thế nào? Rảnh thì đưa tới cho bạn bè làm quen coi."

"Chắc là không được. Người đó hay mắc cỡ, không thích nói chuyện với người lạ."

Tôi ngẩng đầu lên ngay khi nghe câu trả lời đó, trong đầu chỉ có một suy nghĩ. Tôi mà hay mắc cỡ ấy hả...? Có nhớ nhầm người không vậy. Sau đó tôi liền im lặng một lúc lâu.

Tun đang nhìn chăm chăm về phía tôi.

Tôi không biết mình bị cậu ấy nhìn chăm chăm trong bao lâu, nhưng thấy cậu ấy nhìn tôi không chớp mắt như vậy có hơi khó chịu một chút nên tôi vội quay người lại tiếp tục uống nước lọc.

"Mày đổi khẩu vị rồi hả?"

"Không. Chỉ là dễ thương dễ ghẹo nên thích."

Khục!

Tôi đang uống nước cũng phải phát sặc, đỡ không kịp với câu nói đó. Nếu không phải tôi kè kè bên cậu ấy suốt tôi còn tưởng đâu Tun có thêm 1 người bạn gái nữa chứ không phải nói về tôi.

Tôi không biết Tun dùng trí tưởng tượng ở đâu mà nhìn ra tôi dễ thương dễ ghẹo. Đến bản thân tôi là người nghe còn thấy sốc.

"Muốn nhìn mặt ghê. Có hình không cho tao xem với."

"Tao không có chụp."

Nói đến đây bạn của Tun chuyển chủ đề sang nói chuyện khác. Tôi cũng thôi không để ý nữa.

Lúc nghe Tun nói mấy câu không lịch sự, cũng có vài lần tôi thấy hơi lạ lẫm một chút. Có thể vì trước đây tôi chưa khi nào nghe cậu ấy nói như vậy.

Đang mãi suy nghĩ vu vơ thì Tun đã bước tới gần chỗ tôi rồi ngồi xuống. Tôi quay sang nhìn liếc nhìn cậu ấy một cái trước khi cất giọng hỏi. "Anh dễ ghẹo thế nào?"

"Có lẽ vì anh thuộc tuýp người không thích biểu hiện qua nét mặt chẳng? Cho nên em mới muốn trêu." Tun đáp lời tôi bằng chất giọng êm tai, tay mân mê ly rượu trống không rồi đặt nó trên bàn. "Chẳng hạn như lúc anh mắc cỡ. Nếu chọc anh xấu hổ được thì em cảm thấy cũng đáng để nhìn lắm chứ ạ?"

Tôi câm nín với câu nói ấy một lúc, sau khi ngược mặt lên tôi nói một câu ngắn gọn. "Sao lại muốn nhìn thấy anh mắc cỡ?"

"Chúng ta là người yêu của nhau. Em muốn hiểu thêm về anh thì có gì lạ đâu."

Tôi mỉm cười với câu nói đó trước khi đáp lại. "Khó đấy."

"Anh là người vô cảm hay sao mà chưa bao giờ xấu hổ?" Lần này cậu ấy quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi rồi nói thẳng ra làm tôi không chắc đó là câu đả kích hay câu hỏi nữa.

"Không..."

Cũng không hẳn là tôi chưa bao giờ mắc cỡ. Chỉ có duy nhất lần đầu tiên thôi, còn những lần sau đó tôi cảm thấy bình thường. Như lúc nghe cậu ấy nói những lời đường mật hay khi trao nhau nụ hôn đầu tiên, có hơi xấu hổ một chút nhưng lần thứ 2 thì không cảm thấy gì nữa.

"Vậy anh mắc cỡ hay xấu hổ cái gì?"

Tôi im lặng suy nghĩ về câu nói của cậu ấy, cảm giác cuộc nói chuyện này có phần lạ lùng, giống như tên trộm hỏi chủ nhà giấu của cải ở đâu để đi tới vợ vét sạch.

"Câu hỏi khó đấy." Tôi nói trước khi trả lời một cách chung chung.
"Chắc là cái gì đó đem lại cảm giác vui vẻ mà chưa bao giờ anh được làm?"

"Vậy anh có muốn làm thử không?"

"Làm gì cơ?"

"Thì sex đó ạ." Tun nói với vẻ mặt thản nhiên không hề biến sắc, như thể đang bàn chuyện thời tiết ngày hôm nay.

"Hả..." Sau khi im lặng một lúc tôi thật sự chỉ nặn ra được mấy chữ như vậy thôi.

"Anh chẳng bảo là cái gì đó đem lại cảm giác vui vẻ mà chưa bao giờ anh được làm còn gì? Giữa chúng ta chỉ còn lại chuyện này là chưa làm không phải sao ạ?"

Tôi nhìn khuôn mặt bình thản của Tun, cảm giác như bản thân không nói nên lời một lúc lâu. Trong đầu còn đang nghĩ tại sao cuộc nói chuyện lại hướng sang chủ đề này. "Phải chơi lớn như vậy luôn sao...?"

"Nếu là chuyện của anh thì em sẵn sàng đánh đổi tất cả."

Tôi nghe xong câu đó rồi chẳng trả lời gì thêm.

Nếu là trước khi xảy ra tất cả mọi chuyện, có lẽ tôi sẽ nghĩ đối phương nói đùa. Nhưng sau khi cậu ấy chơi lớn đến mức huỷ cả hôn lễ, lập lên biết bao kế hoạch thì tôi nghĩ cậu ấy nói thật, không phải trêu chọc. Sau khi quan sát nét mặt cậu ấy một lúc tôi liền lảng tránh ánh mắt nhìn về hướng khác.

"Anh mắc cỡ rồi."

Không biết tại sao mà dù không nhìn thấy sắc mặt của đối phương lúc này song tôi vẫn cảm nhận được là Tun đang cười.

"Đừng có đùa nữa." Tôi nói trong khi mặt vẫn chưa hết ửng đỏ trước khi quay lại nhìn vào mắt cậu ấy. "Thấy anh mắc cỡ rồi đó. Hài lòng chưa?"

"Thấy anh mắc cỡ thì hài lòng rồi ạ. Dù tiếc một điều là em không thể ôm anh ngay tại đây được." Tun nói trước khi nhích mặt lại gần rồi thì thào vào tai tôi. "À, chuyện ban nãy em không có nói đùa."

"....."

Câu nói ban nãy có ý gì tôi hoàn toàn biết rõ. Nhưng chẳng bao lâu sau tôi trở về trạng thái bình thường, không còn mắc cỡ nữa rồi trêu lại. "Ai là người làm?"

"Anh muốn làm hay muốn bị làm?"

Không biết Tun có biết mắc cỡ hay xấu hổ như người ta không mà lại có thể hỏi huých toẹt chuyện này ra trong khi mặt không hề biến sắc lấy một chút. Tôi quan sát vẻ mặt của người đang làm giống như là tranh luận trong cuộc họp chuyên môn dù là đang bàn chuyện giường chiếu khiến tôi lập tức cảm giác hoang mang không nói nên lời. Nhưng bị hỏi như vậy tôi cũng không nhin nổi mà nghĩ theo.

Nếu lỡ tôi là người làm thì chắc là khó coi lắm vì lúc nào cũng phải nhắm mắt, hơn nữa phải làm những tư thế gì tôi thật sự vẫn chưa nghĩ ra.

Đương lúc suy nghĩ Tun quay sang gọi thêm rượu như thể không thúc ép. Sau khi suy nghĩ một lúc tôi nhỏ giọng nói.

"Có làm được hay không còn chưa biết." Tôi nói bằng giọng thờ thề, trong đầu vẫn không tưởng tượng ra người với ma thì làm kiểu gì. Thậm chí tôi còn chưa bao giờ suy nghĩ tới vấn đề này. "Nhưng nếu làm được thật thì anh ở dưới cũng được."

Nhưng đó là tôi giả dụ làm được thật thôi nhé.

"Anh nói rồi không được rút lời đâu nhé." Tun vội tuôn liền một hơi như thể cậu ấy sợ tôi đổi ý giữa chừng. "Nhớ đến sự thật anh là ai em lại càng giận người đã bỏ mặc cho anh chết."

Dù nói là giận song đối phương vẫn khá bình thản giống như chẳng có cảm xúc gì như lúc nói.

Tuy bên ngoài trông có vẻ không có cảm xúc gì nhưng vì ở cùng nhau lâu rồi nên tôi biết bộ dạng bình thản này mới là đáng sợ nhất.

Lúc hủy hôn mà đối phương còn có thể cười được, giống như là vui mừng khi được kết hôn vậy. Nếu Tun không lớn tiếng tuyên bố trên micro rồi đi một mạch xuống sân khấu, lúc đó tôi còn tưởng mình nghe nhầm.

"Nhưng nếu anh không chết thì chúng ta đã không thể gặp nhau." Tun vừa nói xong cũng là lúc bartender đặt ly rượu xuống bàn. Cậu ấy không nói nữa, tay cầm ly rượu đưa lên uống, đợi đến khi bartender không còn ở đây nữa mới nói tiếp. "Mỗi lần nghĩ như vậy em lại không biết nên cảm thấy thế nào."

"Ừm, nhưng bây giờ chúng ta đã gặp nhau rồi, cũng được ở bên nhau rồi, như thế không tốt sao?" Tôi hỏi lại rồi buông lời nhắc nhở khi thấy cậu ấy toan gọi thêm rượu. "Đừng uống nhiều. Lát không lái xe về được thì khổ."

"Không say đâu ạ. Em biết giới hạn mà. Vội lại về nhà em còn có nhiều chuyện phải làm lắm."

Nghe vậy tôi thôi không cản cậu ấy nữa. Dù sao cũng lớn cả rồi, tôi không muốn bắt ép cậu ấy giống như con nít nữa.

Lúc đó tôi còn chưa hiểu ra Tun về nhà để làm gì. Mãi cho đến khi về tới nhà đó, ai mà biết được Tun ngay lập tức thực hành luôn cái chuyện mà tôi đã đồng ý làm hôm đó.

Khốn nạn nhất chính là cái việc "làm thử" kia lại làm được thật mới đau.

Tôi không muốn giải thích chi tiết quá trình này nhưng cảm giác đầu tiên sau khi tỉnh dậy chỉ là cảm giác đau nhức. Vừa đau hông lại còn đau đặng sau gáy, chưa kể còn đau ở vùng quanh mắt. Càng nhìn dấu răng in đầy sau gáy và cơn đau đầu như châm chích khiến tôi càng phải chạy đi tìm thuốc để bôi và thuốc trị đau đầu để uống.

Ban đầu tôi không nghĩ sẽ làm được thật nên chẳng chuẩn bị gì cả. Hơn nữa dù có từng nghe nói rằng lần đầu sẽ đau thật đấy nhưng không nghĩ sẽ đau đến vậy. Đêm đó tôi khóc mất mấy lần.

Tun thấy tôi khổ sở cũng chạy bôi thuốc rồi nấu ăn cho, sau đó nói bằng giọng vui vẻ. "Tối qua em thấy anh xấu hổ mấy lần rồi nhé. Tối nay chúng ta lại làm nữa được không anh?"

"....."

Tôi không đáp lời, chỉ muốn đạp cậu ấy một phát văng ra khỏi tòa nhà cho bõ ghét. Nhưng vì hiện thực không làm được nên tôi đành lựa chọn im lặng.

"Biết vậy lúc đó để uống luôn khỏi cần."

Trong lúc để Tun bôi thuốc cho, tôi hơi nhú mày vì đau rồi nói vu vơ một mình như vậy.

Nhưng không nghĩ tới Tun sẽ đáp lại câu nói ấy.

"Em uống nhiều đến mức biết rõ tửu lượng của mình mà. Biết với loại rượu nào uống mấy ly sẽ say. Cho dù anh không ngăn thì em cũng không say được đâu."

Tóm lại là ngay từ đầu đã có ý định làm rồi chứ gì...

Tôi âm thầm quay lưng lại không gây ra tiếng động. Tun bất ngờ với hành động của tôi đến mức ngừng tay rồi ngẩng đầu lên. Thấy đối phương ngược mặt lên tôi liền nhắm mắt lại rồi ịn một nụ hôn lên bờ môi của cậu ấy, sau đó mới chậm chậm thu người về trước khi thỏ thẻ nói.

"Lần sau nhẹ tay một chút nhé."

Tôi đã chiêm nghiệm qua tất cả mọi thứ trên đời. Nếu bắt cậu ấy không được làm nữa thì có vẻ hơn tàn nhẫn. Hơn nữa lúc làm cũng có vài khoảnh khắc sung sướng dù màn dạo đầu đau đến mức chảy cả nước mắt.

Một lý do nữa chính là tôi rất thích cậu ấy. Nếu không tôi đã không chịu đựng như vậy. Nếu là người khác thì có lẽ tôi đã bỏ chạy từ lâu rồi. Chỉ là không phải một mình tôi chịu đựng tất cả, dù sao đôi khi cũng phải có giới hạn.

"Nếu anh đau nhiều như thế, lần tới em sẽ nhẹ tay hơn vậy." Tun nói trước khi dừng tay rồi cất thuốc vào hộp. "Xong rồi ạ. Anh thấy đỡ hơn chưa?"

Tôi chậm chậm gật đầu trước khi nhắm mắt lại rồi dựa vào người đối phương. Đến khi ngửi thấy mùi nước hoa và cảm nhận được hơi ấm truyền từ cơ thể của cậu ấy, tôi liền lẩm bẫm. "Ừm, để như vậy một lúc nhé."

Tun không có phản ứng gì với hành động của tôi, thậm chí còn để mặc cho tôi dựa vào. Thấy vậy tôi không còn ngại ngừng gì nữa mà dồn hết trọng lượng cơ thể lên người cậu ấy. Không lâu sau tôi thiếp đi.

Khi đó tôi mơ.

Tôi mơ thấy Tun hôn vào trán tôi, nói yêu tôi nhưng hình ảnh đó lại mờ ảo đến mức tôi không dám chắc liệu đó có phải là thật hay chỉ là mơ.

Lúc tỉnh dậy tôi bóng gió hỏi cậu ấy xem có lén sàm sỡ tôi lúc ngủ hay không. Kết quả là Tun lại chỉ trả lời ngắn gọn rằng hôn tôi lúc ngủ hay lúc thức có gì khác nhau.

Tôi còn chưa kịp nhắc đến từ "hôn" nào mà Tun đã biết là tôi bị hôn nên câu nói đó chẳng khác nào câu trả lời gián tiếp. Nghĩ đến đây tôi lại nảy sinh thêm một sự nghi ngờ.

Rốt cuộc lúc ngủ trên sofa là mơ hay là thật vậy nhỉ?

Từ việc từng nghĩ đó chỉ là giấc mơ, bây giờ tôi bắt đầu không còn dám chắc nữa.

NEXT PROJECT: DARK BLUE KISS!!!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương Mở Đầu](#)

[Chương 1: Tôi Yêu Heartbeat Của Tôi, Cậu Có Hiểu Không?](#)

[Chương 2: Trộn Chocolate, Thêm Thịt Bò Lại Lỡ Tay Cho Kẹo Ngọt](#)

[Chương 3: Thắp Nhang Cho Tôi Với, Tôi Có Chuyện Muốn Nói Với Cậu](#)

[Chương 4: Việc Viếng Thăm](#)

[Chương 5: Đợi Lâu Lâu Sẽ Có Miếng Thịt Heo Ngon Ngon](#)

[Chương 6: Sự Tình Cờ](#)

[Chương 7: Nguyên Nhân](#)

[Chương 8: Việc Theo Chân Thật Vui, Phải Bám Theo Mà Đối Phương Không Biết](#)

[Chương 9: Lời Rủ Rê](#)

[Chương 10: Quyết Định](#)

[Chương 11: Ngày Đầu Tiên](#)

[Chương 12: Sự Thay Đổi](#)

[Chương 13: Quá Khứ](#)

[Chương 14: Thế Giới Bên Ngoài](#)

[Chương 15: Tiệm Đồ Ngọt](#)

[Chương 16: Ý Nghĩa Của Câu Hỏi](#)

[Chương 17: Một Tuần Lễ](#)

[Chương 18: Ngõ Cụt](#)

[Chương 19: Chuyện Surprise](#)

[Chương 20: Lời Thú Nhận](#)

[Chương 21: Gắn Bó](#)

[Chương 22: Lời thỉnh Cầu](#)

[Chương 23: Những Thời Gian](#)

[Chương 24: Tin Tưởng](#)

[Chương 25: Câu Hỏi Và Đáp Án \(End\)](#)

[Ngoại Truyện](#)